

David, Martina, Eliška & Amálka

Florida, Disney & Karibik

(16.4.2016 – 8.5.2016)

Obsah

ÚVOD	3
ČÁST 1. – AUTEM KOLEM FLORIDY	5
D1 – Z Kladna do Miami – 16.4. – sobota	6
D2 – Miami – 17.4. – neděle	8
D3 – Everglades – 18.4. – pondělí	12
D4 – Miami Seaquarium – 19.4. – úterý	15
D5 – z Miami na Florida Keys – 20.4. – středa	18
D6 – z Islamorada na Sanibel Island – 21.4. – čtvrtek	22
D7 – na Sanibelu – 22.4. – pátek	24
D8 – ze Sanibelu na St. Pete Beach – 23.4. – sobota	26
D9 – ze St. Pete Beach do Orlanda – 24.4. – neděle	28
ČÁST 2. – WALT DISNEY WORLD	31
D10 – Animal Kingdom – 25.4. – pondělí	35
D11 – Epcot – 26.4. – úterý	39
D12 – Magic Kingdom I – 27.4. – středa	42
D13 – Magic Kingdom II – 28.4. – čtvrtek	48
D14 – z Orlanda do Miami – 29.4. – pátek	52
ČÁST 3. – OKRUŽNÍ PLAVBA PO KARIBIKU	54
D15 – Odplováme z Miami – 30.4. – sobota	57
D16 – Den na moři I – 1.5. – neděle	60
D17 – Amber Cove (Dominikánská republika) – 2.5. – pondělí	62
D18 – St. Thomas – 3.5. – úterý	65
D19 – San Juan (Portoriko) – 4.5. – středa	69
D20 – Grand Turk (Turks & Caicos) – 5.5. – čtvrtek	72
D21 – Den na moři II – 6.5. – pátek	76
D22 – Everglades II a odlet domů – 7.5. – sobota	78
D23 – Sláva vlasti výletu – 8.5. – neděle	81
EPILOG	81

Martina, David, Eliška a Amálka – deník z naší cesty po Floridě a okružní plavby po Karibiku léta Páně 2016

Úvod

A je to. A máme to za sebou. Dovolená fuč, prachy fuč. A teď už můžeme jenom vzpomínat, jaký to bylo krásný. A že časem na to zapomeneme? Tak to teda ne! Tuhle dovolenou jsme si užili a budeme si to všichni dlouho pamatovat a né, že ne!!! O to se teda postarám, všechno sepíšu a budu to celý rodině pravidelně číst a to by bylo, aby někdo na něco zapomněl!

Teď mě napadá, že já jsem nás ještě vůbec nepředstavil?! Pokud tedy toto čte někdo, kdo nás nezná, což bych se divil, tak jsme taková normální rodinka z Kladna; žádné drogy nebo hrací automaty, prostě pohoda. Já - jako ve smyslu toho, kdo tento pamflet píše – pyšný tatínek od této rodiny, který téměř všechno organizuje a virtuálně řídí. Dále se mnou jede moje hodná a krásná manželka Martinka, bejby, který rozhodně nebude sedět v koutě, a to ani kdyby tam měla místenku. A dále jsou s námi 2 holčičky, naši sladcí andílci – Eliška 6,5 roku a Amálka toho času 3,5 roku. Eliška je větší a chytřejší, už umí anglicky počítat do deseti a od září půjde do první třídy, Amálka zatím ještě do desíti počítat neumí a to ani česky, ale zato se už umí velmi dobře přihlásit o svoje práva a není radno jí moc rozčilovat, nebo vás pošťpá anebo pokouše.

Plánování této dovolené začalo těsně po návratu z naší minulé dovolené na Kubě, a tedy trvalo téměř rok (s několika přestávkami), kdy jsem po večerech studoval materiály dostupné na internetu, cestopisy, Lonely planet průvodce, diskutoval pravidelně s kamarády v hospodě atd. Jako přípravu na tuto cestu vznikly 3 samostatné sešity (každý ~100 stránek A4) s vydestilovanými informacemi k jednotlivým místům, kam pojedeme (v případě zájmu zašlu), které jsem nechal vytisknout a svázat, a pak jak skripta na vysoké škole třemi různými zvýrazňovacími fixami podtrhal. Následně jsem tato skripta nutil biflovat zbytek rodiny, kdybych náhodou na něco zapomněl, tak ať se nemusím zlobit jenom sám na sebe.

Během přípravy se mi dostalo nebývalé podpory od rodiny, zejména od Martinky, které bych tímto rád poděkoval. Děkuji ti, že jsi po mně za poslední rok nechtěla vykonávat žádné domácí práce, protože jsem přece musel plánovat dovolenou. A teď už plánuju další, to jen abys věděla!

Ač letenky jsme pořídili už v září minulého roku za ceny, za které by se nemusely stydět ani v době odletu, kdy klesla cena ropy na 20 leté minimum; odjezd na dovolenou nebyl bez nervů a to do posledních minut před odletem. Týden před odletem totiž transplantovali babičce srdce, pozvali Martinku k darování kostní dřeně do Ikemu a obě holčičky skolila 5 dní před odletem lehčí tuberkulóza. Ale i s pomocí snad vyšší moci nakonec vše dobře dopadlo a my jsme vyrazili.

Základní problém většiny dovolených je, že ne všichni v rodině sdílí stejné představy a je tedy obvykle třeba, aby se někdo někomu přizpůsobil. My jsme si ale řekli NE! V naší dovolené je místo pro všechny! A tak vlastně vznikla kombinace 3 různých dovolených napojených na sebe.

První týden pojedeme okružní jízdu autem po USA (rozuměj po nákupních centrech = splněné přání maminky). Druhý týden budeme v Disney Worldu (sen dětí a tatínka, noční můra maminky) a konečně třetí týden poplujeme okružní plavbu po Karibiku, což je sen tatínka, ale ostatní ještě neví, jak moc budou u toho blinkat. Proto i náš cestopis je strukturován do těchto tří částí.

A ještě obligátní varování. Cestopis je prošpikován doslova a do písmene „černým“ humorem, který není pro každého. Tohle fakt není sranda. Už se mi dokonce ozvali z nevládní organizace HateFree Culture, že to četli a na základě toho mi vyhláší džihád a zařazují na seznam teroristických organizací. Další varování se týká míry detailu a pikantností z naší cesty. Letos se nám opravdu podařilo zachytit a rozmazat téměř každý prdíček, který se nám po cestě přihodil. Přeji proto při čtení dobrou chuť a pevné nervy.

Část 1. – Autem kolem Floridy

Kamže letos jedeme na dovolenou? No přece do Ameriky, do Spojených Států Amerických!

Spojené Státy Americké jsou speciální. Stát se sotva 250 let dlouhou historií je největší ekonomickou i vojenskou mocností světa, policajt bdící nad řádem a pořádkem světa (ok, policajti všude občas chybují) a pravý kapitalismus v porovnání s Evropou pokřivenou snahou pořád někomu něco přerozdělovat.

To vše díky Američanům. Američané, hrdí na svou zemi a okázale ignorující vše, co je neamerické, jsou převážně charitativní leč stále rasističtí tloušťíci, stravující se geneticky modifikovanými dobrotami v restauracích rychlého občerstvení, od 12 let mající svoji zbraň, od 16 auto a pak do 21 let trpící frustrací z odstavení od alkoholu. Nadměrná spotřeba zdrojů tak jako nadměrná produkce odpadu je jejich životním stylem. Právě ta velikost všeho a všude dělá Ameriku největší. K tomu se přidává víra Američanů. Víra v křesťanské hodnoty, v paranormální jevy, duchy, UFO, ale hlavně víra v sama sebe, prostě v to, že když chceš, všechno je možné, musíš prostě jen snít, chtít a za svým cílem jít.

Příklady toho, že americký sen opravdu funguje, jsou v USA viditelné na každém rohu. To fakt našťve. Co já mohl dokázat, kdybych nebyl z generace Hnusákových dětí a nevyrůstal v zemi komunistů. Ale nejvíce frustrující pro našince je, že tady si nelze neuvědomit malost a bezvýznamnost naší země, která je samozřejmě krásná a máme jí moc rádi, protože je naše, ale proč nebýt také jednou sami k sobě upřímní.

No a sem jedeme. Konkrétně na Floridu, sluneční stát s věčně (skoro) krásným počasím, s nejkrásnějšími plážemi a s nejlepšími zábavními parky na světě. A taky tady hraje Jarda Jágr hokej za Pantery, z mysu Canaveral zde startují rakety a v národním parku Everglades se prohání aligátoři. Pěstují se zde pomeranče, vynalezli zde krém na opalování a je tady toho tolik k vidění a děláni, že prostě nás nic lepšího na letošní dovolenou nenapadlo.

Na první část našeho amerického itineráře – okružní jízdu autem po Floridě – nám zbylo 8 dní. Detailní plánování kam přesně pojedeme, jak dlouho tam budeme, co tam budeme dělat a kde budeme spíkat, jsme nechali až na konec. Auto jsme měli rezervované u americké autopůjčovny Alamo přes německou cestovku TUI, která dokázala nabídnout cenu stejnou jako americké webové stránky autopůjčovny, ale s lepším pojištěním a dětskými autosedačkami navíc. Hotely jsme rezervovali asi 3 týdny před odjezdem přes booking.com.

Za hlavní místa, která chceme navštívit na naší cestě, jsme si vybrali Miami (hlavní město Floridy se spoustou nákupních a zábavních možností), národní park Everglades, Florida Keys, mušličkový ostrov Sanibel, jednu z krásných pláží u Tampy a Orlando (Disney). Naopak jsme museli pár míst obětovat. Například na nenavštívené pláži Venice jsme mohli hledat s holčičkami zkamenělé žraločí zuby, které prý zde najde téměř každý, kdo vytrvá hledat dostatečně dlouho. Další pecka, kterou jsme museli obětovat, je šnorchlování s kapustňáky v řece Clearwater. Je jen málo míst na zemi, kde se nechá koupat s mořskými krávy. Jenže nebyla zrovna optimální sezóna na kapustňáky, Amálka je ještě na to malá a museli bychom obětovat nějaké nakupování a člověk si prostě musí umět srovnat svoje priority. No a také jsme obětovali návštěvu mysu Canaveral, kde je k vidění raketoplán nebo celá raketa Apollo. S holčičkami jsme o tomhle pochybném rozhodnutí dlouho diskutovali, ale pochopily to a nezlobí se na nás.

Poslední moudro, než na to vletíme. Na téhle cestě jede všechno tak rychle, že za pochodu už není šance nic nastudovat. Co nenastuduješ před cestou, to pak už nedáš; a platí to i o děláni poznámek po cestě, co si nenapišeš hned ten den, tak to už nikdy pořádně nedohoníš.

D1 – Z Kladna do Miami – 16. 4. – sobota

Den D je tady. Konečně. Tak dlouho jsme se na to těšili. Tak dlouho jsme to doma nacvičovali (jak každý ví, těžko na cvičišti, lehký na bojišti) a teď je to konečně tady. Ještě včera před spaním jsme si procvičili s holčičkami základní anglické fráze (uan big mek plíz, atd.) a dnes, za pár hodin, už pojedeme na vosto. A i s černochama!

Budíček mě budí v 5:35, holčičky vstávají 15 minut po mně. Musíme se dát do kupy, navonět do letadla, dobalit ještě co jsme za poslední 2 měsíce balení zapomněli, obléknout a jedeme. Na letiště nás tentokrát veze náš hodný dědouš v půl sedmé a cesta je kupodivu bez větších nervů. Za dalších 20 minut už odesíláme zavazadla do letištního propadliště a doufáme, že se asi za 14 hodin opět s nimi shledáme v Miami.

Než ale poletíme do Miami, musíme nejdříve do Vídně. Máme pro sebe celou jednu řadu sedaček malinkého letadla značky Fokker (model Mother), které s pomocí pilota nám demonstruje svoje schopnosti prudce klopit zatačky a měnit směr. Naštěstí děti si nevšímají výrazu hrůzy v očích jejich maminky a tak nálada na palubě je výborná. O jednu řadu za námi sedí v letadle Tomio Okamura, známý to samuraj z Moravy. Na Japonce je celkem vysoký, v každém případě je výrazný a velmi hlasitý. Po cestě se zapojoval do debaty s různými lidmi na téma uprchlické krize a získával tak další voliče. Tedy nás si nezískal, protože mě se na názor nezeptal. A přitom já mám na uprchlíky takový fakt pěkný dešťičkářský názor.

Ve Vídni máme jen 45 minut na přestup, a tak z prvního letadla spěcháme ke správné odletové bráně. Spolu s námi spěchá další polovina osazenstva prvního letadla, která, jak se záhy ukazuje, pocestuje s námi do Miami i druhým letadlem.

V letadle číslo 2 sedíme v 29. řadě. Máme dvakrát dvě místa s uličkou uprostřed, a to znamená, že si děti budeme po cestě střídat. Jak to tak bývá na dlouhých letech, v letadle je centrum zábavy (TV, hry, pohádky, ...), které dokáže na nějakou dobu holky zabavit. I rodiče si během letu dopřávají trochu té filmové kultury. Maminka kouká na radostnou komedii Joy, a tatínek na příběh nesmířitelných drsných chlapů Unforgiven.

Mezi tím už servírují nápoje a papáníčko. Na výběr k jídlu je klasika – „chceš kuře nebo těstoviny,..“ K pití je vícero možností. Můj recept na pohodlné přežití dlouhého letu je co nejrychleji se anestetizovat levným rozlévaným vínem. Než Martinka zjistí, že se děje něco nekalého, mám v sobě 5 dvojčiček bílého rakouského vína a tedy zaděláno na klidný let.

Linky Austria airlines, se kterými dnes letíme, jsou celkem slušné aerolinky s dostatkem místa na nohy v ekonomické třídě, a tedy slušná šance na usnutí. Teda nechalo by se spát, pokud nemáte kolem sebe naše děti, které se neustále na něco ptají, dloubají vás do žeber a vyžadují časté chození na toalety, kam mám normálně problém se vejít sám, natož s dítětem. Přesto se mi pochrupávání celkem daří, za což následně dostávám od ženušky pěknou čocku, že na rozdíl od ní, já jsem prý prochrápal 70% letu. Ale to přeci není můj problém. Nebo snad jó?

Po příletu jdeme do vstupní haly. Stoupáme si do fronty pro Američany a držitele ESTA víz. Jak se blížíme k úředníkům, vidíme asi 20 samoobslužných automatů, kde si cestující sami

oskenují pas, sejmou otisky prstů atd. Naše jadrná čeština se rozléhá vstupní halou, ve které několik tisíc lidí čeká na milosrdný či méně-srdný verdikt o vstupu do USA. Tu se k nám plíží jedna česká slečna a ptá se nás, jestli nevíme, jak to přesně funguje. Prý vypadáme jako světáci, co sem jezdí naprosto pravidelně. Děkujeme. Bohužel, to také vidíme dnes poprvé.

Automat jsme zvládli téměř v pohodě. Na rozdíl od zbytku rodiny, kterou automat vyhodnotil jako nezávadnou a vytisknul jim papírek s nápisem „Ty jsi OK, jdi rovnou k exitu“, moje bejby Martinka byla vyhodnocena jako podezřelá. Její papírek byl přeškrtnutý a na něm napsáno „dostav se okamžitě k osobní prohlídce k velkému černochovi“. Jelikož má nervy z ocele, Martinka z toho nebyla vůbec zkroušená. Alespoň do momentu, než jsem jí ujistil, že jí v tom samotnou nenecháme a půjdeme s ní k velkému černochovi všichni společně. U černocha jsme se trochu pohádali, protože jsem se snažil s černochem malinko vtipkovat. Martince vůbec nepřišlo vtipný, když jsem ho žádal, ať jí tam nepouští, protože manželka krade. Černoch mi ale nevěřil, Martinku pustil a tak jsme se zase usmířili.

Celý proces čekání ve frontě a u černocha zabral přes hodinu a půl. To samozřejmě nenechá žádné dítě klidné natož ty naše. Chvillemi tedy nebylo jasné, kdo křičí víc, jestli děti na sebe nebo my na děti, aby nekřičely.

Zavazadla nám všechna přijela. Bereme je a jdeme do místní půjčovny pro zamluvené auto. K půjčovnám aut jezdí na miamském mezinárodním letišti „MIA“ přibližovací vláček „MIA mover“, který je dnes pěkně přecpaný. Pak nás čeká další fronta na půl hodiny v sekci půjčovny Alamo. Auto už máme zamluvené a předplacené z domova. Na přepážce se jen ujistíme, že jsou v ceně dětské sedačky, dostáváme klíčky od auta a jdeme si auto vyzvednout na parkoviště. Naše auto má být v řadě číslo 7, kde hledáme někoho, kdo by nám to auto předal. Nikdo tam není. Po chvíli nám dochází, že si asi můžeme vzít jakékoliv auto z těch 50, které byly v řadě číslo 7. Bereme tedy černou Kiu Sorento, protože vypadá nová a má velký kufr. O kus dál nabíráme ještě 2 dětské sedačky. Nastavujeme navigaci na mobilním telefonu a jedeme.

Ježdění autem po Miami je samo o sobě super adrenalinový zážitek. Křížení a cesty jsou často mimoúrovňové a v několika vrstvách nad sebou, takže vyznat se v tom navigačním guláši vyžaduje trochu tréninku. Dopřáváme si ho hned z kraje celkem dost. Místo 20 minut, jak navigace předpovídala, nám to do hotelu trvá téměř hodinu. Po cestě vjedeme omylem do miamského přístavu, ze kterého právě vyjíždí obrovská loď. Znamení osudu. Je to totiž naše loď Carnival Glory, stejná loď, se kterou pojedeme přesně za 14 dní ve stejnou dobu na naši karibskou plavbu. Zatím pápá.

Po cestě nás navádí offline navigace Navmii. Přesné číslo našeho hotelu nezná, ale zná číslo o 400 jednotek menší. Takže stačí jenom pokračovat ve správném směru a odpočítat dalších 400 baráků.

Náš hotel v centru Miami Beach se jmenuje Grand Beach Hotel. Má vlastní bazén, soukromou pláž u moře s lehátky a slunečníky v ceně. A taky wifi - fantastický. Minimálně do momentu placení.

V hotelu jediná šance na parkování je „valet parking“, což zkráceně znamená, že si auto nemůžu zaparkovat sám. Před hotelem proto odevzdáváme naše auto jednomu černochovi a zavazadla druhému. Martinka se na mě přitom rozčiluje, že to rasisticky komentují. Když já za to nemůžu, takhle mě vychovali rodiče a ty za to taky nemůžou, protože vyrůstali ještě v krušných dobách apartheidu.

V pokoji rychle vybalujeme a přemýšlíme, jak to uděláme s večeří. Tripadvisor.com ukazuje asi 300 metrů vzdálenou nějakou cenově rozumnou restauraci, tak tam vyrazíme. Restaurace je zavřená a žádná další v pěší vzdálenosti není, tak jdeme zpět k hotelu. Amálka už toho má dost po celém dlouhém dni, a tak si ji беру na ramena. Aby neusnula, tak hrajeme, že jsem jako zakopnul a padám. Je to sranda a to až do momentu, než projdeme dveřmi v hotelu a Amálka si o futro urazí hlavu.

To nám ale problém hladu nevyřeší. Nejdřív uvažujeme o večeři v hotelové restauraci, ale holky jsou pořád v teplákách z letadla, takže kultura za 100. Ani my nevypadáme na ten moderní trendy podnik v hotelu plný krásných mladých lidí, a tak volíme variantu večeře na pokoji. Já a Martinka si dáváme floridskou vyhlášenou specialitu kubánský sendvič a holčičky dostávají kuřecí prsty a makarony se sýrem. Dětská jídla jsou fantastická v poměru ceny s výkonem. S jídlem pro dospělé je to o hodně slabší.

D2 – Miami – 17. 4. – neděle

Zatracené časové posuny. Budím se poprvé v jednu ráno. Polospící vnímám, jak Eliška hledá pejska. Naštěstí jen plyšového. Amálka jí přitom pomáhá a maminka spinká. Pejsek se našel a spí se dál. Podruhé mě budí tělo ve 3 ráno, ale po chvíli se mi daří zase usnout – chválím včerejší anestetika. Další budiček je v půl páté, když holky už jsou totálně vzhůru a Eliška se láskyplně stará o Amálku jak o vlastní děťátko a to do momentu, kdy Amálka bere Elišce její panenku Elsu. Následující pět'ovka mě už budí úplně. Nechá se tušit dost vyrovnaný souboj a o to bych nerad přišel.

Je brzy ráno a hlad nemáme, tak si holky pouští na tabletu pohádku, Martinka pracuje a i já беру počítač a jdu doplnit chybějící znalosti o Miami. Včerejší večerní zoufalé hledání restaurace v okolí mi ukázalo, že naše perfektní příprava nebyla až tak perfektní, jak jsem si myslel. Dopisuju si tedy adresy nedalekých restaurací, fast foodů a obchodů s potravinami.

Během surfování na internetu kontroluju, jestli se nezměnilo něco v oblasti miamských atrakcí a narážím přitom na mimořádnou akci návštěva místního Seaquaria za 20 dolarů na osobu. Pořád to není tak levné, jak bývá vstupenka do kladenského kina pro důchodce, ale je to mnohem lepší, než před měsícem, kdy za to chtěli 45 USD. Kupujeme na úterý.

Čas se malinko posunul, venku se rozednělo, dojedli jsme uleželý kubánský sendvič ze včerejška a rozhodli jsme se vyrazit na průzkum hotelu a naší hotelové pláže. Test teploty na balkóně naznačil, že z koupání zatím nic nebude. Naopak jsme zřejmě nevzali s sebou dostatek teplého oblečení. Stále pokašlávající holčičky dostávají přes šatičky svetříky a jdeme.

Mezi naším hotelem a mořem je nejdříve zahrada s lehátky a bazény. Vypadá to tam opravdu krásně. Martinka testuje v bazénu rukou vodu a pohled do její spokojené tváře naznačuje, že to je paráda. Výraz tváře se ale záhy mění. Amálka se taktéž rozhodla otestovat teplotu vody a při té operaci jí sjel střevíček z nohy a rychlostí blesku mířil doprostřed hlubokého bazénu. V cukuletu byla v bazénu také Martinka se šaty neslušně vyhrnutými nad pupík a naštěstí střevíček stihla zachytit včas, aniž by se šaty namočily. „Jsi super mami“, řekla Amálka, načež jí Martinka věnovala několik dotazů připomínající velmi zjednodušený test inteligence.

Šli jsme na pláž. Sluníčko už bylo nad obzorem. Po pláži běhalo několik sportovně laděných Američanů. Pán od hotelu zrovna rozkládal lehátka a slunečníky. Jemný bílý písek nás lochtal do chodidel a já věděl, že tuhle dovolenou si užijeme. A to si teda všichni pište, že jo.

Provádíme test teploty moře nohou a konstatujeme teplotu 26 stupňů. Holčičky hrají přílivový challenge ve smyslu, že když vlna opadá, utíkají co nejbliž k vodě směrem z kopce a naopak, když jede vlna na břeh, tak s křikem se snaží před ní utéct. Pokud o nás doposud všichni v hotelu nevěděli, tak teď už vědí!

Když máme pocit, že pobytu u moře jsme si dostatek užili, chceme jít zpátky na hotel a řešit snídani. Jenže nemáme Amálčiny střevisky. Prý je někde na té obrovské pláži zahrabala do písku a neví kde. Také jsem tomu chvíli nevěřil. Hlasitě jsme Amálce řekli, co si o tom myslíme a šli jsme chodit po pláži a rýt nohama do písku. Pár lidí nás přitom nevěřičně pozorovalo. Jenže Martinka nám opět prokázala, že před ní nemá cenu nic schovávat, protože vždycky všechno najde a botičky z písku vykopala. Taky bych potřeboval takový šestý smysl.

Na pokoji se převlékáme, bereme auto a jedeme do „Denny’s“. To je moje oblíbená pravá a tradiční americká restaurace, otevřená nonstop, kde dělají fantastické palačinky s javorovým sirupem a k tomu míchaná vejíčka se slaninou. Co více si přát. Auto už na nás čeká připravené před hotelem a my jedeme. Parkujeme přímo před restaurací, kde na nás parkovací automat zkouší sumu 6USD. Má smůlu, kdyby nebyl nenažraný a řekl si třeba o dolar, mohl něco dostat, ale takhle prd. To jsem mu také slušně vysvětlil, když jsem rušil registraci své SPZ a třeba si to bude napříště pamatovat. V restauraci pořizujeme holčičkám palačinky se zmrzlinkou, ale bez slaniny (ano, to také mají v nabídce). My si s Martinkou dáváme kvalitní kombinaci snídanových kalorických pecek (vejíčka, opečená slaninka, párečky, toustíčky).

S plným žaludkem jedeme ještě prozkoumat nedaleké potraviny, které jsem ráno vygooglil. Obchod vypadá trochu jako vietnamská večerka. Nakupujeme hlavně vody do auta, sušenky pro děti, a jablka a mrkvičky – to se v autě vždycky hodí.

Dalším cílem tohoto rána je outletové nákupní centrum Dolphin Mall, který má být zářící hvězdou mezi miamskými outlety a od našeho hotelu je pouhých 20 minut jízdy. Bohužel navigace v telefonu Navmii přesnou adresu nezná a nejsme na internetu/nemáme roamingová data, tak jedeme podle toho, co vypadá nejbližší. Končíme po 30 minutách v nějaké místní haitské čtvrti, kde se bojíme i zastavit na změnu navigace, aby nám mezitím nezmizela z auta kola. Amálka ale potřebuje nutně čůrat a to musí jít strach stranou. Teď není čas na špekulování. Než to holky zmáknou, objevuji chybu v systému. Zaměnil jsem v navigaci slovo Street za Avenue a teď už to bude dobré. Nebylo. Opět jsme dojeli do nikam. Pak jsme ještě 2x měnili cílovou adresu v navigaci, než jsme konečně přijeli k outletovému centru. Po vysednutí osádky vozu zjišťujeme, že jsme u špatného outletového centra a místo abychom tam už zůstali, jedeme frajersky dál. Nápady s navigací došly. Ptáme se ještě na benzínce, kde se dozvídáme, že už jsme celkem blízko, jenom asi 20 minut. Nakonec nalézáme správnou ulici a jedeme dalších 15 minut po číslech od asi 5000 až do našich cílových 11401. Byl tam! Dolphin Mall v celé své kráse.

Asi nemusím popisovat, jak se nám po neplánované dvouhodinové poznávačce Miami vyvíjela atmosféra v autě. Zejména po každém dotazu holčiček, jestli tam už budeme a jestli tam bude bazén s teplou vodou. Ještě že jsme měli s sebou tu tvrdou mrkev.

V Dolphin Mallu Martinka zaútočila na obchody bez absolutního respektu a bázně a rázem nálada celého týmu začala opět stoupat do nekonečných výšin, jak bývá ostatně pro naši rodinku typické. V krámech to pak probíhalo obvykle tak, že holky si na sebe vybraly hadříky, já šel stát 20 minutového hada na pokladny. Holky šly zatím do dalšího krámu. Když jsem za nimi dorazil, dostal jsem nálož na cestu k pokladně, kde byla fronta tentokrát na 15 minut, zatímco holky jdou do dalšího obchodu a takhle se to stále opakuje. Jak praví staré moudré čínské přísloví, sranda se holt sama a zadarmo neudělá.

V půlce našeho tažení nekonečným nákupním centrem Martinka zjišťuje, že jsme strašné brzdy a tímhle tempem tam strávíme celý den. Parkuje nás proto ve „food courtu“ se zmrzlinkou a sama se vydává oběhnout pár dalších obchůdků, kde není třeba stát dlouhé fronty.

Celkem zničení vylézáme v půl třetí z Delfína a jedem zpátky do našeho 20 minut vzdáleného hotelu.

V pokoji všichni mění dresy na koupací a jde se k bazénu. Zabíráme lehátka se slunečníkem a jdeme se koupat. Jako první neprozíravě vybíráme vířivku vytopenou na 50°C, na kterou si potřebujeme asi 5 minut zvyknout, aby to moc nepálilo. Po téhle vířivce působí i 30 stupňový bazén jako led. S Élou to ještě zvládáme do velkého bazénu, ale Áma to dost kategoricky odmítá a vrací se s Martinkou do teploučké vířivky.

Sluníčko pomalu zapadá za hotel a studený vítr fouká. Hned po koupání se proto sušíme a mizíme zpátky do pokoje, kde chvíli relaxujeme a pak vyrážíme do centra města Miami, na Marketplace v zálivu, prý nejnavštěvovanější místo celé Miami, kde to prostě žije.

Každý asi tuší, že Miami je největší město v jihovýchodní části Floridy. Ne každý však ví to co já a wikipedie, že metropolitní oblast Miami má přes 5,2 milionu obyvatel, což ji řadí mezi

největší ve Spojených státech. K masivnímu růstu počtu obyvatel došlo především v posledních 50 letech díky emigrantům z Kuby, Haiti a dalších států Latinské Ameriky. Přistěhovalci tvoří 65 % obyvatel města a zasloužili se i o to, že se zde nemluví anglicky, ale převládá španělština. Většinu populace tvoří Hispánci a Afroameričané, potomci otroků. Rozloha města samotného je 143,15 km², z toho však přes 50 km² zabírá vodní plocha. Prvními obyvateli oblasti dnešního Miami byli původní Američané již před 10 000 lety, při příchodu prvních Evropanů zde žil kmen Tequestů. Prvním Evropanem, který spatřil oblast dnešního Miami, byl Španěl Juan Ponce de León. Do svého deníku si zapsal, že doplul na místo Chequescha, což je velmi zajímavá informace pro hladové čtenáře dychtících po více informacích.

Večerní doprava z Miami Beach do centra je celkem hustá, ale už to začínáme mít najetý a řadíme se automaticky mezi nejrychlejší auta. Alespoň do momentu, než mi Martinka začala přesvědčovat, že nás hledá policie, protože viděla svítit na informačním panelu nějaké varování „Silver alert – hledá se černé auto a nějaká SPZ“. To zní celkem logicky. Černé auto máme a kdo si má sakra pamatovat SPZ z půjčeného auta. Po chvílce se ozývají za mnou policejní sirény a já propadám panice. K tomu si ani nemůžu vybavit, co všechno jsem vlastně dneska provedl. Navíc ti policajti houkají někde těsně za mnou, ale nejsou vůbec vidět. Po chvíli se vše dobře vysvětlí. To nejsou policajti, holčičky hrají na tabletu ambulanci. Policie nás nehledá. Druhý den se dočítáme, že „Silver alert“ znamená, že se postrádá nějaká osoba, obvykle nějaký starší strejda s Alzheimerem. Miami je totiž město duchodcům zaslíbené.

Po 40 minutách popojíždění parkujeme na placeném parkovišti přímo před tržištěm v centru Miami. Šťastní, že jsme našli tak krásné parkovací místo, jdeme na další diskuzi s místním parkovacím automatem. Píše, že normálně to je za 7 USD na 2 hodiny, ale dneska je fixní sazba 26 USD od 2 odpoledne do 10 večer. Ses zbláznil ne? Jednak už je 7 večer a také to jsou nekřesťanské peníze za parkování. Krmím ho 7 USD, které mi přišly fér – přece jenom jsme na krásném místě v centru města. Automat peníze sežral, ale na parkovacím lístku, co z něj vyjel, bylo napsáno „insufficient money“. To mi přišlo taky fér, automatu se to nezdá dost, mě ano - prostě jsme se jenom nedomluvili. Tak jsme vystavili „insufficient money“ lístek za okno auta a šli jsme v klidu na večeři. Alespoň já jsem dělal, že jsem v klidu a ostatní to zbaštili.

Cílem naší dnešní večeře je totiž „Hard Rock Café“, kultovní řetězec restaurací vlastněný Indiány milujícímu tvrdou muziku. Pobočka této restaurace je sice i v Praze, ale tohle je americký originál. Obsluhuje nás bílá servírka se žlutým

jménem Jen, která nám naznačuje, že je zvyklá chodit štestíčku a spropitnému pořádně naproti. Stará se o nás opravdu vzorně, až je to skoro trapné.

Z naší posádky – jak se záhy ukazuje - vzdávám řádný hold tomuto stánku krásné hudby jenom já. A fakt, že sedíme mezi kytarami Jimmyho Hendrixe a Elvise Presleyho nikoho jiného z naší osádky vůbec nezajímá. Naopak všichni se vrhají zběsile po jídle, jako by jim ty mrkve dneska k obědu byly málo. Až konečně po jídle se holčičky zvedají si trochu zatrsat do rytmu tanečně nepodbízivých Motorheads (budiž ti písek lehkej Lemmy).

Po zaplacení večere jdeme projít zbytek tržiště plného lidí a obchodů a následně zpátky k autu. Jsme zvědaví, zda nějaký policajt ocenil náš „insufficient money“ parkovací lístek. Je to dobrý. Auto je bez botičky a my jedeme domů. Tedy jeli bychom, kdyby zrovna neskončil zápas play-off místního basketbalového týmu Miami Heats (tím se vysvětluje to drahé parkování), kteří mají stadión právě vedle MarketPLACE, a tak se musíme s autem nejdříve probít davem.

Dorážíme do hotelu po deváté večer a máme toho „dost“. Toto naše oblíbené rčení obvykle znamená, že holčičky jdou spát bez mytí, tedy „na prasáka“. Do deseti večer všichni spí.

D3 – Everglades – 18. 4. – pondělí

Zatímco rodinka ještě spí, já se plížím v půl sedmé potichu na záchod ujistit se, že mám cestovní zácpu. To je něco jako cestovní horečka naruby.

V sedm hodin se pořád ještě spí. To teda nechápu, jak můžou holky tak dlouho pospávat, když dneska nás čeká národní park Everglades. Nenápadně začnu dělat různé zvuky s cílem je co nejdříve probudit.

Daří se. V půl osmé jsou všichni připraveni k odjezdu. Máme na sobě vzorové oblečení s dlouhými nohavicemi a rukávy, vše světlé barvy, neboť jak známo, moskyti milují tmavé oblečení. Taktéž jsem dnes ráno vydal zákaz mýt se mýdlem nebo šamponem, neboť to jsou smrady moskyty vábíci. S sebou máme velké zásoby postřiku proti moskytům (pozor, nesmí se kombinovat s krémem na opalování, protože pak ztrácí na efektivitě), železnou selfie-tyč na krokodýly a příručku, jak přežít ztracen v divočině. Jak je snad všem jasné, příprava na Everglades byla hodně důkladná.

Pokud by se přece jen našel čtenář Everglades neznalý, tak necht' ví, že Everglades je národní park v jižní části Floridy, třetí nejrozsáhlejší park USA, známý především svými mokřady a specifickou faunou i flórou. Park byl zřízen 6. prosince 1947 prezidentem Harrym z Truman šou a v roce 1979 byl zapsán na seznam světového dědictví UNESCO. A to mám rád. Nejznámější je Everglades především díky aligátorům, krokodýlům, ohrožené floridské pumě, ale i ptákům.

Z Miami vedou do národního parku Everglades 2 cesty. Severní, přes Shark Valley Visitor Center (po Highway 41), a jižní, přes město Homestead a Royal Palm Visitor Center. My míříme k jižnímu vchodu.

Cesta nejprve vede přes celé Miami. Na cedulích, kde včera svítil „Silver alert“, dnes pro změnu bliká „Amber alert“ a k tomu nějaká hledaná SPZka modrého Forda. To je dobrý, to nejsme my. Později se dočítáme, že „Amber alert“ znamená ztracené dítě, které v tomto konkrétním případě šloha vlastní nesvéprávná matka a - naštěstí - všechno dobře dopadlo. Ještě existuje „Blue alert“, to když někdo zlý odbouchne hodného policajta.

Z Miami do Homesteadu vede dálnice. Jak bývá v Americe zvykem, u exitů z dálnice se nachází různé fast foodové restaurace. A protože v Everglades prakticky není kde se najíst, je třeba všechny holčičky před jakoukoliv námahou dobře nakrmit. Proto těsně před koncem dálnice sjíždíme na exitu k místnímu McDonaldu. Ten jsme si sice před cestou zakázali, ale teď nám jako varianta levné snídaně nepřipadá jako úplně špatný nápad. Kousek od McDonaldu jsme ale zahlédli jinou restauraci, vypadající mnohem lépe než hloupý Mekáč. Bohužel, jméno tohoto stánku jsme si nezapamatovali, ale prostě tam jsme šli. Pro holčičky zde pořizujeme borůvkový donut s borůvkovým krémem. Pro dospělé dáváme sendvič napumpovaný sýrem, vajíčkem a slaninou. Jak už tak bývá u nás zvykem, nakonec to jíme přesně naopak. Příště to schválně koupím obráceně.

Projedeme Homesteadem a míříme směrem do parku, když tu na nás mává obchůdek u cesty s ovocem a velkým nápisem „Robert is here“. Hned mi zvoní v hlavě, o tomto místě jsem četl i v průvodcích. Robert byl šestiletý kluk, který si zde udělal v roce 1959 krám s ovocem. A pořád tu je, jen už mu není 6 let. Má zde obchod s tropickým ovocem a farmu s domácími zvířátky, se kterými je možné se i pomazlit. Nápad potěšit naše holčičky - i když za cenu vystresování místních mazlíčků - se nám celkem líbí. V obchodě zjišťujeme, že jsme narazili na největší zásobu exotického ovoce, jaká snad existuje. Asi polovinu druhů jsme nikdy neviděli, a to chodíme nakupovat ovoce v Praze do Sapy jednou za 14 dní. Kupujeme svačinku ve formě půlky guanabana a jedno mamey sapote (fakt nekecám) a k tomu čerstvý kokos na pití a jdeme to spapat na zahrádku k domácím mazlíčkům.

V Everglades nejprve navštěvujeme návštěvnické centrum, kde dostáváme mapu. Poté jedeme ke vstupní bráně, kde očekáváme, že nás skásnou o 20 USD za vjezd. Milá paní na pokladně nás ale mile překvapuje tím, že je zrovna týden národního parku bez vstupného a tedy dnes zadáčo – tomu se rozhodně nebráníme.

První naše zastávka v Everglades je Royal Palm, odkud vedou 2 trasy - Aningha Trail a Gumbo Limbo Trail. To druhé nám přijde poněkud přihlouplé (nejsme přece žádný gumbo limbo) a tak volíme Aningha Trail - místo, které je hodnocené jako #1 podle tripadvisoru, a kde má být neuvěřitelná agregace aligátorů na metr čtvereční. Tímto navnazuji holčičky, ať se také chvíli těší na něco jiného, než pořád na Disney World.

Na trasu vyrazíme vzorově vybaveni. V kloboucích, s dlouhými rukávy a nohavicemi, zaliti litry repelentu proti nenažraným místním moskytům, s dostatkem zásoby tekutin proti dehydrataci, která by nás na tomto 3 sta metrů dlouhém okruhu mohla potkat. Vysílení bychom

to pak třeba nemuseli zmáknout zpátky k autu. Na parkovišti jsou k dispozici zdarma obrovské plachty přes auto na ochranu proti místním supům, kteří z důvodu nedostatku turistických mršin

nepohrdnou ani gumou na autě. Po cestě z parkoviště nás supi vyprovází vítězoslavným pohledem. Jen ať si dají, my máme místo plachty zaplacené pojištěním.

Aningha Trail je příjemná procházka ze začátku podél vody zdobené lekníny a následně po lávce nad vodou. Jenže aligátoři nikde. Připadáme si jako houbaři, kteří vyrazili do lesa na houby v době, kdy nerostou. Díváme se ze strany na stranu, hledáme a nic. Žádní aligátoři tu nejsou. Nakonec vidíme dva, což holčičky vyhodnocují jako poněkud hodně málo.

Jedeme o kus dál na další procházku do Pa-hay-okee overlook. Je to krásná procházka prehistorickou krajinou cypřišů a vodní trávy na vyvýšené dřevěné lávce. Asi nemusím psát, že po aligátorech ani vidu ani slechu. Alespoň se vyfotíme u dopravní značky „pozor panterů“ a pak zasedá velká rodinná rada, co dál. Máme variantu pokračovat v prozkoumávání národního parku a dobrodružném pátrání po stopách neexistujících aligátorů nebo jet na nákupy do outletového centra v nedalekém Homesteadu. Byl jsem přehlasován, s aligátory pro dnešek končíme. Ale jenom pro dnešek, protože to ještě nevíte, ale do Everglades ještě jednou na naší cestě pojedeme a to si pište, že si ty aligátory užijeme! A když ne aligátora, tak aspoň nějakého moskyta, protože ani ty jsme dnes nepotkali a přestáváme věřit, že vůbec existují.

Jedeme do outletového centra Florida Keys, které je dnes téměř prázdné a tak nemusím stát ve frontě, zatímco ostatní nakupují. Chodíme po nákupech všichni společně a celkem si to užívám. Konečně jsem si také dopřál nějaká slušná trička pro mě. Jelikož jsme v Everglades, nejradši mám trička s krokodýlkem La Coste (v řeči indiánů znamená Everglades), ale nepohrdnu ani pánem se selfie tyčí na koni, nebo polskou vlajkou a velkým nápisem Tommy Hilfiger. Když nosím trička s velkými nápisy, Martinka na mě mluví rusky, protože jí připomínám Karlovy Vary a to mám rád.

Zpátky na Miami Beach dorážíme o půl třetí a jdeme na rychlý pozdní oběd do řetězce New York Bagel slibující fantastické sendviče za skvělou cenu. Tak si pro jistotu všichni dáváme

k obědu kuřecí křidélka. Já navíc verzi pro chlapy s Buffalo pálivou omáčkou, kdyby náhodou si zase chtěly měnit porce naše holčičky, tak aspoň bude sranda.

Po obědě razíme k bazénu. Tentokrát ale chytře začínáme nejdříve v chladnějším bazénu a ne ve vířivce.

V pokoji jsme zpátky okolo půl šesté a domlouváme se jak na večeri. Jelikož Amálka ještě nespala, nejlepší bude se najíst v hotelu, protože jinak by nám po cestě kamkoliv zaručeně usnula a večer by pak bylo peklo. Nakonec to ještě malinko vylepšujeme po naší zkušenosti s hotelovým jídlem, že nejlepší bude nějaké „food delivery“ přímo do hotelu - to je krásně americky stylové. Protože máme všichni moc rádi sushi, vyhledali jsme a objednali pořádnou dávku syrových ryb u nedaleké Iron Sushi.

Pěkně jsme si pošmákli, jen jsme si tak nějak v tom shonu zapomněli říct o vidličky, takže holčičky také museli papat rýžičku hůlkami. Nahaté a ve vaně.

D4 – Miami Seaquarium – 19. 4. – úterý

Ač mysl by ještě ráda spala, tělo se budí v 7 ráno. Dnes máme na plánu návštěvu Miamského Seaquaria (pro neznalce jazyků mořského akvária), které otevírá v 10:00. Máme tedy zatím spoustu času, který trávíme studiem miamských nakupovacích možností. Pro duševní zdraví celé rodiny bych rád udržel stávající průměr alespoň jedno nové nákupní centrum na den.

V 9:15 vyjíždíme naším autem na Key Biscayne, kde se Miami Seaquarium nachází. Key Biscayne je ostrůvek východně od Miami, od roku 1947 dopravně propojený mostem a místem konání známého tenisového turnaje.

Po cestě přes most snídáme v autě sušenky včera pořízené. Po přejetí mostu oddělujícího Key Biscayne od pevniny, stavíme nejdříve u resortu Pelikan, odkud je krásný výhled na Miami skyline, siluety miamských mrakodrapů.

Těsně před 10 jsme v Seaquariu. Ještě nás pán na parkovišti zvládl skápnout o 10 dolarů za parkovné. Hned jdeme na customer service vyměnit náš voucher, včera večer vytištěný hodnou paní recepční v hotelu, za vstupenky. Součástí vstupenek je i 40 papírových malovaných dolárků, které akceptují v restauracích v rámci seaquaria.

Program je dnes nabitý. Začínáme s prezentací kapustňáků v 10:20.

Kapustňáci jsou velcí vodní savci známí také jako mořské krávy. Ocas kapustňáka má pádlovitý tvar, pokud mu ho neusekne nějaká loď, což je případ většiny kapustňáků v miamském seaquariu. Jsou to býložravci trávící většinu času pastvou v mělkých vodách a i dnes si pochutnávají na čerstvých hlávkách salátu. Anglicky se kapustňák jmenuje manatee, což je název používaný domorodci z Portorika. Kapustňák floridský je poddruh kapustňáka širokonosého. Dosahuje více než 4,5 m (je to pěkná kráva) a žije jak ve sladké, tak ve slané vodě. Dříve byl loven pro olej a maso, ale nyní je chráněn zákonem a proto ho neochutnám.

V 10:45 jsou skákající delfini na horní palubě. Máme super místo v první řadě a utíkáme pryč 5 minut před koncem představení, když se rozradostněné místní roztleskávačky rozhodly, že nechají delfiny všechny diváky v prvních řadách postříkat.

V 11:15 je další představení, tentokrát flipper delfinů v delfináriu. Zde už chytře lezeme na vyvýšené místo s pěkným výhledem na první řady, až opět budou kropit diváky. Pak jdeme na oběd směnit naše dolárky za hromadu pouťového a nezdravého jídla.

Ve 12:45 začíná představení kosatek, to je zlatý hřeb dnešního programu, a tak tam jdeme s dvacetiminutovým předstihem, ať máme dobrá místa. Škoda jen, že tam pouští až 10 minut před představením. Kosatky jsou fakt super, nezklamaly a to ani co se týká postříkaných diváků.

Po představení kosatek jsme šli projít další části seaquaria, jako jsou želvy, krokodýli, tuleni, tučňáci a záchody. Ve 13 :45 opouštíme seaquarium.

Naším dalším plánem jsou nákupiky v mega obchoďáku Walmart Supercenter, který míjíme po cestě zpátky do hotelu.

Na parkovišti se odehraje taková srandovní scénka. Přede mnou jede pomalu auto, za mnou jede rychle auto a je našťavané, že já jedu pomalu, ale nevidí to pomalé auto přede mnou. Tak troubí a poté mě agresivně předjíždí. Tam je ale to pomalé auto. Z pomalého auta vylezli černoši, z rychlého auta také. Vytáhli všichni nože a šli se zabít. Já jsem je zatím v klidu objel a zaparkoval na jediné volné místo široko daleko, tam, kam původně chtělo zaparkovat to pomalé auto. Asi nemusím doplňovat, že na to nevěřicně čumí černoši z obou aut, ale když vidí bílého borce z Kladna s neskutečnou svalovou výbavou, tak jen zastrčí frustrovaně nože za trenýrky a jdou si hledat vlastní místo někde na okraj parkoviště. A je mi fuk, jestli o tom někdo pochybuje! Takhle se to fakt stalo! Bejby je mi svědkem.

Jdeme do krámu nakupovat. Jsme tam asi půl hodiny, když mi dochází, že kvůli těm černochům jsem zapomněl na čelním okně v držáku můj zánovní chytrý telefon Samsung S6. Tak ten už tam určitě nebude. To tam černoši jen tak nenechají, říkám si a utíkám zpátky do auta. Nechali – je třeba se z toho poučit. Amerika je prostě v pohodě a všichni černoši nejsou zloději (anebo mají ostrý zrak jak Stevie Wonder).

Po cestě z krámu jsme se rozhodli nabrat docházející benzín, který jsme vyjezdili při hledání nákupních center. Ještě jsem si pamatoval z naší minulé cesty po Americe, že pokud nechci platit kartou, ale hotovostí, musím nejdřív skočit na pokladnu, nechat tam zálohu, a pak teprve jít tankovat. Problém byl trochu, co tam mám tankovat. Určitě ne diesel, ten Američani normálně nepoužívají (s výjimkou Volkswagen Passat), ale co tam dát z kombinace 87, 80 a

nebo 92 oktanů? Ptám se pro jistotu pumpaře, španělsky mluvícího černocho. Jestli jsem to pochopil správně, to netuším, ale nalil jsem tam 87 a jelo to.

Pokračujeme do hotelu zážitkovou jízdou. Platí tady dvojnásob, jaké si to uděláš, takové to máš. Není totiž frajeřina jezdit rychle tam, kde to dobře znáš, ale je to fakt „cool“ jezdit rychle tam, kde to vůbec neznáš. Zdá se mi, že česká myška z pruhu do pruhu je dokonalá technika jakoby přímo ušitá na miamské šestiproudé silnice. A že jí mám vybroušenou za posledních 12 let cestování za prací přes celou Prahu. Do toho ještě ten vyděšený výraz mojí bejby. Miluju to!

V hotelu opakujeme náš odpolední koupací rituál. Se zalezením slunce za hotel jdeme na pokoj se zkulturnit a pak na večeři. Moje dnešní volba je Chili's – místo, kde dělají fantastická grilovaná žebírka. Problém je, že od nás nejsou úplně blízko a Áma ještě dneska odpoledne nespala. Pokud pojedeme někam dál, tak vytuhne a bude pak večer peklo. Ale když jsem nenápadně nadhodil, že Chili's jsou přímo u obchodního centra Aventura Mall, kde jsme ještě nebyli a už se tam asi ani nikdy nepodíváme, nebylo co řešit.

V Chili's si já dávám žebírka. Jsou opravdu fantastická. Obdobně spokojená je i Martinka s krvavým steakem a konečně s nadšením komentují jídlo i naše obě holčičky. Není pro ně nad kečup s hranolky a k tomu navíc 4 voskovky pro každou z nich do výbavy. Pomalu zjišťujeme, že kvalita amerických restaurací se nechá také měřit počtem pastelek, které dětem při jejich návštěvě věnují. Vše je zde navíc za ceny, za které by se nestyděli ani lepší restaurace v Čechách.

Po večeři jdeme z povinnosti do Aventura shopping mallu, ale je už 8 večer a jsme všichni dost hotoví po dnešním dlouhém dni. Nemáme ani nakupovací náladu a do toho řvou děti, že se jim chce kakat, ale na místních WC to nejde, tak to brzy balíme a jedeme do hotelu, kde ještě balíme kufry, ať se zítra ráno nezdržujeme. Zítra totiž opouštíme Miami a čeká nás pokuta za rychlost a další dobrodružství na Florida Keys!

D5 – z Miami na Florida Keys – 20. 4. – středa

Dnes ráno máme budík nastavený už na 6:40. Dlouhá cesta je před námi. Neradi bychom celý den strávili jenom v autě.

První, čeho si všímám po probuzení, je pod dveřmi podstrčená hotelová faktura. Já věděl, že ta cena na booking.com, za kterou jsem to po láhvi dobrého vína rozjařen objednával z klidu domova, nebude úplně finální. Ale to množství přírážek a daní, co na to aplikovali, tak to jsem ještě nikdy nikde neviděl a doufám, že už ani nikdy neuvidím. Na faktuře byl položkový rozpis:

- Room .....xx \$
- County tax ..... xx \$
- Country tax ..... xx \$
- Sales tax ... xx \$
- Room service ..... xx \$
- Room service County tax ..... xx \$
- Room service Country tax ..... xx \$
- Room service Sales tax ..... xx \$
- Room service Other tax ..... xx \$
- Resort fee ..... xx \$

- Resort fee county tax ..... xx \$
- Resort fee country tax ..... xx \$
- Valet parking ..... xx \$
- Valet parking County tax ..... xx \$
- Valet parking Country tax ... xx \$
- Valet parking Sales tax ..... xx \$

A takhle to bylo den po dni rozepsané na 4 stránky, k tomu večere první den a další drobnosti a součet téměř na infarkt. Na konci se mě ještě drze ptali, jestli si myslím, že je to spočítané správně. Samozřejmě si myslím, že to je spočítané úplně špatně, ale tentokrát se s vámi hádat nebudu, protože si nechci kazit dovolenou!

Rychle dobalíme. Zatím pořád ještě zapneme zavazadla, ale jestli to půjde takhle dál s našimi nákupy, tak budeme muset brzy pořídit další kufr. Expresně se odhlašujeme po telefonu, vyzvedáváme naposledy auto od místního černocho a v 7:30 vyrážíme směr jih - Florida Keys.

Florida Keys je souostroví s přibližně 1700 ostrovy ležící na jižním okraji státu Florida. Začíná asi 24 km jižně od Miami, a táhne se v oblouku jiho-jihozápadně k ostrovu Key West. Ostrovy byly dlouhou dobu přístupné pouze po vodě. To se změnilo po dokončení zámořské železnice Henryho Flaglera na počátku 20. století. Dnes spojuje pevninu a obydlené ostrovy Florida Keys silnice a mosty, z nichž nejdelší se jmenuje 7 mile bridge a má to svůj důvod. A pozor, název „keys“ není odvozen od klíče, jak by si někdo mohl mazaně myslet, ale od španělského „cayo“ označující malý ostrov.

V autě za jízdy snídáme a holčičky pak ještě snídají následující 3 hodiny jízdy. Naštěstí množství sušenek, mrkviček, jablíček, hroznového vína, tyčinek a dalších pochutin pořízených ve Walmartu nám dává šanci na přežití i pro případ, že by hurikán zničil mosty spojující

jednotlivá keys a my zrovna zůstali na neobydleném ostrově další měsíc. Občasný pohled na zadní sedačky mi napovídá, že auto už zdaleka nevypadá zevnitř tak krásné, jako když jsme ho před třemi dny vyzvedávali. Ale to jsme přeci ani nečekali.

Po cestě míjíme městečko Homestead, kde končí dálnice. Pak pokračujeme po Highway číslo 1 pořád na jih. Jedeme přes jednotlivé keys (Key Largo, Fiesta Key, Long Key, Big Pine Key, ...) Na 80 míli projíždíme Islamoradou, městečkem, kam se ještě dneska vrátíme spinkat.

Je třeba si přiznat, že nejedu úplně podle předpisů. Vlastně se dá říct, že to mastím, co to jede. A tak asi není překvapením, že za chvíli jsou za námi sirény a staví nás pan policista. Vzpomněl jsem si na loňskou scénku na Kubě, jak jsem si toho policistu vychutnal; vzpomněl jsem si na další scénky z historie; moje šance z toho vyjít bez ztráty kytičky nejsou nulové, jen je třeba se naladit s policajtem na správnou vlnu. Jenže hned jak jsem ho zahlédl, věděl jsem, že tohoto týpka nedám. Tohle neuhraju. Tím jsem sám sebe dostal do defenzívy a bylo to v háji.

Policajt se mě ptá, jestli vím, že jsem jel na 55 rychlostí 77. Rozhoduju se pro roli retardéra, a lámu ze sebe: „No English, turista from Czechoslovakia“. Pobavil jsem ho, ale nezabralo to. Prý jestli náhodou nejsem ožralý. Říkám, že ne, mám přece děti a ukazuju zběsile na zadní sedačky. Policajt se ptá, jestli tedy nejsou ožralý i děti. Hahaha. Jsem fakt rád za něj, že se dobře pobavil. Bere mi řidičák a jde něco sepsat do svého blikajícího auta. Po chvíli se vrací s nějakou obálkou. Prý jsem ho moc pobavil mojí angličtinou, a líbí se mu moje 2 opilé holčičky, tak mi snížil rychlost v záznamech jen na 64mil/hod. Tím pádem to mám jen za 132 USD, protože jinak, při té rychlosti co jsem jel, by to bylo za 350 USD. A můžu prý do 30 dní zaplatit online. A pak Martince řekl, že má na mě křičet, až příště pojedu rychle. Takže na mě po zbytek výletu pořád křičela a musel jsem si půjčit její špunty do uší, co má na moje noční chrápání.

Jedeme dál. Stupeň nálady trochu opadnul po scénce s policajtem, ale přepočítal jsem svoje šance s tím, že jsem mu nic nepodepisoval, auto moje není, anglicky neumím, a tedy jsem nerozuměl. No, ještě si to s tím placením online rozmyslím.

Jedeme, až dojedeme na poslední key - Key West, nejjižnější ostrov všech keys, jehož jméno prý vzniklo anglickou zkomoleninou španělského názvu Cayo Hueso. Jižní cíp ostrova Key West je vzdálen od Kuby pouhých 151 km. Pápá Fidel.

My míříme autem do centra na Mallory Square, místa, odkud každý večer davy lidí pozorují západ slunce. Parkujeme na přilehlém parkovišti, které stojí 4USD na hodinu, ale automat bere jenom kováky, takže ze všeho nejdříve běháme po krámech a měníme dolarovky na kovové čtvrtáky.

Jelikož je téměř poledne a holky mají zase hlad, tak na Mallory square jdeme na oběd do “Red Fish, White Fish” restaurace. Já si dávám blackened rybičku (obalenou v černém strouhaném pepři) a Martinka Cobb salát (ten máme moc rádi a občas si ho děláme u nás doma), děti mac&cheese (makarony se sýrem) a hambáče. Děti dostávají další voskovky a další omalovánky – to je úžasná věc – teď, na konci cesty, máme nasyslených 180 voskovek a Amálka se během cesty po USA naučila omalovávat!

Projdeme si následně Mallory square a přilehlé okolí. Krásný krám s mušlemi. Po náměstí jezdí vyhlídkový vláček, který vozí turisty po Key West s výkladem; jmenuje se Conch Tour Train (conch = mušle) a chvílku zvažujeme, zda nevyužijeme jeho služeb, ale tůra trvá 90 minut a

to není úplně v souladu s naším zaplaceným parkovným a navíc, za 90 minut výkladu v angličtině by mohly naše holčičky stihnout vláček rozebrat, a to taky nechceme riskovat.

Jdeme tedy pro auto a jedeme na “Southernmost point”, nejjihnější místo kontinentálních USA. Místo s popsáním barelem je turisticky exponované, což znamená, že se tam stojí ošklivá fronta na fotku. Rozhodujeme se proto nejdříve navštívit nedaleké centrum motýlů “butterfly conservatory”, atrakci č. #1 podle hodnocení na tripadvisor.com, kde poletují stovky krásně barevných motýlů. Mají tam i 2 ochočené plameňáky, tohoto času v období páření, a proto jsou dnes skoro tak hlasití, jako naše Amálka. U motýlářie je obchod plný krásných (a drahých) předmětů s motivy motýla.

Po vyfocení na nejjihnějším bodě a nulté míli Highway číslo 1 táhnoucí se na sever až do New Yorku a možná ještě kousek dál, vyrážíme zpátky na sever směr pevnina. Jsou 2 odpoledne a potřebujeme další hodinu a půl dostat se na 80. dálniční míli, kde se nachází náš hotel Sands of Islamorada. Cestu všechny 3 holčičky v autě prospí, zatímco já jedu podle předpisů vystresován z policajta, který určitě na mě někde za křovím číhá.

Po příjezdu se ubytováváme a jdeme se hned všichni vykoupat nejdříve do bazénu, a pak do vířivky, ve které je takové množství chloru, že to štípe do nohou. Následně si jdeme lehnout k moři na lehátka. Já jdu otestovat mojí novou kvalitní šnorchlovací soupravu, kterou jsem levně pořídil v Kladně u Vietnamců. Do moře lezu po žebříku z asi 30 metrů dlouhého mola. Ihned se pouštím do šnorchlování. Kromě několika medúz, které mě trošku znervóznily, jsem viděl i ostřepu, což je prý něco stejně vzácného asi jako vyhynulý dinosaurus.

Moje šnorchlování sleduje ze zápraží i soused, který si možná nevšiml mého kvalitního vybavení či co. Každopádně si myslel, jak mi zmizla hlava pod hladinou a delší dobu se neukázala, že jsem se utopil. Navíc to úplně nechává klidnou celou moji rodinku, která si spokojeně hraje na pláži u lehátek. Musel mě tedy jít zachránit osobně. Naštěstí (nebo bohužel

podle toho jak se to vezme) se objevují dříve, než stihnul skočit šipku do vody. Soused má obrovskou radost a hned mi vypráví, že je super, že žiju, protože si fakt myslel, že to mám za sebou. Nemám, ale děkuju za starost.

Na pláži poleháváme, dokud nezapadne slunce a nezačne být kosa. Holky během té doby uspořádaly několik hostin dobrot, které vyrobily z písku a vzájemně se (jak velké dámy) na ně pozvaly. Trénují totiž na večeri s princeznami do Disney Worldu.

Jdeme se převléknout a zeptat se paní domácí, kam máme vyrazit na jídlo a kde by šlo něco koupit. Vysvětluje nám, že místní domorodci všechno na keys geograficky měří podle čísla míle na Highway č. 1. Nakupovat tedy můžeme mezi 81.-84. míli a na večeri doporučuje Lazy Days na 79. míli.

Jedeme nejdříve omrknout místní outlet lákající billboardem na 4 trička za fěrovou cenu 10 USD. Měli je, ale jen velikost pro kojence. Shopping tedy záhy končí a my jedeme do doporučené restaurace. Byli jsme varováni, že pravděpodobně budou mít plno. Domáci vážně nekecala, mají plno. Po chvíli naléhání a poukazování na hladové děti nám nabízí místo na baru a my to bereme. Martinka si k večeri objednává krásného tuňáka žlutoploutvého. Já si dávám mix mořských potvor s humrem, krevetami, mušlemi sv. Jakuba, mahi mahi rybou a krabem. Všechno je naprosto fantastické. Jelikož zítra už opouštíme keys, nechceme odjet, aniž bychom ochutnali doporučenou místní specialitu – dezert “key lime pie”. Necháváme si ho zabalit na pokoj. Po návratu do hotelu si kousek dáváme s pravou americkou překapávanou kávou dělanou na pokojovém překapávači - stejném, jaký jsme si přivezli z Německa těsně po revoluci v 89. roce.

Poté děti koukají v TV na pohádku. Martinka řeší svoje klienty a já odpovídám na pár pracovních emailů, které by na můj návrat z dovči zaručeně nepočkaly.

D6 – z Islamorada na Sanibel Island – 21.4. – čtvrtek

V noci se opakovaně budím, protože Éla střídavě tranzituje mezi postelí Martiny a mojí. Postele jsme srazili k sobě, protože jsou vysoké, a kdyby Amálka spadla z té výšky, dalo by to hroznou ránu a mohli bychom se třeba vzbudit, což se takhle zaručeně nestane. Finálně se budím ve čtvrt na osm a jdu na záchod. Nedá se zavřít, protože otevřené dveře blokuje postel přiražená k té druhé. Dobře jim tak.

Dáváme kafičko, dojíždíme nakyslý včerejší kye lime pie a nakonec se balíme na další cestu. Chvilí se zlobíme na Amálku. Koupili jsme včera krásné pohledy, že je pošleme babičkám. Nepošleme, Amálka je z velké části snědla. Také jsme tomu nechtěli věřit.

Po osmé se vystracháváme z hotelu. Nejprve jedeme na 77. míli, kde je Robie's. Jedná se o marinu, malý přístav, kde se dá půjčit kajak, jet na rybářský výlet, anebo jenom koupit nějaký suvenýrek. Důvodem naší cesty je ale krmení tarponů – velkých dvoumetrových ryb, které se nejedí, protože mají hodně kostí. V Marině je možné koupit si kýbl (nebo spíš poloprázdný kyblíček) rybiček za 3 USD. Drsně vypadající pán nás instruuje, že je tam někde nějaká síť, kterou máme ty bestie krmit. Jó, kéž bychom mu rozuměli.

Jdeme tedy po molu, které je plné pelikánů a občas nějaká volavka. Pelikáni jsou odrzlí a vůbec se nás nebojí. Ve vodě pod molem je vidět dav vyhladovělých tarponů, kteří se na nás už těší. Jenže naše snaha hodit jim rybičky dost připomíná sisyfovskou dřinu s hnědou kuličkou. Rybu

hodíme, přiletí pelikán, rybu sebere tarponovi před nosem. Nejdříve házím já, protože děti se chvíli štítí sahat na mrtvé rybičky. Když děti vidí, že mrtvá rybka nekouše, tak se také do toho dají. Jenže pelikáni se děti vůbec nebojí a končí to tím, že jeden pelikán se snaží vytrhnout rybičku Amálce přímo z ruky, Amálka pevně drží, pelikán se vzteká a kouše Amálku do ručičky. Chudinka má červenou jizvu a pláče. Teď se projeví správný mateřský instinkt. Martinka chytá prázdný kýbl a za rómského pokřiku mlátí pelikána přes hlavu. Ten nevěřicně padá do vody a moc nechybí, aby ho naštvání tarponi nedorazili.

Když dojdou ryby, jdeme pryč a nadáváme na pelikány. Pelikáni nadávají také na nás, protože jejich náčelník má rozbitou hlavu od kýble na rybičky (dodatek Martinky: žádné zvíře nedošlo při tomto výletu k úhoně ☺).

Vyjíždíme na dlouhou cestu podle navigace. Nejdříve se musíme dostat na pevninu, poté do Miami a tam zahrnout doleva. Dále přes Everglades to smýknout do Naples a pak už jen kousek na ostrov Sanibel, ráj to na Zemi.

Cesta je celkem v pohodě. Množství elektroniky a zábavy, kterou jinak dětem během roku příliš nedopřáváme, funguje bezvadně. Do toho se pořád jí. Děti občas přerušují elektronickou zábavu za omalovávání obrázkových sešitů z restaurací. Občas stavíme na malou.

Po 12. hodině sjíždíme na exitu Naples východ a hledáme v navigaci nějakou slušnou restauraci. Napadnou nás Chili's. Jako na potvoru jsou kousek od nás, tak tam jedeme na oběd. Děti dostávají dětské menu kuřecí řízečky s kukuřicí a my si dáváme minihambáče a quesadillas z obědového menu. Oběd super za dobrou cenu.

Pokračujeme dál směr Sanibel. Martinka zpívá dětem Amazing Grace, gospel, který na ně funguje lépe než rohypnol. Nejdéle u druhé sloky Amálka vždy spí, Éla potřebuje o jednu sloku navíc. Dneska má ale kliku, Martině vypadly během třetí sloky slova.

Sanibel je ostrov spojený s pevninou mostem, za který se kasíruje 6 USD. Při jeho přejezdu vidíme v zálivu plavat velké živé žraloky. Teda myslíme si, že to jsou žraloci, jak jim trčí z vody ten trojúhelníkový ocas. Jenže pak začali skákat jak cirkusáci a bylo jasné, že to na nás jenom frajeřili delfíni.

Po 2. hodině odpolední parkujeme u našeho hotelu Beachview Cottages, kde strávíme následující 2 noci. Dostáváme bungalov číslo 7 a jdeme hned na pláž. Jsou tady. Není to kec. Mušličky tu jsou, všude a je jich hodně. Holčičky mají zábavu zajištěnou a my taky.

Jdeme se s Élou koupat do moře. Amálka to odmítá s výmluvou, že ji pálí odřená kolínka. To okoukala od Elišky. Áma totiž kopíruje všechno, co dělá Elinka. Zbytek odpoledne se skládá ze střídavého koupání v moři a hledání mušliček. Nejraději tatínek loví přímo v moři takové ty hezčí a předává je Elišce u břehu, ta je nosí mamince, která nasbírané mušle hromadí v pytlíku a kontroluje nás z lehátka, jestli se neflákáme.

Po 18. hodině to balíme na pláži a jdeme se převléknout s tím, že si vychutnáme západ slunce na pláži a vyfotíme holčičky v nových šatech. Převlíkání je v pohodě, ale při cestě na pláž nás začnou žrát „no-see-ums“, mrňaví neviditelní komáři a neskutečné potvory. Zbaběle prcháme rychle z pláže zpět do pokoje. Bohužel nám vytekl v autě všechn repelent, co jsme měli do Everglades. Škoda, byl to hodně kvalitní matroš osobně dovezený až z Ghany a co polil, to rozleptal, jak teď zjistilo naše auto. Rozhodujeme se zajet autem do nedalekého krámu, kde si kupujeme repelent nový.

Hned vedle obchodu je restaurace George and Wendy's. V ní tuna nachos pecka maximus, red snaper v kokosové krustě a další dobroty. Rozplýváme se nadšením. Jídlo je fakt boží. Navíc dětský chod podávají na frisbee talíři, který je dárkem v ceně. Tahle restaurace je absolutní kulinářský vítěz naší cesty, sem musíme zítra zas!

D7 – na Sanibelu – 22. 4. – pátek

Domluva s Martinkou je, že kdo dnes vstane první, tak jde na pláž sbírat nejkrásnější mušle, které přes noc moře vyplavilo. Na Sanibelu je sice spousta mušlí, ale většina na pláži je placatá, jako ta, co má ve znaku benzínka Shell, ale ty už nikoho nezajímají. Jsou tu samozřejmě i mnohem krásnější mušličky, ale je těžší je najít. Ráno v 7:00 zbystřím Martinku plížit se nenápadně na záchod, říkám si holka jedna poctivá, jenže pak se stejně nenápadně plíží zpátky ze záchodu do postele a je mi jasný, že musím jít já.

Na pláži ten den rozhodně nejsem prvním hledačem. Je nás tam asi 50 a žádné pěkné mušličky nejsou nikde v dohledu. Jdu zpátky do našeho pokoje, kde už se nespí. Martinka pracuje na počítači a holky na ní skáčou.

Přemýšlíme, jak to uděláme se snídaní. Jestli si dáme ty dobré citronové sušenky, co jsme koupili ve Walmartu a nebo si zajedeme do nejlepší snídaňárny na Sanibelu, kterou mi zakroužkoval na mapě místní pan domácí. Vyhrává nejlepší snídařna. Jedeme tam autem. Je tam absolutně plno s dlouhou frontou před barák. Vyhrávají citronové sušenky.

Po snídani se převlékáme do plavek a jdeme na pláž. Instalujeme slunečník a 3 lehátka, na kterých roztahujeme ručníky. Sluníčko je schované za mrakem a fouká větřík, takže holky zůstávají na lehátkách a já jdu hledat pěkné mušle do moře. Efektivita žádná pecka. Asi za hodinu v moři najdu jenom 5 hezkých muší. Voda v moři je celkem teplá, ale je v ní zvířený jemný písek a není skrz nic vidět. Hledání mušliček probíhá tedy tak, že lehce našlapuji, až narazím na něco tvrdého na dně, potopím se pro to. Jenže tím, jak jsou celkem velké vlny, tak se obvykle potopím někde úplně jinde, než jsem tu mušli našlápl. Časem zlepšuji techniku. Je lepší se potápět s dechem vypuštěným, než zadržným, kdy mě to netahá zpět k hladině, a můžu nechat lépe se sebou smýkat po dně. Nejhezčí nalezené mušle bývají obvykle obydlené a na přání rodiny je nenechávám usušit na sluníčku, ale házím je zpátky do moře. Jsme prostě ekoslusňáci.

V průběhu dopoledne se úplně vyjasňuje, a tak jdeme všichni do bazénu. Amálka, na rozdíl od Elišky, stále odmítá vlézt do moře, ale chce se koupat. V bazénu se stává hitem hraní frisbee a závody v plavání s Eliškou, kterou musíme pro klid celé rodiny nechat vyhrávat (ted' se malinko vymlouvám, proč pokaždé prohraju).

V poledne balíme věci na pláži, a jdeme se do pokoje zkulturnit. Máme v plánu navštívit Sanibel outletové centrum, které jsme minuli včera po cestě ve Fort Mayers. Doufáme, že se tam také naobědváme, ale je tam jenom kafeterie s bagetami. Alespoň neztrácíme příliš času a můžeme se vrhnout rychle do víru nakupování. Bereme to z jedné strany na druhou. V obchodech dnes žádné fronty nejsou, a tak se stávám brzdou já, protože dnes mají dobré akce moje oblíbené značky. Po krámech jezdíme s kočárkem a Amálka v něm po chvíli usíná.

Ve 3 odpoledne máme nakoupeno. Jedeme nazpět přes most zpátky na Sanibel a do našeho hotelu. Po cestě vidíme pelikány, Amálka je poznává, zuřivě na ně mává pokousanou ručičkou a křičí: "To je on! Ten zlej kosák, co mě včera kousnul". Bystré děvče, po tatínkovi.

V půl čtvrté už zase vybalujeme slunečník a oručníkováváme lehátka. Odpoledne je obdobné, jako dopoledne. Martinka si pálí záda na lehátku, já si pálím pleš ve vodě a hledám mušle, Eliška si hraje na břehu s přílivem na honěnou a Amálka se nepřiblíží na 20 metrů k vodě. Koupání v moři prokládáme hotelovým bazénem, kde hrajeme s Martinkou frisbee na "vola" (kdo udělá první chybu je "v", a tak dále).

V půl šesté jdeme s Élou vyzvednout na pokoji foťák, repelent a šatičky pro holky. Uděláme na pláži pár foteček, ať taky máme nějakou vzpomínku na Sanibel, teda kromě hromady nevoňavých muší.

Po návratu na pokoj holčičky myjí nasbírané mušličky na zápraží a my s Martinkou chvíli pracujeme na počítačích.

Ve čtvrt na 8 všichni vyrážíme na večeři do včerejší restaurace. Holky si dávají špagety a smažené krevety, a my si dáváme tuňákové nachos a steaky z tuňáka – fantastické. Odnášíme si s sebou 2 kousky frisbee.

D8 – ze Sanibelu na St. Pete Beach – 23. 4. – sobota

Noc byla pekelná. Dnes se mnou spala Elinka v posteli a celou noc mě “bičákovala”, jak tomu říká, když mě kope a mlátí, protože chrápu. No jen ať si to holka ještě užije, až zhubnu a uříznou mi to horní patro, seberou mandle a odstraní nosní přepážky, tak už chrápat nebudu a bude se mnou v noci hrozná nuda. Navíc mě pálila spálená záda od sluníčka, svědily mě štípance od “no-see-ums”, takže jsem se musel pořád drbat a kvůli Elince jsem ani nemohl pořádně vohulit klimatizaci.

Vstávám po 7. hodině, a nejdříve likviduju neodkladné pracovní emaily. Pak studuju, kam můžeme dneska večer na večeři, vracím vypůjčený slunečník, vařím kafičko a jelikož pořád všichni dělají, že spí a mě to už samotného neba, jdu lochtat děti na noze. Co se týká buzení, troufám si jenom na děti. Ty pak posílám budit maminku. Je nezabije.

V 9 jdeme na pláž. Je krásně a sluníčko už pěkně smaží. Mažeme se na mašinku opalovacím krémem (vepředu jede Amálka, tu maže Eliška, Elišku mažu já a za mnou stojí Martinka). Je krásný odliv. Na břehu jsou mraky mušlí, a tak se do hledání zapojuje celá rodinka a všichni jsou spokojeni, protože každý si z toho množství může vyhrábnout nějakou fešáckou mušli.

K hledání mušlí zkusíme použít speciální nástroj, který se zbytečně válel pod schody našeho bungalovu. Jsou to takové hrabičky s asi metrovou rukojetí a zásobníkem na mušle, kterými se

zajede do hromady mušlí ve vodě, mušle zaplní zásobník, ten se vysype na břehu a vybere se z toho, co se líbí. Bohužel ty krásné velké komplexní mušle s tím netaháme, a tak se i dnes musím pro ně potápět na větší hloubce. Ze břehu mě k tomu povzbuzuje hlasitě Amálka, které se nelíbí, když moc dlouho přešlapuji na místě a křičí na mě v rozkazovacím způsobu: “Táto, dělej! Nohy nahoru! Vylov mušle! Potápěj se a neprocházej se tam! ...”.

Eliška časem mění zábavu z hledání mušlí na malování naší rodiny do písku na pláži. Máma je vyobrazená jako královna, Amálka je za princeznu, Eliška princezna miminko a já jsem šašek.

Check out máme v 11. Před tím jdeme ještě na půl hodinky do bazénu, kde to mají děti nejraději. Je tam s námi vzdělaná americká rodinka, která nás hned opravuje. Když jim říkáme, že jsme z Czech Republic, tak že jsme prý nově Czechia. S tímto tvrzením si dovolíme rozhodně nesouhlasit.

Po koupání a zkulturnění vracíme klíče od pokoje a jedeme směr pláž Saint Pete, která je ze Sanibelu asi 140 mil vzdálená. Těsně než opustíme Sanibel a najedeme na most obydlený “zlými kosáky”, míváme paní prodávající mušle u cesty s cedulí “She sells sea shells”. Můžeme jí prodat nějaké naše, kdyby chtěla.

Těsně před najetím na dálnici vidíme restauraci Applebee’s, kterou známe z Time Square v New Yorku. Je to další americká klasika. Jelikož se blíží poledne a děti delší dobu řvou vzadu v autě, že mají hlad, není co řešit.

Restaurace je přechlazená, tak jako většina restaurací. Posíláme tedy Elišku, ať vyzvedne v autě mikiny a klademe jí na srdce, ať před přeběhnutím silnice se pořádně rozhlédne, aby ji nesrazilo auto. Sledujeme z okna, jak přejde k okraji silnice, podívá se vzorově doleva, pak se podívá vzorově doprava, vyběhá a prásk. Nepodívala se dolů, kde je betonová zarážka pro parkující auta. Je třeba ty poučky o rozhlédnutí se opravit. Ještě než dokončí kotoul ve vzduchu a dopadne na zem, Martinka už vyběhá z restaurace. Elinky značně odřeně kolínko pak střídavě všichni pofoukáváme další hodinu, co jsme v restauraci.

Po obědě jedeme dál a přemlouváme děti, ať si trošku schrupnou. Amálka se dušuje, že dneska spát nebude, protože vůbec není unavená, načež Martinka vytahuje eso z krku ve formě ukolébavky Amazing grace a Áma je v tu ránu tuhá. Následně Martinka vytahuje další eso, svůj zpěvník a následujících 100 mil zpívá zbytek auta všechny možné pecky od “Na kopečku v Africe” až po “Jožin, z bažin”.

Pláž Saint Pete je pobřežní městečko nedaleko města St. Petersburg. Je to turistická destinace s krásnými bílými plážemi, které se táhnou dále na sever a mění průběžně názvy na Tropical Island, Sunset Beach až po Clearwater beach.

St. Pete Beach je spojena silnicí s pevninou mostem, za jehož přejezd se musí platit poplatek. Oblast je výrazně jiná od Sanibelu, který byl celý zelený, zarostlý hustou vegetací s pár nízkopodlažními hotely podél pláže (na Sanibelu nesmí mít budovy více než 2 patra a nesmějí tam fast food restaurace). Celá oblast Saint Pete je zastavěna s množstvím hotelů, restaurací a nákupních center.

Náš dnešní hotel se jmenuje Dolphin Beach Resort. Jsou 3 odpoledne a my hned po nastěhování našich 12 kusů zavazadel jdeme k bazénu a na pláž. Pláž je široká asi 80 metrů, tvořena nádherným bílým jemňoulinkým pískem, po kterém je radost běhat. Jdeme tedy nejdříve k moři.

Hladina je klidná jako hladina jezera. Tentokrát se nechává ukecat Amálka ke koupačce v moři. Naopak Elinka zůstává na břehu z důvodu strachu o působení soli na její čerstvě odřené kolínko. Maluje místo toho na břehu velkou chobotnici.

Moře je teplé a krásné, jen chybějí mušle. Je to po Sanibelu tak nějak nuda.

Jdeme tedy do hotelového bazénu, ve kterém skupinka mladých Američanů popíjí zvesela lahváče a vypadá to, že to tu fakt žije. Po chvíli koupání bereme potápěčské brýle a šnorchl. Elinka navazuje na svoje ranní výkony a dále posouvá hranice svých plaveckých dovedností. Potápěčské brýle půjčujeme i Amálce, která si o ně nepřehlédnutelně žádá. Ta zatím ještě neumí pochopit, že když se kouká pod vodu, nemůže zároveň pod vodou dýchat. Naštěstí Martinka má trénink první pomoci a umělé dýchání zvládá dokonale. Eliška na konci skáče férově šipky z okraje bazénu (tu ceduli, co to zakazuje, jsem fakt neviděl) a potápí se do dvou metrů pro moje potopené potápěčské brýle.

V bazénu vydržíme až do půl šesté, dokud se nezačne rozléhat bazénem hlasité kručení Amálčina břicha. Jdeme na pokoj se zkulturnit a vyrážíme do nedaleké restaurace Red Snapper, která je vyhlášená čerstvými mořskými plody. Pro děti bereme bezpečnou klasiku: těstovinky s tomatovou omáčkou. Pro nás si dopřáváme jako předkrm gratinované ústřice s tomatovo-sýrovo-špenátovou hmotou a obří krevety v kokosové krustě. Jako hlavní chod si dáváme tuňáka v teryaky-borůvkové omáčce s wasabi, zázvorem a rukolovým salátkem = fantastické. Děti nakonec těstoviny nejedí a papají radši krevety, ale tak nějak jsme s tím přece počítali.

Do hotelu přijíždíme před 8, akorát abychom stihli západ slunce do moře, udělali si kafičko, uložili dětičky do postýlky, dopsali poznámky za poslední den a těšili se na to co, nás ještě čeká. Jsme tu už týden a pomalu nám končí první etapa našeho výletu. Zítra už spíme v Disney Worldu!

D9 – ze St. Pete Beach do Orlanda – 24. 4. – neděle

Dneska se spí až do čtvrt na devět, není nikam žádný spěch. Snídáme na pokoji sušenky a kafičko. Zatímco se holky mentálně a fyzicky připravují na další koupání, já se jdu projít po pláži a udělat několik foteček této krásné bílé pláže. Je tu docela dost lidí. Rozestavují se lehátka a slunečníky. Několik rybářů chytá rybičky, sluníčko už pěkně hřeje. Jdu se tedy také na pokoj převlíknout do plavek a v devět ráno jsme u bazénu. Koupeme se asi do 10, Elinka opět šnorchluje bez rukávků a Amálka se s rukávkou třese ve vodě zimou.

O půl jedenácté to balíme u bazénu a jdeme zpět se dobalit, udělat hotelu pápá a vyrazit směr Tampa a pak Orlando. Cesta nám dneska krásně frčí, a tak chvilku po 12 hodině parkujeme přímo před hotelem Disney All-star-sport Resort. Máme trošku strach, jestli nás už ubytují, protože oficiální check-in time je až ve 3 odpoledne, ale hodná paní na recepci nás nejen

okamžitě ubytovává, ale i pumpuje informacemi. Dostáváme také naše „Magic Bandy“, každý má svůj.

Jdeme si tedy vynosit našich 12 kufrů a tašek do našeho nového pokoje, kde se dlouho nezdržujeme. Prakticky ihned jedeme na nákupy do Premium International Outlets, které mají být největší a nejlepší v Orlandu. Odpovídá tomu parkoviště, které je totálně narvané. Hrajeme tam spolu s dalšími 236 zoufalými auty škatulata hýbejte se v doufání, že někdo vyjede zrovna v momentě, když naše auto pojedje okolo nejbližší. Hrajeme to asi 10 minut a moje svatá trpělivost zažívá opravdovou zkoušku, když tu nás napadne popojet a 100 metrů dál směrem od outletu a tam je najednou volných míst habaděj.

První naše kroky vedou na oběd do brazilské restaurace lákající na steak za 10 USD, který si s Martinkou dáváme. Holčičkám dopřáváme svíčkovou stroganoff s rýží (děti jsme ze zdravotních důvodů už kompletně odstavili od kečupu s hranolky) – oboje bylo skvělé. Vletíme do outletového centra plní elánu a vyťukávám jeden obchod za druhým. To nákupní centrum se zdá být nekonečné. Opět dostávám menší čůčku, že jsem si toho nejvíc koupil pro sebe já, ale já za to přece nemůžu, že v těch pánských krámech dávají velké slevy až od 3 kusů více. V Disney obchodě kupujeme holčičkám každé jednu obrovskou panenku okřídlené víly Zvonilky a 3 oficiální bločky na autogramy, aby se nám zítra měl kam Mickey Mouse podepsat. Bereme 3, protože se hodlám zapojit do sběru autogramů, jednak abych šel trošku dětem příkladem, a taky, protože jsem vždycky chtěl do Walley Worldu (nejlépe s Griswoldovic). Za komančů, když jsem byl malý, tak to nešlo, takže teď si to hodlám pořádně vychutnat!

Po cestě po obchodech dáváme zmrzlinku, která nás po nějakou dobu úspěšně blokuje v návštěvě dalších krámů. Po 5. hodině odpoledne můžeme s čistým svědomím prohlásit, že jsme centrum kompletně prošli. Jdeme k autu a počítáme, kolik dní budeme ještě v Orlandu a kdy bychom tak mohli navštívit druhý největší orlandovský outlet - Premium Vineland Outlets. Z rovnice nám vychází, že buď dnes, nebo nikdy. Jedeme tedy asi 20 minut do dalšího outletu. Po cestě nám usíná Amálka a Eliška nám spílá, protože poslední, po čem touží, je ploužit se po dalších nekonečných krámech. Chápeme jí, ale plány to nemění. Procházíme tedy i druhé outletové centrum. Tentokrát o poznání rychleji, protože vynecháváme obchody, co jsme už navštívili v prvním outletu a našťástí se to hodně opakuje. Po hodině a něco vylézáme zmatení nějakým východem netušíce, kde jsme nechali naše auto. Po chvíli hledání mi došlo, že pro klid všech bude lepší holky zaparkovat na lavičku a jít hledat auto sám. Asi po 10 minutách ho nacházím a jeřda, kousek od auta na zemi jsou klíče, které vypadají úplně stejně, jako ty od našeho trezoru z hotelového pokoje, co jsem měl v kapse a teď tam nejsou. To by určitě nebylo zadarmo. Ani jsem to Martince pro klid duše neříkal. Teď už můžu.

Je sedm večer a jdeme na večeři do nedalekých Hooters, kde obsluhují mladé a hezké holky v oranžových vyšponovaných šortkách, což určitě oko nejednoho chlapa – mě nevyjímaje – potěší. Martinka jim za to zkritizovala jejich Caesar salát, že prý tak hořký nikdy nejedla. Dali jsme si ještě všichni kuřecí křidélka. Holčičky nepálivé a my středně pálivé, nutná sebeobrana.

Po Hooters jdeme do supermarketu naproti přes ulici koupit holčičkám ke snídani cereálie a mléko, čehož se na nás už několik dní marně dožadují. Uličku v krámě nám blokuje Američanka, jak říká Eliška s “enormním zadkem”. Kam ty děti na ty hlášky chodí. Kupujeme ve vedlejším krámě ještě hezké misky se Zvonilkou, ať mají z čeho ty cereálie papat, a pak jedeme do hotelu si konečně vybalit.

Zatímco dospěláci makají, holčičky si hrají se Zvonilkou a sledují v TV film Úžasňákovi. V 10 hodin jdeme všichni spinkat, protože zítra ráno se bude brzy vstávat!

Část 2. – Walt Disney World

Do Walt Disney Worldu (WDW) je možné přijít nepřipraven. Zakoupit si lístek u pokladny, vyzvednout si mapku a obcházet jednotlivé atrakce. Spousta lidí to tak dělá a na internetu je hodně vzkazů od lidí, které Disney World totálně zklamal a tuto zkušenost už nikdy nechtějí opakovat.

Problém je, že je tam moc lidí. A pro Evropany, kteří nejsou zvyklí stát pořád někde frontu tak jako Američané, je to ještě větší šok. Jak se s tímhle vyrovnat je opravdová magie. Jenže Disney World je magický. Sny se zde plní, a kdybychom to nezažili na vlastní kůži, nevěřili bychom tomu.

Disney navíc nabízí velké množství legálních podpůrných prostředků - obvykle s různými magickými názvy – jejichž důkladná znalost je obrovská konkurenční výhoda oproti většině ostatních návštěvníků. Průlet základní disneyworldskou terminologií plus pár elementárních rad a informací je předmětem tohoto úvodníku k druhé části naší dovolené.

Začnu trochu obšírněji. Jak určitě někteří vědí, na světě je několik Disneylandů (např. v Paříži nebo v Hong Kongu), ale Walt Disney World, ten je jenom jeden. Nachází se v Orlandu nebo přesněji v městečku Kissimmee. Skládá se z několika zábavních parků a dvou krásných vodních světů, množství hotelů a ubytovacích resortů + pár dalších věcí (golfová hřiště, ...).

Zábavní parky WDW jsou 4, každý je úplně jiný a jinak tematicky laděný:

- Animal Kingdom – je zaměřený na zvířata. Součástí je velká ZOO, která se projíždí téměř jako opravdové Safari
- Epcot – ukazuje rozmanitost světa a jeho nejasnou budoucnost
- Magic Kingdom – hlavní park a vzor Disneylandů s popelčíným hradem uprostřed
- Hollywood Studios – park s filmovou tematikou, který jsme nakonec vynechali, protože máme malé holčičky (je to trochu ostuda, ale zatím ještě neznají Hvězdné války resp. v době návštěvy parku je neznaly, už jsme to napravili)

Kromě Walt Disney Worldu je v Orlandu další megakomplex, Universal Studios - svět s 2 velkými samostatnými parky. Doufáme, že tam se vydáme tak za 5-7 let, až budou holčičky větší a místo Mickeyho klubíku budou raději koukat na Transformers a Harryho Pottera. Aby toho nebylo málo, v Orlandu je ještě Legoland, Gatorland, Sea World, ...

První rozhodování každého budoucího návštěvníka WDW je, jaké vstupenky pořídit. Není to lehké rozhodování jak na Matějskou (buď za pade, nebo přes plot), vstupenky sem jsou drahé a prodávají se s několika možnostmi, jak být ještě dražší. Základní lístek umožňující navštívit jeden park za den podle volby se prodává na počet dní. My jsme si vybrali 4 dny = možnost navštívit 4 parky. S přibývajícím množstvím dní významně klesá cena „na den“. Dodatečnou možností za extra peníze je „park hopper“ umožňující měnit různé parky v rámci jednoho dne (podle nás do 4 dní zbytečné) a další extra možnost je přidat k zábavním ještě vodní parky. To dává smysl, pokud jede někdo na více dní a třeba dopoledne chce strávit ve vodním světě a odpoledne v parku. Vodní světy vypadají opravdu nádherně. Chvíli jsme o nich uvažovali, ale nakonec nekoupili a potvrzujeme, že na 4 dny to nemá smysl.

Další dilema je ubytování. Hosté Walt Disney Worldu si mohou vybrat, jestli se ubytují v Disney vlastněných resortech nebo v jiných hotelech. Hlavní výhody Disney resortů jsou

parkování zdarma v parcích (jinak 17 USD/den) a možnost využít „Magic Hours“ – extra otevírací doby nad rámec standardní otevírací doby. „Magic Hours“ jsou každý den jenom v jednom jediném parku a každý den v jiném. Pro plánování je tedy nutné se podívat do kalendáře na Disney stránkách. Sice ne všechny atrakce jezdí během „magic hours“, ale ty hlavní ano a to třeba až do jedné ráno. Hlavní nevýhodou Disney resortů je, že ve stejné kategorii jsou o něco dražší než ty ne-Disney.

Zájemce o Disney resort má na výběr z asi 25 resortů, které jsou kategorizované do 4 skupin – Value jsou nejlevnější, pak jsou Moderate, následují Deluxe a končí to Deluxe Villas, které jsou třeba ve stylu nádherných maledivských bungalovů na jezeře. Ale i resorty ve Value kategorii nabízí velmi slušné pokoje s vlastní koupelnou, klimatizací, TV a vším co je potřeba. Rozhodování tedy primárně záleží na tloušťce peněženky.

Další kouzelný termín je „Magic Band“ - náramek, který je pro hosty Disney resortu zdarma (jinak 12 USD). Je to univerzální nástroj sloužící k otevírání dveří v hotelu, placení v Disney krámech (i mimo parky), vstupenka do parku, „FastPas+“ atd. Na Magic Bandu je vyznačený jednoduchý portrét Mickey Mouse, který se vždy přikládá na stejný obraz Mickeyho na druhé straně a tato operace zvaná „Mickey-to-Mickey“ hodně moc baví naše holčičky. Magic Bandy jsou vodotěsné a není nutné je vůbec sundávat z ruky. Ale teď, měsíc po návratu, to už asi opravdu sundáme.

FastPas+ je systém, jak nečekat ve frontě na atrakce. Zatímco v některých jiných zábavních parcích (např. Universal Studios nebo Legoland) je možné si nějaký „express pass“ koupit, Disney je rozdává zdarma. Jenže dává jen 3 na člověka na den. Vlastně je to hodně chytré, protože když chce někdo maximalizovat jejich hodnotu, musí si sakra rozmyslet, na jaké atrakce je využít, a hlavně včas si je rezervovat. Hosté Disney resortu mohou rezervovat FastPas+ na konkrétní atrakce až 60 dní před návštěvou, ostatní smrtelníci 30 dní. Některé atrakce (např. vláček 7 trpaslíků v Magic Kingdom v době 30 dní před návštěvou už k dispozici nejsou). V momentě, kdy se všechny 3 FastPas+ pro daný den spotřebují (atrakce absolvují), je možné si poté po 1 doobjednat další a další. Problém je, že v ten den už toho moc volného k dispozici není a výběr je omezený a s časem zhoršující – pořád je to ale lepší, než čekat ve frontách. Nechá se stihnout udělat 6-8 FastPasů+ za den. Proto je dobré rezervovat ty první 3 FastPasy+ dopředu na časnější hodiny a nečekat s nimi až na večer.

Teď se dostáváme k důležité části - jak rezervovat FastPasy+. Jde to buď v kioscích, které se nachází v parcích, nebo – a to jednoznačně doporučujeme - existuje na to aplikace Disney World, která běží na chytrých telefonech a na ní je možné dělat všechno možné jako rezervace v restauracích, sledovat čekací doby na jednotlivé atrakce, nastavit upozornění podle aktuálního přehledu průvodů a parád pro daný den, chodit podle mapy a prostě si plánovat svůj den. Tohle je obrovská magie. Disneymu se v tomto povedlo dotáhnout myšlenku digitalizace do dokonalosti. WiFi a internet je totiž v parcích zdarma a signál je úplně všude. Stačí se jen připojit na Disney guest a je možné využívat internet v mobilu nejen pro již zmíněnou Disney aplikaci.

Základem pro maximální využití Disney aplikací je vytvoření si účtu a vlastního Disney profilu. V něm si lze například přidávat další členy rodiny a dělat spoustu dalších věcí. My jsme to dělali nejdříve všechno z tepla domova na počítači, kde to je pohodlnější; v parku jsme pak výhradně používali mobilní aplikaci. Přes internet jsme si navrhli naše Magic Bandy (barvy a jména), rezervovali dopředu restaurace, FastPasy+ a pořídili si Memory Maker.

„Memory Maker“ je další volitelná možnost a koncept, jak za nějaký fixní poplatek je možné neomezeně využívat profesionální fotografie rozmístěné po parcích a dále získávat fotografie z atrakcí, které automaticky blýskají obvykle hrůzou vřesťáci skupinku lidí při nějakém pádu do hlubin. Teoreticky je možné si zakoupit i jednotlivé fotografie (PhotoPass) nebo nákupem Memory Makeru mít přístup ke všem. K fotkám takto pořízeným je přístup opět přes internetové stránky (MyDisney Photopass) nebo přes již zmíněnou mobilní aplikaci. Fotky se automaticky mažou po 45 dnech. Některé atrakce (např. vláček 7 trpaslíků) pořizují i video nebo dělají magické animace s fotkami. Cena za Memory Maker je fixní bez ohledu na počet dní v parcích a vztahuje se na všechny členy skupiny = je možné to sdílet např. i mimo členy rodiny. PhotoPass fotografové stojí na fotogenických místech a také jsou vždy přítomni tam, kde je setkání s nějakými Disney postavičkami. Po vyfocení x fotek si vždy fotograf načte náš Magic Band. Fotky se průběžně automaticky objevovaly na našem profilu a v mobilní aplikaci. Mapa rozmístění fotografů v parcích je dostupná na webu. Máme z toho asi 170 fotek, ale protože sami fotíme, příště už bychom si to nekupovali. Jinak PhotoPass fotografové rádi vyfotí i bez Memory Makeru a na jakýkoliv foťák.

„Rider switch“ – termín zajímavý pro rodiče s nestejně velkými dětmi. Pokud větší ratolest touží po atrakci, na kterou nemůže menší ratolest z důvodu výšky/věku, je možné požádat si u vstupu do této atrakce o tzv. „rider switch“ = lístek opravňující, aby na jednu atrakci větší dítě jelo 2x a pokaždé s jiným rodičem (aby dospělí nebyli ochuzeni) a bez čekání. Dává největší smysl kombinovat s FastPas+. Na internetu jsou celé teorie, u jaké atrakce to dává smysl a jakou alternativní atrakci má zvolit druhý rodič s menší ratolestí po dobu čekání.

Plánování návštěvy parku. Existují webové stránky, které předpovídají zaplněnost parku pro jednotlivé dny (crowd calendar) a podle kterých je tedy možné optimalizovat návštěvu parku vzhledem k očekávané hustotě lidí. Obecně platí, že v rámci jednoho týdne budou nejvíce zaplněny ty parky, které zrovna mají „magic hours“, protože většina hostů z Disney resortů se je snaží využít. Tabulka s informacemi pro náš konkrétní datum je níže.

DATE	RESORT CROWD LEVEL (OUT OF 10)	MAGIC KINGDOM	EPCOT	HOLLYWOOD STUDIOS	ANIMAL KINGDOM
Apr. 25, 2016 Monday	6	5 — 9a-11p	4 — 9a-9p	4 — 9a-9:30p	6 — 8a/9a-6p
Apr. 26, 2016 Tuesday	5	5 — 9a-11p	6 — 9a-9p/11p	5 — 9a-9:30p	5 — 9a-6p
Apr. 27, 2016 Wednesday	4	5 — 9a-10p/12a	2 — 9a-9p	2 — 9a-9:30p	4 — 9a-6p
Apr. 28, 2016 Thursday	5	4 — 9a-10p	4 — 8a/9a-9p	2 — 9a-9:30p	5 — 9a-6p

Čekání na jednotlivé atrakce v rámci nějakého parku. Opět, existují stránky na webu, kde je možné dohledat statistiky čekací doby pro jednotlivé atrakce v průběhu dne. Nejdelší čekací doby jsou logicky na adrenalinové atrakce typu horské dráhy a na setkání s Disney postavičkami. Asi je jasné, že na atrakce s nejdelší dobou čekání je správné vyplatit FastPas+. Problém je, že v každém parku je více atrakcí s dlouhou čekací dobou, než je dostupných FastPasů. Pak je třeba udělat trošku hlavologie. Obecně platí, že brzy ráno a pozdě večer jsou nejproduktivnější časy a tedy nejkratší čekací doby na atrakce.

Doprava do Disney parku je možná osobním autem nebo pro hosty Disney resortů sběrnými autobusy. Intervaly mezi autobusy jsou typicky 10-20 minut, podle typu parku a denní doby. Na dopravu do Magic Kingdom se obecně doporučuje plánovat hodinu bez rozdílu, jakým dopravním prostředkem se pojedete. Na ostatní parky by půl hodiny mělo stačit.

Termínem Disneyho Magical Express se označuje autobusová doprava, která je zdarma pro hosty Disney resortů a odveze je z/zpět na letiště v Orlando. Pokud někdo jede jenom navštívit Disney World a letí přímo do Orlanda, nepotřebuje si půjčovat vůbec auto.

Stravování v Disney Worldu. To je na samostatnou knihu. Pravda je, že v Disney se dá jíst super dobře i super mizerně. Většina restaurací nabízí „counter service“, což jsou samoobslužné jídelny, kde je nutné si vystát frontu, objednat a jídlo vyzvednout tak, jako u McDonalds a dalších podobných US fast foodů. Na výběr zde jsou také typické fast-foodové dobroty. Výhoda je, že jsou rychlé (a čas v parku jsou peníze) a jsou levné. Další kategorií stravování jsou restaurace s obsluhou. Na ty je nutné/lepší se objednávat dopředu. Některé z nich mají jako atrakci setkání s některými Disney postavičkami (označují se jako „character dining“). Tyto restaurace už zdaleka nejsou levné a většina z nich je bufetových. Výhoda je, že postavičky chodí za vámi a nemusí se tedy na ně čekat dlouhá fronta. Typicky v jedné restauraci jsou 4 různé postavičky. Ceny jsou zde obvykle levnější na snídani a oběd, a jsou dražší na večeři (placení po 3pm). Klenotem z těchto restaurací je Popelčin královský stůl (Cinderella Royal Table) v Popelčině zámku, kde probíhá setkání s několika princeznami. Rezervace se zde doporučuje udělat už 180 dní dopředu! Ostatní s postavičkami je dobré rezervovat alespoň 30 dní dopředu (termín ADR = Advanced Dining Reservation).

Co se týká stravování, existuje další volitelná možnost „Disney Dining Plan“- systém počtu kreditů na den a možnost, jak si za nějakou fixní částku relativně slušně najíst. Tuhle možnost jsme nevyužili a do detailu nestudovali. Má být výhodná zejména pro jedlíky nebojící se si dopřát 2 steaky denně.

Setkávání s Disney postavičkami. Pro mnohé je právě focení a sběr podpisů známých Disneyho postaviček cílem návštěvy WDW. My jsme nasbírali za 4 dny 30 podpisů (z toho asi 3x Mickeyho, Goofyho, 2x Popelku, Ariel atd.). Setkání patřila k největším zážitkům pro děti i pro tatínka, který se rozhodl pořídit si také oficiální autograph book a sbírat podpisy spolu s dětmi. Občas se postavičky divily, proč mají podepisovat 3 knížky, když máme jen 2 děti, ale pak je začal objímat tatínek (zejména princezny) a nebyl na další divení čas. Martinka těmto fotkám tatínka s vřeštěcími princeznami říká odborně "úchylný Helmut" s odkazem na někoho, koho neznám. Takže kdo je odhodlán vydat se na cestu sbírání podpisů a osobních setkání s postavičkami, je nutné se vybavit nějakým blokem a perem (oboje v Disney krámech prodávají). A je dobré si nastudovat, kde kdy která princezna bude, protože některá stanoviště nemají pevnou pracovní dobu.

Pro slavnostní večeři s princeznami je možné si rezervovat butik a kadeřnický salon Bibbidi Bobbidi Boo (kouzelné zvolání víly kmotřičky z Popelky) nacházející se přímo na Popelčině hradě, kde za nějaký nedrobný peníz udělají z holčiček opravdové princezny. Rezervace se dělají jen po telefonu a taktéž se doporučuje rezervovat 6 měsíců dopředu. My jsme to nestihli, a tak roli kadeřnice a kosmetičky převzala Martinka.

Ohňostroje v parcích. Každý večer se odehrávají ohňostroje v Epcotu a v Magical Kingdom. Pro fotografie nebo kdo by chtěl mít pěkný výhled na ohňostroj, doporučujeme nastudovat si místa, která jsou pro pozorování vhodná a která nevhodná. Ne vždy je to zřejmé. Na nejlepší místa lze využít i FastPass+ a vážně doporučujeme to zvážit, protože ty další volná místa s pěkným výhledem se snadno zaplní i 2 hodiny před ohňostrojem.

Chození po parcích a stání ve frontách je celkem makačka a bolí z toho nožičky. Holčičky jsme proto vozili na našem kočárku. Kočárky je možné v parcích zapůjčit za 15 USD/den (31 USD za dvoják).

Zamykatelné skříňky jsou u vchodu do parku a stojí 7 USD (+ 5 USD záloha na klíček).

Poslední moudro před cestou; čas v parcích letí a všechno trvá déle, než se myslí, že to bude trvat.

D10 – Animal Kingdom – 25. 4. – pondělí

A další den s velkým D je tady. Dnes jdeme do Disney Worldu. Naším prvním plánovaným parkem je Animal Kingdom, který – jak název napovídá – je tematicky laděný do zvířátek. Jako hosté Disney World Resortu máme nárok na extra Magic Hours, což znamená, že zatímco pro normální turisty je park otevřen od 9 ráno, pro nás se otevírá dnes už v 8 ráno. Abychom to stihli, vstáváme v 6:40. Holky si musí umýt hlavičku, aby měly hezké vlásky, až se budou dneska fotit s Mickey Mousem.

Amálka se na něj strašně těší. Ona totiž ještě věří, že Mickey a ostatní, co se s námi budou fotit, jsou jako opravdový. Eliška už je trochu podezřívavá, že to jsou jenom převlečení lidé. Ale za to si můžeme sami, protože jí od malička učíme, že žádná strašidla neexistují, a když jsou, tak jsou to jen převlečení lidé.

Ke snídani holčičky musí spapat cereálie, po kterých tolik toužily, tak ať je koukají pěkně zbaštit. A bylo by také dobré, kdyby si skočily pořádně na záchod, ať nemusíme pak něco dramaticky shánět ve frontě na safari.

Animal Kingdom máme téměř za hotelem. Navigace ukazuje pouhých 6 minut jízdy a jsme rozhodnutí vzít raději auto, než se spoléhat na místní systém hromadné dopravy, která má určitě spoustu jiných nesporných výhod. Na parkoviště přijíždíme v 7:45 a zjišťujeme, že tu je před námi už asi 10000 aut. Fotíme si pro jistotu řadu, ve které parkujeme (Dinosaurius) a jdeme k asi 500 metrů vzdálenému vchodu pěšky. Holky se vezou - Amálka sedí v kočárku a Eliška stojí na stupínku za kočárkem. Ještě musíme asi 5 minut čekat ve frontě, než nám zkontrolují vstupenku v magnetickém pásku Mickey-to-Mickey a dospělým ještě sejmou otisky prstů.

Nastudování, jak nejlépe využít Magic Hours, vyrazíme rychlostí blesku směrem do části parku zvaného Afrika. Cílem je hlavní atrakce parku - Kilimandžáro Safari, kde auta jezdí v divočině mezi volně se pasoucími zvířaty navozující pocity téměř jako bychom byli v parku Serengeti.

Jak se zdá, stejnou naučnou literaturu nastudovalo dalších několik tisíc lidí, protože se celou cestu valíme s davem a u cíle (brány na atrakci) zaujímáme místo na konci řady asi 100 metrů od brány. Za námi se řada dále rychle prodlužuje. Jdu na průzkum podél fronty až ke vstupní bráně, kde indikátor doby čekání předpovídá 5 minut. Nějak se mi to nezdá, ale plní mě to mírným optimismem a jdu se tedy zařadit ke zbytku rodiny. Fronta se opravdu rozjede a za 5 minut procházíme vstupní bránou k atrakci, jen je teď indikovaná doba čekání už 25 minut. Čeká nás další 100 metrová chodba k nástupu do safari terénního vozu. Kousek před vlastním nástupem parkujeme kočárek, a pak jdeme na Safari. Je to docela pecka. Rozloha je obrovská. Cesta trvá téměř půl hodiny. Po cestě vidíme všechno možné jako lvy, slony, bílé nosorožce, gepardy, zebry, žirafy, antilopy, krokodýly a spoustu dalšího. Řidič po cestě dává výklad a občas utrousí nějaký ten vtípek. Když vylézáme, je už po 9. hodině a fronta narůstá na 40 minut = dobře, že jsme ji zmákli ráno. Navíc na ni dnes půjdeme ještě jednou těsně před zavíračkou, na kdy máme objednaný FastPas+. Jak jsme si nastudovali, Safari je nejlepší po ránu a v podvečer, kdy jsou zvířata aktivní a je hezčí světlo na focení.

Po návratu jdeme nejdříve na snídani do Kusafiri Coffee Shop, kde si dáváme obří skořicovou rolku vytvarovanou do podoby hlavy Mickeyho Mouse a k tomu kakao a cappuccino. Rolku holčičky snědly a asi by se s námi ani nerozdělily, kdybychom si sami taky něco neurvali.

Pokračujeme na atrakci, která je hned vedle Safari. Je to cesta vláčkem do oblasti nazvané Rafiki a ukrývající zázemí pro místní safari ZOO. Je zde nemocnice pro zvířátka a další zajímavosti ze života zvířat. Ve vláčku vedle nás sedí opravdoví kluci z Rychlé rotty Chip a Dale. Amálku pohladí při vystupování z vláčku po vlasech a ta se rázem mění na pyšnou princeznu. Jdeme projít nemocnici pro zvířátka a místní mazlíčí dvoreček se zvířátky a zase vláčkem zpět.

Jelikož je už dost po 10. ráno, míříme do části parku Dinoland, kde od 11:00 začíná muzikál Hledá se Nemo. Po cestě omrkáváme atrakce v části Asie a ujišťujeme se při tom, že atrakce zvaná Everest (klasická horská dráha v atraktivním prostředí umělohmotného ledovce) mi zůstane navěky utajená. Holčičky jsou na to ještě moc malinké. Škoda. Lidi na tom řvali fakt pěkně.

Jdeme na Nema, kde chytáme velmi dobré místo uprostřed. Jedná se o 40 minutový muzikál na motivy stejnojmenné Disney klasiky o tom, jak tatínek klaun hledá svého neposlušného synka a spojí se s ním celý svět, aby se nakonec společně našli, a navíc, ještě během cesty uloví novou - trochu sklerotickou - maminku. Muzikál se nám všem moc líbil!

Pokračujeme na Discovery Island. Máme ještě čas do oběda, a tak jdeme na atrakci "Těžký život brouka"; jedná se o 3D kino s dalšími D navíc. Vyprávěčem příběhu je brouk z pohádky "Bug's life" a vypráví o různých hmyzácích, kteří v průběhu asi 10 minutového představení různě na diváky útočí, ať už přes 3D efekty nebo přes ty přídatné D (když smradloch zasmradí, tak se sál napustí slzným plynem, při štípnutí lavice dloubne do zad, atd).

Po broukovi už začíná být čas oběda. Máme rezervaci na 12:30 do Tusker House, kterou jsme dělali asi 2 měsíce před odjezdem. Čekáme sice dalších 10 minut na usazení ke stolu, ale přicházíme v pravý čas. V naší uličce si to právě štráduje Goofy. Ihned mu připravujeme k podpisu naše 3 podpisové knížky s propiskou a já ladím foťák pro focení postaviček. Nejdříve se fotíme s Goofym, pak jde kačer Donald, potom Daisy a nakonec Mickey Mouse. Fantastická kolekce. Můžeme si konečně jít nabrat jídlo. Restaurace je bufetová a nabíráme si dostatek

všeho v doufání, že holčičky v nejbližších 2 hodinách nebudou kňučet hlady. Restauraci řadíme k nejlepším zážitkům v parku Animal Kingdom.

Po napapání jdeme zpět do Dinolandu, kde máme na 2 hodinu FastPas+ na atrakci Dinosaur. Atrakce slibuje cestu strojem času do doby Dinosaurů. Začíná v předsálí promluvem ředitelky Dinoinstitutu o projektu na záchranu Dinosaurů za pomoci stroje času. Následně do něj nalezneme a vyklube se z toho cukající horská dráha černou tmou, ze které řvou a krkají špatně viditelní dinosauři. Holčičky jsou z toho úplně vyděšené a Martinka po jízdě nakrklá s žádostí o revizi všech FastPas+, které jsem ještě udělal, protože jsem při jejich plánování zase určitě myslel víc na sebe, než na ty nebohé holčinky, které z toho budou mít doživotní trauma. Jdeme si připsat na náš magický náramek rodinnou fotografii vyděšených tváří udělanou za jízdy – jedno z mála využití “Memory Makeru” dnešního dne.

Jdeme si spravit náladu na nedalekou verzi českých létajících labutí s honosným názvem Tricera Top Spin a Triceraptorem místo labutě. Jen se déle na to čeká a nikdo nekřičí “prodloužené jízdy”.

Jdeme si stoupnout do fronty na Pluta s Goofym, který si už odskočil z restaurace a lehce převlékl. Po 20 minut nudného čekání jsme si ho pěkně vychutnali. Vyfotili jsme se všichni dohromady a pak postupně každý zvlášť. Oba se nám samozřejmě také podepsali.

Je půl čtvrté a nás čeká další FastPas+. Tentokrát jsme to využili na přednostní rande a podpis s Mickey Mousem a Minnie na staré westernové poště. Čekací doby jsou obvykle až 50 minut. S FastPas+ je to pouhých 20 minut (taky jsem si nikdy nemyslel, že něco s názvem fast je tak slow). I zde si patřičně Mickeyho s Minnie vychutnáváme. Po obligátním podepisování nás Martinka fotí. Já s holčičkami různě pózujeme s našimi novými kámoši. Děti jsou vždy z těchto setkávacích akcí úplně nadšené.

Po celý den je převážně zataženo, ale dusno. Kupujeme proto dokonalý osvěžovací nástroj, přenosný rozprašovač vody na mlhu. Je to nádoba na vodu s elektricky poháněnou vrtulí, přes kterou se cedí voda ruční pumpičkou. Stojí to 19 USD v parku, večer to vidíme za 6USD v samoobsluze, takže rozhodně výhodný business.

Jdeme se zchladit do Starbucks coffee schovaného pod názvem Creature Comfort, kde holčičkám pořizujeme smoothie a pro nás zmrzlé frapucino. Do páté hodiny zbývá ještě trochu času, tak jdeme omrknout Asii, kde chvíli stojíme na podpis medvěda Bálua a pardála Bakhíry z Mauglího, ale fronta se vůbec nehýbe, tak to po chvílce balíme a radši jdeme znova na Safari, kde máme rezervovaný dnešní poslední FastPas+. Zdá se nám, že zvířátek je teď vidět výrazně méně než ráno. Pořád je to ale dost super safari ve srovnání s čímkoliv, co známe z Evropy, včetně ZOO ve Dvoře Králové.

Balíme to a jdeme k autu. Amálka nám po cestě v kočárku usíná. Auto nacházíme celkem v pohodě. Nasedáme a jedeme do asi 3 míle vzdáleného supermarketu, který jsme si vygooglili ještě v parku. V supermarketu kupujeme vody, džusy, ovoce, sušenky pro holčičky a Minnie uši s mašlí – s těmi se hodlám zítra fotit s Mickeym, ať se mě už tolik nebojí, jako dneska.

Kousek od supermarketu je restaurace Outback, která dělá fantastické steaky, a jejich rozkvetlé cibulové kroužky jsou zážitek na celý život. Plán se tedy zdá na dnešní večeri jasný. Ale ouha, plány se mění. Martinka sebrala v krámě prospekt se slevovými vouchery a mezi nimi i jeden

do Ichibana buffet seafood & sushi = sežer, co můžeš. Dobroty, co máme rádi za super ceny (Amálka zdarma, Eliška za 6 USD a dospěláci za 10 USD po slevě). Mám značné pochybnosti o kvalitě. Za tyhle peníze není ani skoro-sushi v Praze v Paladiu, natož něco pořádného. Proč tomu ale nedat šanci, takže tam jedeme. Amálka se nám po cestě probouzí. Restaurace mile překvapí. Je to pecka. K mání jsou v neomezeném množství ústřice, krabí klepeta, sashimi z lososa, tuňáka a red snapperu; mají chobotnice, krevety a mušle na různé způsoby – prostě úžasné speciálně v poměru s cenou. Hned přemýšlíme, jestli bychom to sem ještě někdy nezmákli, ale bude to časově dost těžké - uvidíme.

Jedeme do našeho hotelu a po cestě vládne hodně veselá nálada. Martinka si totiž myslí, že strýček Skrblík a kačer Donald je jeden a ten samý, Donald byl námořník, našel poklad, zbohatnul, zestárnul a stal se z něj Skrblík. Nastává diskuze o rodinných vztazích s Daisy, Kačkou, Kulíkem a Čulíkem, namíchal se do toho Mickey s Minnie a vznikl namletý hamburger, protože všichni jsou vlastně produktem McDonalda. Pak se Amálka s Eliškou pustily do debaty o prdících a krkajících dinosaurech, kteří na ně udělaly také velký dojem. Naštěstí jsme dorazili do hotelu.

V pokoji se děti jen tak tak stíhají převléknout do pyžámky a udělat večerní hygienu. Usínají okamžitě.

D11 – EPCOT – 26. 4. – úterý

Dnes se v našem pokojíčku spinká až do 9 ráno. To bylo prozatím na naší dovolené nevídané. Má to ale své důvody. Dnes musíme vydržet v zábavním parku minimálně do půl desáté v noci a to bude pro holčičky výzva!

Snídáme na pokoji, balíme věci s sebou (např. náhradní šatičky, až si je holčičky zapatlají kečupem) a kontrolujeme plán na dnešní den. V půl jedenácté vyrážíme autem směr Epcot, druhý ze zábavních parků na našem seznamu. Parkujeme podle očekávání někde uprostřed nekonečného parkoviště. Před námi je asi kilometr ke vstupní bráně. Naštěstí jede zrovna vláček svážející lidi z parkoviště, a tak se nám pěší cesta významně krátí.

Hned u vstupu si děláme fotku se strýčkem Skrblíkem, o kterém Martinka pořád tvrdí, že to je alter-ego kačera McDonalda. Nevím sice, co to znamená, ale vím na tuhy, že se Martinka plete. Za strýčkem Skrblíkem pochodují jeho synovci - Ďulík, Čulík a Bulík. O pár metrů dál je hlavní dominantu parku Epcot. Je to obrovská koule, v jejíž útrobách je atrakce Spaceship Earth, kam dnes také půjdeme, ale až za hodně dlouho.

Zatím jdeme na atrakci Nemo a jeho přátelé, kde v pojízdných mušlích projíždíme akváriem, ve kterém se kromě reálných ryb pohybuje ještě animovaný Nemo, jeho tatka a další známí pohádkový tvorové. Nemo se nám hodně líbí a plánujeme se sem ještě vrátit. Po Nemovi jdeme na nedalekou atrakci Pokec s Crushem - želvičkou z pohádky o Nemovi. Je to animovaná a interaktivní atrakce, kdy Crush vyvolává lidi (převážně děti) z publika, a pokládá jim otázky, popř. je nechává se ptát, a okamžitě odpovídá. Je to perfektně reálně udělané = není to žádný jednoduchý automat.

Projedeme dalších pár atrakcí, než se přiblíží čas oběda a jdeme. Na 12:40 máme rezervaci v Garden Grillu. Je to rotující restaurace otáčející se kolem své osy a projíždějící měnicím se prostředí deštného pralesa a kaňonu. Je to také restaurace s postavami z Disneyho pohádek. Než se stihneme najíst, procházejí kolem nás. Fotíme se s Plutem, Mickey Mousem v zahradnickém a Chipem a Dalem; poslední dva chodí odděleně, takže je těžké poznat, jestli nás nepodvedli. Snad ne, když se jeden podepsal Chip a druhý Dale. Obsluhuje nás Ind s přízvukem čmouda z filmu Číslo 5 žije a přináší nám nejdříve salát, a pak mix masa, párků, nádivky a k tomu nějaké přílohy. Všichni jsme se dobře najedli. Cena je identická s včerejším Tusker Housem – v zásadě ceny jsou v Disney Worldu dost unifikované podle kategorie restaurace.

Po obědě jdeme z části parku zvané Future Worldu do části World Showcase. Zde, kolem velkého jezera, jsou postavené budovy odkazující na vybraný stát, který reprezentují. V nich se obvykle skrývají nějaké atrakce. Nejdříve jdeme do Mexika, kde se jezdí na lodičce kolem mayských pyramid a sopky. Zpívá k tomu kačer Donald převlečený za Mexikánce. Po cestě se lodičky porouchají, a tak tam uvízneme na půl hodiny. Další je Norsko, ale tam otevírají setkání s Annou a Elsou až někdy v průběhu léta, takže je to momentálně zavřené (kromě obchodu, kde lze nakoupit bundy a čepice Helly Hansen). Pak je Čína, kde je nějaké představení s princeznou Mulan, ale to přeskakujeme. Pak je Německo, kde běží Oktoberfest. Je možné si koupit currywurstu a také se tam podepisuje německá Sněhurka. Jdeme do fronty, ale když Sněhurka

záhy oznamuje, že si musí odskočit na velkou a znova přijde za 15-20 minut, tak to vzdáváme a pomalu se vracíme zpátky do Future Worldu. Na 3tí odpoledne máme FastPas+ na Spaceship Earth. Atrakce projíždí tou obrovskou koulí kousek od vstupní brány do parku na kontinuálně jedoucích sedačkách. Po cestě rekapituluje významné komunikační objevy lidstva od pravěku až do dnešní doby. Ukazuje nám, že další kapitoly jsou ještě nenapsané a je tedy jen na nás, jaké si to uděláme. Krásné a moudré. Holčičkám se to také moc líbí, a tak si to zopakujeme ještě jednou. Jdeme znova na Nema, který se nám líbil. Tentokrát nevynecháváme prohlídku akvária ve druhém patře, kde mají živé 2 kapustňáky, delfíny, žraloky, želvy atd.

No a pak jdeme na další podpisovou a fotící akci k Mickeymu, Goofymu a Minnie; když ony je mají holčičky tak moc rády...

Po focení s postavičkami jdeme na cestu "Journey into imagination". Má nějak rozvinout naši mysl, ale u mě to totálně selhalo. Jediné dobré je, že si po cestě autíčkem přes laboratoř uprdl drak, takže holčičky si měly zase o čem povídat. Další zastávkou je 3D kino s třemi krátkými pohádkami od Pixaru a to bylo super – jak samotné pohádky, tak sledování Amálky marně se snažící sáhnout si před nose na známé postavičky.

Blíží se večer a holčičky mají hlad. Jdeme do samoobslužné jídelny Electric Umbrella, kde si dáváme burgry pro dospělé a pro děti kuřecí wrap a dětskou pizzu.

Pomaloučku je čas na náš dnešní poslední FastPas+. Tím je Test Track, atrakce, kde si designujeme vlastní auto a následně v něm jedeme testovací jízdu. Já jsem ve dvojici s Eliškou a Martinka s Amálkou. Každá dvojice navrhuje krásná auta, která spolu následně soutěží při jízdě v autíčku (porovnávají se vlastnosti jako efektivita, výkon, stabilita za nepříznivých podmínek atd.) Je to vymakaná atrakce a auto jede opravdu rychle. Asi není třeba příliš zdůrazňovat, že naše modré sportovní fáro s Élou porazilo růžové nákupní vozítko, co sestrojily Martinka s Amálkou.

Jdeme procházet druhou půlkou části World Showcase. Cílem je najít si místo, odkud shlédneme závěrečný ohňostroj se světelnou show nazvanou IllumiNations. V 8

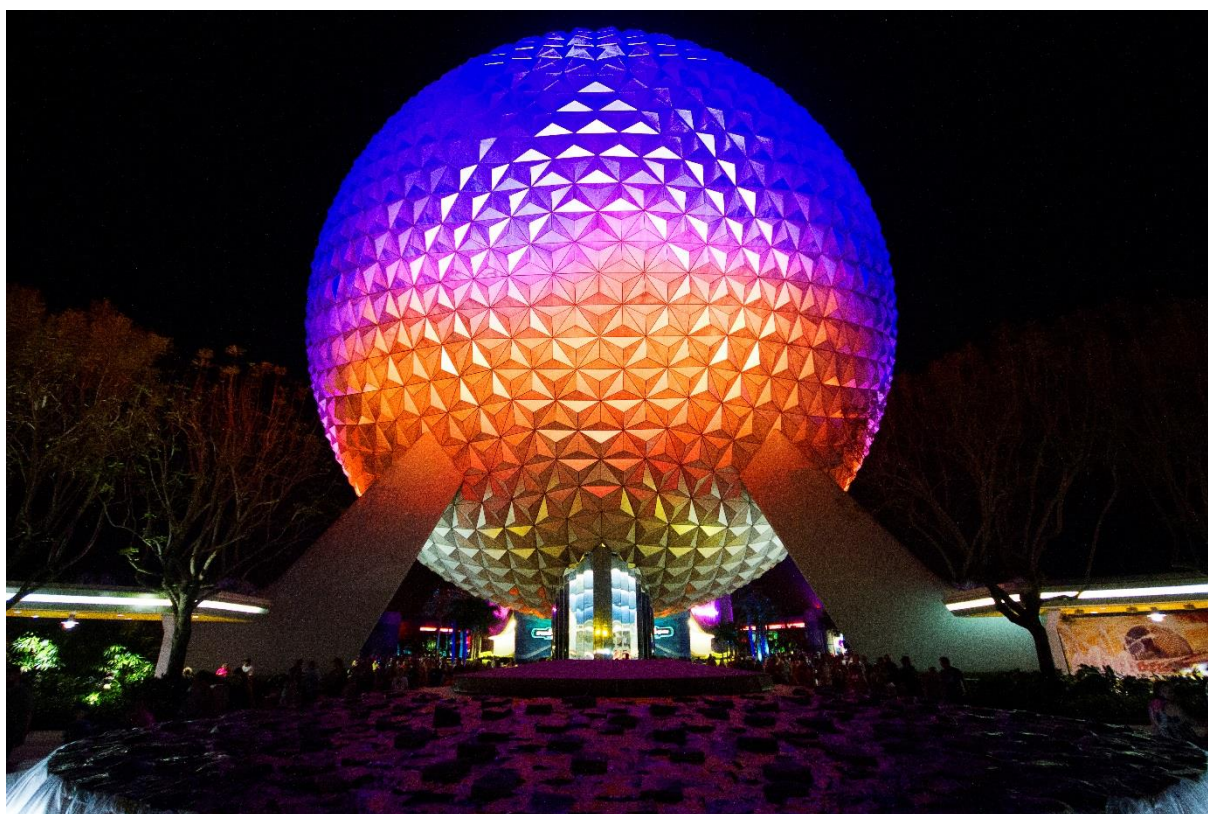

večer takové místo máme, na mostě spojující část Velké Británie s Francií. Už zde pár lidí je a tak neváháme a zabíráme dosud volná místa v první řadě.

Show, začínající v 9 hodin večer, je bombastická. Kombinuje ohňostroj, laserovou show, světelnou show (např. zapojují se všechny budovy World Showcase podél jezera) s hudbou. Světelná show symbolizuje vznik světa a vývoj na naší planetě. Celé to trvá asi 15 minut.

Po skončení jdeme k východu. Po cestě se Amálka tváří jako milostivá princezna a rozdává záři a požehnání na všechny strany. Ptáme se, kde k těm gestům přišla. Prý to viděla u jedné princezny. Neví sice, jak se jmenuje jménem, ale příjmením je Popelka.

Naposledy míjíme hlavní epcotskou kouli, pápá.

U východu bereme vláček, který nás bere někam na parkoviště, takže teď už stačí jenom najít auto. Dobrý, nejsme trubky přeci.

Po cestě autem do hotelu se snažíme udržet holčičky bdící vzpomínkami na to, co se jim nejvíce líbilo. Podle očekávání vyhrává prdící drak.

Po 10 jsme v pokoji a je třeba konstatovat, že holky to daly, neusnuly a vůbec nefňukaly. Tak tomu říkám magic. A zítra nás čeká ještě delší maraton ...

D12– Magic Kingdom I – 27. 4. – středa

Dneska se opět krásně spí do luxusních 9 ráno. A spalo by se dál, kdyby se Amálka neprobudila a nepostarala se o ostatní. Do parku nespěcháme. Rádi bychom využili večerní “Magic Hours” lépe, než včera. Bude to těžké, protože holčičky jsou přeci jen ještě malé a mají toho večer dost.

Po snídani si musíme povinně umýt vlasy. Dneska nás totiž čeká půl roku dopředu rezervovaná a plánovaná večeře v popelčině hradě s princeznami. Chceme se jim přeci líbit! Ať si myslí, že jsem princ a ne jejich podkoní! Balíme za tímto účelem i šatičky pro holčičky nakoupené před týdnem v Miami, a pro tatínka nové outletové tričko (nebudu zapírat, že jsem si ho stihl trochu pokecat, než přišly princezny). Balíme také šminky a korunky pro malé princezny a sušenky, ať je čím jim zacpat pusinku v případě nouze.

Hlad by je dnes trápit neměl, minimálně ne hned. Plánujeme totiž začít akční část dnešního dne obědem v nám známé Ichibana Seafood & Sushi Buffet, která otevírá v 11 ráno. V 10:50 parkujeme před restaurací a do 10:59 odnášíme doposud nastrádané odpadky z auta do koše, který jsme stihli zaplnit dříve, než restaurace otevřela. V 11:00 jsme se nechali usadit ke stolu (v USA - pokud to není samoobsluha - je vždy nutné se nechat usadit). A pak jsme čekali dalších 20 minut, než se taky třeba objeví na prázdných bufetových pultech něco k jídlu.

V poledne vyrážíme do parku Magic Kingdom, hlavního města Walt Disney Worldu, a vzorového parku pro další Disneylandy. Parkoviště zde je rozlohou větší, než Benátky nad Jizerou. My v tuhle dobu parkujeme někde hodně daleko v části pojmenované po pohádkových antihrdinech (stojíme někde mezi kapitánem Hookem a Scarem, co neměl rád Simbu). Naštěstí nás sbírá místní pojízdný vláček a odváží nás do centrálního dopravního bodu, kde se například prodávají i vstupenky do parku. Jenže odsud je to do parku ještě velký kus cesty a tak musíme na převozní loď/trajekt, který nás přemístí k hlavní vstupní bráně do parku. Zde ještě musíme projít prohlídkou (pozor, zabavují tu selfie tyče), kontrolou vstupenek (Mickey-to-Mickey s Magic Bandem), zakoupit zamykací skříňku, kam schováme věci na dnešní večeři a teprve po jedné odpoledne konečně vstupujeme do areálu zábavního parku.

Máme nastudováno, že nejvíce atrakcí pro menší děti je v části zvané Fantasyland, která je kus cesty pěšky a tak tam chceme vzít vláček objíždějící celý park. Teda nejdříve se musíme dostat k vláčku na perón. Hledáme cestu sjízdnou pro kočárek, protože všude vidíme jen samé schody. Potkáváme místního povolaného pána v dresu průvodčího a ptáme se ho, jak se dostaneme s kočárkem nahoru. Radí nám, že máme složit kočárek, hodit si ho přes rameno a vyběhnout schody. Tak se ho ptám, zda fakt tam není žádný bezbariérový přístup? Arogantně nám tvrdí, že prý žádný není, ale my víme, že je. Oukej, tak my teda tu hru bereme a naši „postiženou“ holčičku si klidně odneseme. Takto instruuju Martinku, že má Amálku nést a dělat, že je nemohoucí, což také perfektně vykonává a Amálku hlasitě utěšuje, na což Áma vykuleně zírá a vypadá to opravdu dokonale. Já skládám kočárek, házím si ho přes rameno, jak nám průvodčí poradil, a jdeme po schodech. Průvodčímu okamžitě dochází, že se stal největší morální žumpou dnešního dne a snaží se to rychle zachránit, volá za námi, ať počkáme, že tam je ještě jedna cesta přes Exit. Pozdě! Z nás si nikdo legraci dělat nebude!

Ve Fantasylandu zjišťujeme, že je nějak všude hodně lidí. Kam se hrabou parky z minulých dní. Vytahuji chytrý telefon s aplikací Disney World, kde jsou čekací doby na atrakce a hned u nádraží je něco, kde je indikováno „jenom“ 25 minut. Čekáme v úmorném vedru na horskou dráhu jen o malinko větší, než je ta, co jezdí u nás po vesnicích s pojízdnou poutí. Nikoho čekání nebaví. Začátek tedy nic moc, zejména když k tomu připočítáme ještě tu strastiplnou cestu do parku.

Jdeme o kus dále na atrakci „Po stopách malé mořské víly“. Tady je to úplně bez čekání. V pojízdných sedačkách ve tvaru mušle pro dva si znovu prožíváme příběh malé mořské víly – princezny Ariel. Tohle se nám všem hodně líbilo. Pokračujeme kolem taverny Gastona z

Krásky a zvíře až na druhou stranu Fantasylandu, kde je Haunted Mansion – strašidelný zámek. Máme na to FastPas+ a tak jdeme bez čekání, to je super. FastPas+ v Magic Kingdom parku v porovnání s parky z předchozích dní opravdu funguje. Fotíme se před strašidelným zámekem místním PhotoPass fotografem.

Blíží se 3tí hodina odpoledne a jdeme se projet na kolesovém parníku Liberty, ze kterého pozorujeme část odpolední místní Love parády. Pak jdeme na Let Petra Pana, kde také máme FastPas+. Holčičky po každé atrakci křičí “ještě, ještě, chceme ještě” jenže regulérní čekací doby na tyto top atrakce jsou kolem hodiny. Vrcholem jsou pak doly 7 trpaslíků, kde je čekací doba 130 minut – naštěstí na to máme také FastPas+ a jdeme bez čekání. Pak si jdeme stoupnout na frontu na podpis od princezny Ariel. Špatný nápad. Čekání 45 minut, kdy se holky nudí a zlobí a dospělí se také nudí, ale zlobit nemůžou. Pak přicházíme na řadu, jsme u Ariel ani ne minutu – podepíše se nám do knížky, 3 fotečky a čus. Nejhorší zážitek z Disney Worldu a máme v tuhle chvíli pocit totálního sebeobětování pro děti (a zdá se, že děti si to myslí přesně naopak).

Protože jsme vyčerpali všechny FastPasy na dnešní den, máme nárok na další - zamlouváme tedy přes telefonní aplikaci další jízdu strašidelným hradem – ten nás baví. Občas po cestě využíváme služeb místních PhotoPass fotografů, kterých je zde také významně více než v jiných parcích. Děláme pár dalších atrakcí jako je kolotoč za popelčíným hradem a najednou je téměř 7 hodin večer (čas tady letí strašně rychle) a tedy je čas dát Amálku chvilku spinkat do kočárku, jít si vyzvednout oblečení na večeri do zamčené skříňky u vstupní brány a jít se trochu zkulturnit.

Amálka usnula, sluníčko zapadlo. Jdeme se se podívat do Harmony Barber shopu, kadeřnictví, kde by měli za 5 USD nasypat holčičkám třpytky do hlavy, ale mají už bohužel zavřeno. Rozhodujeme se, že se za princezny převlékneme přímo před tímto zavřeným kadeřnictvím. Je to tu zastrčené a téměř nikdo sem nepřijde. Začínáme s Eliškou, Amálka ještě spinká. Martinka, jako zdatná kadeřnice a kosmetička, nejdříve uplete copy, zmaluje obličejíčky, nalepí na čelo a kolem očí hvězdičky, převlékne šatičky běžné za slavnostní a zasune do vlasů korunku. Eliška vypadá jako opravdová princezna. Pak jde na řadu Amálka, která - čerstvě probuzená - je trošičku nevrlá, abych použil hezká slova. Holčičky následně nabývají pocitu, že jsou opravdové princezny a dávají nám najevo svojí blahosklonnost, že se s námi vůbec baví. Jó, je to pravda odvěká, že šaty dělají člověka.

Jdeme na večeři. Hlavní třídu už lemují ti, co si zabavují místa na večerní parády a ohňostroje. My jen tak tak stíháme proklouznout do zámku předním vchodem, který se hned po nás zavírá pro veřejnost z důvodu večerních oslav.

Na večeři máme rezervaci na 8:10. Restaurace Cindarella's Royal Table je přímo v útrobách Popelčina hradu.

Za vstupními dveřmi do hradu na nás čeká. Je krásná, má modré šaty a dělá stejné pohyby, jako naše holčičky. Ano, je to Popelka.

Fotíme se s ní a následně jsme usazení ke krásnému stolu v restauraci v horním patře hradu přímo u okna. Vybíráme si z menu a dáváme si jako předkrm kousek konfitovaného bůčku a jako hlavní chod hovězí steak a krevety. Holčičky dostávají kuřecí nugetky s přílohou. Dětské porce jsou co do velikosti asi 2x větší než dospělácké. Rychle zjišťujeme, že restaurace je oblíbené místo pro všemožné slavnosti - z různých koutů restaurace se ozývá “happy birthday to you” a stůl za námi přehrává veřejnou žádost o ruku, kdy morbidně tlustý chasník teatrálně předává před zraky všech hostů zásnubní prstýnek takové mladé krásné slečně. No, snad jim to klapne.

Jsme po hlavním chodu a holčičky začínají být trochu neklidné, kdeže jsou ty princezny. S Martinkou nám nezbyvá, než si vypůjčit jejich kouzelné hůlky víly sudičky, které holčičky při příchodu do restaurace dostaly a začít jako čarovat ať se princezny zjeví. A taky jo. Čarování tu funguje. Nejdříve se objevila Sněhurka, pak šla Růženka (křestním jménem Aurora) a pak ještě přišly Ariel (malá mořská víla) a Jasmína (má doma mladého Aladina). Všechny princezny se u nás zastavily, podepsaly, vyfotily, objaly s holčičkami a odtahovaly od tatínka, který se s nimi chtěl taktéž trochu pomazlit. Tohle byl super zážitek pro všechny včetně princezen, řekl bych.

Z restaurace vycházíme chvilku před 10. večer a tedy perfektní čas, abychom stihli ohňostroj splněných přání (Wishes), který, jak známo z pohádek, se odehrává nad popelčíným hradem. Tím, jak jsme vypuštěni z hradu zavřeného pro veřejnost tak za trest dostáváme místa v první řadě. Problém je, že ohňostroj je lépe vidět z větší dálky a tedy nemáme zrovna ideální místo na sledování ohňostroje. Všude jsou ale desetitisíce lidí a není šance se kamkoliv hnout.

Po skončení ohňostroje chceme zkusit jít ještě na nějaké princezny, které nám zatím chybí (konkrétně Elsa a Anna), ale čekací doba je tam pořád strašná. Park je dnes otevřen až do 1 ráno s tím, že Magic Hours jsou od 23 do 1 ráno. Je nám jasné, že to nedáme. Jdeme tedy alespoň na Piráty z Karibiku. Holky se vezou na kočárku a už toho mají obě dost.

Po pirátech jdeme na hlavní třídu, kde od 23:00 sledujeme večerní elektrickou parádu. Zhasne hlavní ulice a nádherně osvětlené alegorické vozy jedou po hlavní třídě. Na vozech a mezi nimi tančí naši podpisoví kámoši jako je Mickey Mouse s Minnie, trpaslíci a další figurky. Paráda trvá 15 minut.

Po skončení parády to už balíme. Valíme se s davem dalších lidí přes východ na nádraží monorail – vlak svázející do centrálního bodu, tam si musíme najít správný vláček na správné parkoviště a pak už jen stačí najít si naše auto. Holčičky pořád drží vzhůru a drží i celou cestu do hotelu, kam dorážíme dlouho po půlnoci. Stíháme jen vyčistit zuby a jdeme rovnou všichni spát.

D13– Magic Kingdom II – 28. 4. – čtvrtek

Zatímco rodinka ráno spinká klidně až do čtvrt na 10, tatínek vstává už po 8mé, aby stihnul dopsat poznámky za minulý den + zařídit všechno na den dnešní. Dnes jdeme ještě jednou a naposledy do Magic Kingdomu a ještě nám chybí navštívit několik atrakcí a - pokud to půjde (a to teda půjde, i kdyby to jít nemělo) - tak i sebrat několik nových podpisů. Je tedy nutné do papírové mapky parku zakřížkovat hlavní body, které nám dnes nesmí uniknout. Až tam dorazíme, nebude už čas na lelkování a přemýšlení kudy kam.

Po probuzení zbytku rodinky probíhají klasické ranní přípravy na další den v zábavním parku. Kromě čištění zubů a mazání krémem na opalování to obnáší i mazání bolavých nožiček a foukání na nové pupínky, které ještě včera nebyly, ale dnes už tam jsou.

Chvilí zvažujeme možnost využít veřejnou dopravu, tedy autobusu, který by nás zdarma odvezl od hotelu až na místo a pro dopravu do Magic Kingdom parku má být tím nejefektivnějším prostředkem (a navíc bychom měli novou zkušenost pro porovnání s autem), ale nakonec vítězí naše lenost a nechť čekat někde na bus, který by byl určitě překlimatizovaný a holky by nastydly nebo naopak neuchladitelný z důvodu přeplněnosti zpocenými černochoy a prostě jsme našli dost důvodů, proč je pro nás lepší jet opět autem, které si navíc platíme, tak ať se kouká neflákat a jezdit.

Od hotelu odjíždíme v 11 ráno. I dnes jsme po příjezdu nuceni parkovat v sekci špatných hochů, konkrétně v 85-té řadě kapitána Hooka. Místní sběrný vláček nás veze do centrálního transportního hubu, odkud pokračujeme - stejně jako včera - trajektem do parku. Ještě než se tam dostaneme, musíme si nechat pořádně prohlédat tašky a tentokrát mě vybírají náhodně na prohlídku pod rentgenovým rámem tak jako na letišti.

V pravé poledne vcházíme do areálu parku. Na 12:30 máme objednanou podepisovací akci v domečku u víly Zvonilky nacházejícího se hned za vstupní bránou a tedy je potřeba nějak zabít následující půl hodinu. Dostávám vynikající nápad využít zbývajících času nezávažnou prohlídkou obchodů kolem centrálního náměstí. Hned v prvním obchodě objevuji mašli, jakou nosí Minney (poznámka pro Martinku, to je holka od Mickeyho a nikoliv od mladého strýčka Skrblíka); mašli, jakou jsem vždycky chtěl. Hned mi bylo jasné, že tuhle mašli musím mít, v ní budu vypadat fakt dobře (a během dne mi to potvrdilo mnoho cizích žen včetně princezny Anny). Děti vidouce tatínka s mašlí na hlavě se samozřejmě ihned dožadují utracení dalších peněz za ně a tak každé holčičce pořizujeme ještě Mickeyho uši v moderních úpravách; Eliška má Mickeyho uši ve stylu mrazivé princezny Elsy a Amálka má růžové uši jako Mickey Šípková Růženka. Jenom Martinka je nešťastná. Bohužel, žádné uši dostatečně velké tak, aby se vešly na její hlavu, se nevyrábí. Chvilku přemýšlí alespoň o krásné růžové kšiltovce, kterou ale po 12 minutách nošení v krámě (a naštěstí ještě před pokladnou) odhazuje v dál, protože se jí v tom paří hlavička.

Chození po Disneyho krámech nejhůře snáší Amálka, které se v každém obchodě líbí 1000 věcí a dožaduje se, ať jí je koupíme. Naše odmítnutí pak vždy komentuje smutně: „nevadí, já si o to napíšu Ježíškovi“. Tuhle větu jsme slyšeli už 400x.

Pomalu dozrál čas na naší Tinkerbella jak komolí Američani jméno Zvonilka a díky našemu prvnímu FastPas+ jdeme rovnou na řadu. Zvonilka je boží, má zelené šaty a křídélka, holčičky jsou z ní úplně hotové, povídá si s nimi, já se snažím simultánně překládat a napovídat holčičkám, co mají říkat. Holčičky se nakonec na Zvonilku vrhnou a obejmou ji. I já bych to rád udělal, ale bojím se, abych jí nepolámal křídla. Máme další podpis a spěcháme po hlavní ulici do Křišťálového paláce, kde máme na 13:00 objednaný oběd s medvídkem Pú a jeho kamarády. Restaurace je bufetová se slušným výběrem jídel. Nejdříve jde nabírat papání Martinka s Eliškou a já dostávám za úkol hlídat stůl a bránit Amálce, ať neběží za medvídkem Pú, protože ten přijde za námi. Následně se role obrací. Jen tak mimochodem, v téhle restauraci nás obsluhují samí důchodci a zdá se, že zaměstnávání důchodců je v Disney Worldu hitem minimálně tohoto léta. V restauracích s postavičkami to probíhá vždy podobně. Podpisové knížky s propiskou připravíme na okraj stolu do uličky a jednotlivé postavičky pak obcházející hosty od stolu ke stolu, vždy se nejdříve podepíšou, pak se vyfotí s lidmi u stolu a jdou zase o stůl dál.

Tentokrát byl překvapivě divoký Tygr, který nám všem navíc olízl hlavy. Kromě Púa a Tygra přišlo i Prasátko a oslík Ijáček. Amálka byla moc smutná, že nepřišel Králíček. Martinka jí ale vysvětlila, že je zrovna na dovolené tak jako my a tedy není důvod být smutným. Se všemi jsme se vyfotili a ještě si tatínek stříhnul s prasátkem jedno selfičko.

Sotva jsme dopapali, už jsme měli čas na další FastPas+, strašidelný zámek nám dobře známý ze včerejška. Hned jak jsme dojeli, byl nejvyšší čas si zaujmout nějaké pěkné místo podél trasy dnešní parády, která začíná přesně ve 3 odpoledne. To se nám celkem daří, jen tam trochu pere do hlavy sluníčko a fotky budou proti slunci, ale zase máme místo s nerušeným výhledem a to je hlavní. Takhle růžově jsem si to maloval do momentu, než přišla Eliška s tím, že musí jít okamžitě, ale okamžitě kakat. Pohled Martinky mi naznačil, že v tuhle chvíli nemá cenu se hádat – prostě s Elinkou jdu kakat já a Martinka s Amálkou v kočárku budou sledovat parádu. Protože většina přístupových cest už byla z důvodu blížící se parády uzavřená, museli jsme se vydat až do věže princezny Lociky, ve které je záchod. Dobrý, stihli jsme to donést. Naštěstí v dalším procesu Eliška byla tentokrát extrémně rychlá a nemyli jsme si potom ruce, takže jsme se stihli přiběhnout za holkama právě včas, abychom parádu stihli od začátku.

Paráda je fantastická, na vyzdobených alegorických vozech jedou známé Disneyho postavičky a rozdávají úsměvy a vzdušné polibky na všechny strany. Naše holčičky to hltají a pokaždé hlásí se zářícíma očima, kdo speciálně jim zamával. Samozřejmě už potkáváme spoustu těch postaviček, které osobně známe a máme je i podepsané ... ale jedou tam i princezny, které nemáme a asi nikdy je mít nebudeme. Čekací doby 90 minut tedy opravdu ne!

Po parádě jedeme hned na další FastPas+ do nedalekých Pirátů z Karibiku, kam sice Amálka odmítá jít, protože nesnáší mít postříkané oblečení od vody, ale nakonec ji ukecáváme s tím, že dostane její mikinu a budeme ji chránit našimi vlastními těly ze všech stran. A to teda také budeme. Amálka, když se polije vodou, stává se hysterická a okamžitě se svléká do naha bez ohledu na to, kde to je a kolik je tam lidí.

Piráti z Karibiku jsou krásná dlouhá plavba lodičkou, kde se seznamujeme s životním stylem a kulturou pirátů a provází nás na naší cestě kapitán Jack Sparrow, kterého ještě holčičky neznají, protože jsou zatím na tuhle pohádku pořád moc malé.

Dneska mám z nás radost. Konečně maximálně efektivně využíváme FastPasy a vůbec na nic nikde nečekáme. Máme za sebou dnešní předobjednané pasy vyčerpané a tedy můžeme teď objednávat přes mobilní aplikaci nové - vždy jeden po absolvování každé další atrakce. Nejdříve rezervujeme "Je to malý svět", kde na lodičce projíždíme přes celý svět a loutkové děti v typických kostýmech a stereotypech nějaké země světa svět zpívají písničky. Hezké, pro holčičky. Další FastPas+ je na Splash Mountain na půl šestou, máme tedy chvíli čas a jdeme nejdříve do nedaleké Mickeyho Philharmonics na 3D film o Mickeyho filharmonii – dokonalé. Máme žízeň a tak se jdeme zchladit do nedalekého bufáče, kde si dáváme ledovou kávu, slush (zmrazená obarvená voda) a normální vodu – ta je zdarma, v krásném kelímku a s ledem – o tom jsme četli, že to zde existuje, ale málokdo to ví. Je to mnohem lepší alternativa k těm teplým mačkáčím a špatně-tekoucím pítkům, co jsou rozeseté po parku.

Jelikož ke Splash Mountain je to dost daleko pěšky, bereme vlak objíždějící celý areál parku a vystupujeme na zastávce ve Frontierlandu. Splash Mountain je hned u zastávky vlaku. Na tuhle atrakci je ale Amálka ještě moc malinká a nebylo by od věci, pokud si trochu schrupne, ať nám dnes zase dlouho vydrží. A tak, zatímco Martinka uspává Amálku v kočárku za pomoci anestetika Amazing Grace, tak tatínek s Elinkou se jdou nechat dobrovolně zmáčet do lodičky, která projíždí světem nám neznámého králíka Brera. S FastPasem předbíháme téměř hodinovou frontu čekajících a to je skoro ještě lepší než samotná jízda, která je tedy také super. Atrakce je na 20 minut, a když přicházíme k Martince, Amálka šťastně spinká. Tak jí hned ukradneme Magic Band a Martince také a jdeme na Splash Mountain s Eldou ještě jednou. Tentokrát jedeme v lodičce v první řadě a jsme o poznání více zmáčení než při předcházející jízdě. Ještě ale vůbec než nasedáme do lodičky, už máme rezervovaný další FastPas na Buzze raketáka.

Buzz raketák, známý to frajer z Příběhu hraček, bydlí v Tomorrowlandu. Na přiblížení opět využíváme vlak, a tedy musíme nejdříve vzbudit Amálku, což obvykle není vítáno s nadšením. Dnes to bylo ještě o kapánek horší, protože Eliška hned Amálce vysvětlila, jaká úžasná atrakce je Splash Mountain a jaká je to škoda, že to Amálka zaspala, ale vlastně to zas tolik nevadí, protože Amálka je na to stejně ještě moc maličká a navíc by se určitě pocákala.

Vystupujeme na hlavním nádraží a jdeme přes hlavní třídu do Tomorrowlandu, kde pro dnešní večeri vybíráme pravděpodobně nejhorší bufáč v celém Disney Worldu. Holčičky dostanou hot dog a dospělí jedí bagetu zapečenou se sýrem a šunkou; chutná to jak z umělé hmoty a už prosím nikdy.

Po jídle jdeme na Buzze, jezdící otáčecí vozítka a laserové pistole jsou určeny na střelení do terčů zlého Zorga. Po cestě nejsem chválen, když chvíli střílím laserem po Martince a ta se bojí, že na následky mé přesné střelby oslepne. Raději se zaměřuji na Zorga a výsledek přes 100 tisíc bodů není vůbec špatný, zejména v porovnání se zbytkem naší celkem pacifistické rodiny. Potom jdeme hned na Transit Authority People Mover, vozítka na výletě do budoucnosti, které projíždí celou částí Tomorrowlandu včetně slušné horské dráhy Space Mountain s mnoha křičícími lidmi uvnitř.

Jdeme zpátky do Fantasylandu a tam jdeme nejdříve na další variaci labutí s létajícím slonem Dumbo. Je to už bez čekání. Na další FastPas+ jdeme na Medvídka Pú, což je pomalu jedoucí vozítka ve tvaru hrnku na med projíždějící světem Púa a přitom hned děláme další FastPas+ na Cestu pod mořem s princeznou Ariel, kde jsme jeli včera 2x.

O půl desáté se dívám do telefonu na čekací doby a – a – cože? Na Elsu s Annou je teď jen čekací doba 20 minut = honem holky, běžíme! Máme to jen kousek, jdeme do fronty a hřeje nás vidina setkání s Elsou a Annou, protože je tam tak vyklimatizovaná zima jako v pravém ledovém království. Dočkáváme se, máme podpisy a fotky s Elsou i Annou, všichni jsme very happy. Pokecáme trošku s Elsou o životě, a protože je ještě čas, jdeme do vedlejšího vchodu na podpis vlasaté Lociky (Rapunzel) a Popelky (Cindarella). Tady vůbec nikdo není a jdeme hned na řadu. Lociku následně přesvědčujeme, že naše 2 holčičky jsou princezny z České republiky a Locika se jim ukloní, načež naše trénované holčičky vyseknou dokonalé pukrlátko. Locika trošku znervózní v momentě, kdy se po ní vrhne tatínek za hlasitého pokřikování maminky s foťákem “dej ji pusl!”, takže Lociku jde hned bránit místní hradní stráž. O kus dál nás pozoruje Popelka a je z nás taktéž trošku nervózní.

Vylézáme od princezen a zrovna začíná ohňostroj splněných přání Wishes! A nedá nám to než se zamýšlet nad tím, jaké je to tu magické, přání se tu opravdu plní a všichni jsou šťastní.

Pocit štěstí se trošku vytrácí, když se s davem vyléváme z hlavní brány na hromadnou dopravu. Musíme čekat na x-tý monorail a na y-tý vláček na parkoviště. Holčičky opět krásně drží jako včera. Do hotelu přijíždíme chvíli před půlnocí a jdeme všichni hned do hajan.

D14 – z Orlanda do Miami – 29. 4. – pátek

Dneska si můžeme dopřát spánek, teda někteří, protože já musím vstávat ráno v 8, abych si stihnul dopsat všechny ty atrakce ze včerejška, protože zítra ráno si to už rozhodně pamatovat nebudu. Abych nerušil zbytek spící rodiny, lezu si s počítačem na záchod. Na amerických záchodech se totiž moc pěkně sedí. Vydržím tam téměř do 9, kdy mě vyhazuje kroutící se Elinka.

Snídáme opět v pokoji křupínky s mlíčkem a balíme se na cestu – zatím jen tak orientačně s tím, že to pořádně přebalíme dneska večer v našem hotelu na Miamském letišti. Hotel na letišti jsme si vybrali z několika pragmatických důvodů; zaprvé tam vracíme dneska auto, zadruhé tam odsad' jsou pevné ceny taxi do přístavu a za třetí by nám tam mohli uschovat zavazadlo, a když ne, tak ho tam můžeme dát do letištní úschovny a vyzvednout si ho před odletem.

Původně jsme ještě měli plány jít se ráno s holčičkami vykoupat do hotelového bazénu, ale problém je, že v USA je čas kratší než u nás a rychleji letí. Každý den, každá hodina, každá sekunda je kratší a hodinky se na to nějak umí adaptovat, ale my ne, takže když dosnídáme a dobalíme je už půl 11 a tedy nejvyšší čas vyjet. Máme totiž v plánu poslední pořádné nakupování a je třeba říct, že Martinka už má malinko abst'ák. Disney nám totiž těžce narušil náš průměr. Na plánu je Sawgrass Mills – největší outlet na Floridě s 340 obchody a Walmartem přes ulici a to je pořádná dávka ke strávení, zejména pro některé členy naší výpravy.

Jedeme autem po Florida Turnpike, nejrychlejší (placené) dálnici. V poledne stavíme dotankovat benzín na místní benzinové pumpě. Pumpy jsou zde umístěné uprostřed mezi opačnými směry dálnice a nechá se tam najet z každého směru – jen to vyžaduje odbočení z dálnice přímo doleva k pumpě, což se u nás ani jinde v Evropě nedělá. Kromě pumpy je tam i food court a tak jdeme dětem nasypat těstoviny do Italian Kitchen a pro sebe volíme KFC. Dávám si pro mě neznámou „KFC famous bowl“, kusy kuřete na bramborové kaši zalité hnědou omáčkou a chutná to snad ještě hůř než včerejší hotdog v Magic Kingdom. Martinka sází na jistotu twistera a taky se netváří, jako kdyby to byl její životní gurmánský zážitek.

Pokračujeme autem další 2 hodiny, než dorazíme do Sawgrass Mills, nákupního megacentra blízko Fort Lauderdale. Jdeme nejdříve do Marshalls, kde nakupuju nové trenýrky, abych tím významně snížil stávající recyklační cyklus, a ještě pořizujeme pro holčičky další šatičky, aby měly na každé fotce jiné, aby nás zlí jazykové mohli pomlouvat.

Jdeme dál, ale většinu obchodů jenom míjíme. Pro rozhodování kam vlézt se řídíme převážně našimi oblíbenými značkami a lákavými cedulemi mimořádných slev. Časem pořizujeme nový kufr, protože už to nemáme kam dávat. Kufr byl krásný a blýskavý až do momentu, než odletěl do Evropy, teď už je poškrábaný. Z obchodního centra vypadáváme zničení v 6 večer a ještě jdeme na půl hodinky do Walmartu, po jehož návštěvě jen litujeme, že jsme koupili ten nový kufr takový malý.

Jedeme na letiště, kde nás systém značení krásné navádí do autopůjčovny na vrácení vypůjčených aut. Na okraji garáží nejdříve stavíme s nouzovými světly zkonsolidovat všechna zavazadla, tašky a další krámy do pobratelné formy a uklidit malinko auto, ať si o nás v Alamo nemyslí, že jsme snad nějaká čunčátka. Ještě že máme ten nový kufr.

Vracení auta probíhá tak, že nás nějaký pán navede do jedné z 5 paralelních řad, kde momentálně vrací auta dalších 30 rodin. Dojedeme, zaparkujeme, přijde pán, obhlídne, vytiskne účtenku s počtem najetých mil (najeli jsme celkem 1437 mil) a jde se.

Od půjčoven na letiště jedeme vláčkem, dnes tam není žádná zácpa a tak pohodička.

Náš hotel se nachází uprostřed letiště na 2. patře terminálu E. V pokoji jsme v půl deváté a máme hrozný hlad a tak hned vyrazíme na večeři do jedné z letištních restaurací – vybíráme naše oblíbené Chili's, kde si dospěláci dávají žebírka a děti kuřecí nugetky s rýžičkou. Amálka se teda vehementně dožaduje našich hranolek a následně nám dává milostivě vybrat, jestli si dá k nim kečup nebo tatarku a když ji nechceme dovolit ani jedno, tak si jde vzít sama kečup k vedlejšímu stolu, načež se strhává bitka s Martinkou, která s tímto přístupem zásadně nesouhlasí a je to hrozná sranda. Sranda v restauraci pokračuje, když po nás pan servírka uklízí a já mu říkám, sorry za ten nepořádek (na stole vysypány hranolky a kosti od žebírek) a on mi říká, to je OK, já mám doma taky bejby. Tak to prrr mladej, to si zas nedovoluj, a navíc se vsadím, že tvoje bejby zdaleka není takový čunče jako ta moje, která navíc už za 3 dni bude slavit kulatý narozeniny! Ale je pravda, že ty žebírka se špatně obírají bez použití rukou a odhazování kostí za hlavu nám přišlo jako horší varianta, než na stůl.

Po cestě na pokoj ještě bereme 3 donuty a kafičko v Donkin Donut a pak jdeme přebalovat všechny naše věci, což je iterativní proces, kdy to naládujeme do kufru, převážíme váhou, zjistíme, že překračujeme maximálních 23kg na kus, tak něco ubereme a proces se opakuje. S balením končíme před půlnocí a na rozdíl od dětí, které jsou pořád plné energie, my jsme úplně KO. Kušuj spát bando!

Část 3. – Okružní plavba po Karibiku

Když jsme plánovali naši cestu, začali jsme nákupem letenek. Věděli jsme, že to nemůže být na víc než 3 týdny z důvodu dovolené, ideálně od soboty do neděle a termín na přelomu duben květen, než začne místní léto. Měli jsme nastavené upozorňování na levné letenky a tedy, když se objevila nabídka za 13 tisíc pro dospělého do Miami se vším všudy, šli jsme do toho. Až následně jsme začali plánovat itinerář vlastní cesty, který se několikrát kompletně překopával.

Dělání itineráře je totiž krásná a dobrodružná práce, kterou fakt miluju. V zásadě tak prožívám dovolenou ještě před tím, než někam jedeme a nejraději vícekrát za sebou. Studuju možnosti, vymýšlím nesmyslné kombinace, radím se s velením v domácnosti a občas rozčiluju spořivé rodiče, kteří by nejraději, abych dovolenou trávil prací na chatě.

Prvotním naším plánem bylo protáhnout cestu po Floridě a zajet až do Lousiany a New Orleans, kde si uděláme woodoo a zajazzujeme s černochoy (doma vedeme děti k tomu, aby měli rádi všechny lidi, i když jsou třeba černý jako bota). Po cestě navštívíme města a pláže v mexickém zálivu jako jsou Pensacola nebo Panama City a když nám to dobře pojede, tak možná dojedeme až do Memphisu, podívat se, jak si žil král Elvis Presley, nebo až do Nashvillu, kde si pořád hrajou na kovboje a to by mě určitě taky bavilo, protože na ty jsem si hrál ještě v době, kdy většina mých spolužáků už měli nějaké to dítě.

Až později se objevila myšlenka, proč si nezajet třeba na pár dní na nedaleké Bahamy – to jde jednoduše udělat jako 2-3 denní výlet z Miami a tak jsem začal studovat a na internetu vyklikávat okružní plavby, co kam jezdí. Podívat se totiž do Karibiku a navštívit exotické tropické ostrovy s krásnými plážemi, to byl vždycky můj sen už od doby, co jsem četl knížky o pirátech a ostrovech s poklady a viděl erotický film Modrá laguna.

Postupem času bylo jasné, že „nějaká“ okružní plavba bude součástí itineráře, nebylo jen jasné s jakou společností a kam. Po Karibiku totiž jezdí několik společností jako Carnival, MCS, Princess, Royal Caribbean, Norveigen a také Disney, na kterém jezdí i myšák Mickey a tedy by nám koncepčně perfektně zapadal do naší podpisové Disneyovsky laděné dovolené. A možná by tam byly i nějaké princezny pro pokračování našeho tak krásně rozjetého vztahu.

Při zvážení všech různých faktorů jako je půjčení auta (nechceme přeci platit denní parkovné 25 USD za parkování v miamských docích nebo půjčovat si auto na 2x) atd. jsme dospěli k závěru, že okružní plavba musí být buď úplně na začátku, nebo úplně na konci naší cesty, nejlépe s návratem v den odletu. Loď navíc musí vyjíždět buď z Miami nebo z Fort Lauderdale, a rázem se seznam možností významně snížil. V úzkém seznamu rozhodování nakonec uvízly 2 plavby se společností Carnival – na 7 nocí se 4 zastávkami (tu kterou jsme jeli) a nebo na 6 nocí s 3 zastávkami (Jamajka, Kajmany a Cozumel v Mexiku). Protože ta první jezdí v Bermudském trojúhelníku, nebylo co řešit. Jak každý určitě ví, v bermudském trojúhelníku se vyskytuje okno do jiné časoprostorové dimenze, kam mohou mizet pohřešované lodě, letadla a lidé. A třeba ho potkáme, toho dimenzi, to by kluci v hospodě čuměli.

Jelikož jsme nikdy na žádné okružní plavbě doposud nebyli, bylo nutné to pořádně dopředu nastudovat. Přesto jsme se nějaké té chybičky nevyhnuli. Aby se to neopakovalo, sepisujeme zde hlavní body a rozhodování, která musí člověk plánující podobnou cestu udělat a další informace, které se můžou hodit.

Po výběru konkrétní společnosti a okružní plavby je dalším důležitým rozhodováním výběr kabiny (anglicky stateroom). Nejlevnější jsou vnitřní kajuty, následují o něco větší s okénkem, pak jsou ještě větší s balkonem a pak jsou už velmi slušné pokoje obvykle za – pro nás – méně slušné ceny. Cenové rozdíly mezi jednotlivými pokoji jsou celkem vysoké, a tedy můžou hrát při rozhodování významnou roli tak jako jestli máte s sebou děti a kolik času plánujete v kajutě trávit. Pokud někdo neplánuje v pokoji prakticky vůbec být, bude se napájet na horní palubě od rána do večera a do kabiny se půjde jenom vyspat, tak nejlevnější vnitřní pokoj je perfektní volba. My jsme se přiklonili k pokoji s balkonem a byli jsme hodně spokojeni. Využívali jsme to hlavně pozdě večer, kdy jsme se tam zavírali před dětmi, které jsme zanechali osudu v pyžamu v pokoji. Díky průhledným a zvukotěsným balkónovým dveřím jsme nikdy neztratili pocit, že máme děti pod kontrolou, aniž bychom se museli rozčilovat nad tím, co zrovna dělají, nebo říkají. A navíc těžké dveře neotevrou a nemůžou nás sežrat!

Další rozhodování nastává ohledně umístění kabiny vzhledem k lodi. Martinka nesnáší lodě a houpání na moři, takže místo, kde to má teoreticky nejméně houpat, není ani na přídi, ani na zádi ale někde uprostřed => naše kabina tedy byla vybírána tak, aby byla uprostřed.

Na naší lodi Carnival Glory to nejvíce žije na 5. palubě, kde je kasino a většina barů a také na 9. palubě „Lido“, kde jsou bazény a odehrávají se noční diskotéky do ranních hodin. Občas si na webových diskuzích lidé v přilehlých pokojích stěžovali na hluk, a proto vybíráme 7. lodní podlaží (s rostoucími patry obvykle rostou příplatky).

Jídlo je na lodi zdarma ve skvělé kvalitě a nadměrném množství; přesto jsou možnosti jak i zde utratit nějaký ten dolárek navíc. Na naší lodi byla jedna placená steaková restaurace (doplatek 35 USD na osobu), a nebo dokonce gurmánská restaurace otevřená 2x v týdnu a podávající 7-chodové degustační menu za 75 USD na osobu. Ani jednu možnost jsme nevyužili, s jídlem jsme byli naprosto spokojeni. Obědy jsou bufetové, večere jsou servis u stolu jako v normální restauraci a výběr z velmi slušného menu, které se každý den obměňuje. Každý den, kdy jsme v nějakém exotickém přístavu, objevují se v menu také nějaké místní speciality. Na naší lodi je okolo 20 různých restaurací a není od věci udělat si dopředu menší rozvrh, aby se to vůbec stihlo oběhnout.

Zatímco jídlo je zdarma a prakticky neomezené, slušné pití je už za příplatek. Zdarma je voda ve všech barech a restauracích a nesycená limonáda/čaj/káva na Lido palubě během jídel. Cokoliv dalšího je nutné platit. My ze strachu z žízně si pořizujeme balíček „unlimited bubbles“, ve kterém jsou koly, fanty, sprity a všechny další americké limonády a navíc i slušný výběr džusů. Znova už bychom to nekupovali, protože jsme to ani nestačili využít a je výhodnější si případně koupit pití jednotlivě. Dalším levelem je alkoholové all-inclusive, program nazvaný „cheers!“ za 50USD na den. Koktejly v nabídce vypadají opravdu pěkné, ale neseď mi to s mojí koncepcí kulturní nealko dovolené, navíc stejný program si musí zakoupit všichni členové stejné kabiny a vůbec nikoho nezajímá, že moje bejby je totální abstinentska.

Čas večere. Na naší lodi byl výběr ze 3 možností – „časná večere“ (v 18:00) – to jsme vybrali a jsme rádi; další možnost byla „pozdní večere“ (po 20:15pm) a potom „přiď kdy chceš“ s tím, že lidé museli případně počkat, až se uvolní nějaký stůl. Tento výběr se musí udělat před nástupem na loď (přes profil na internetu).

Oblečení s sebou. Na všech lodích Carnivalu (a co jsem četl, tak i jiných společnostech) je celkem přísný „dress code“. Na večeri se nesmí v šortkách, tričkách bez rukávů a pantoflích a 2x v

týdnu je dokonce vyžadováno slavnostní oblečení s košilí a nedžínových kalhotách, přičemž mnoho lidí chodí v sakách a s kravatou a vidět bývá i smoking a motýlek. Přes den je to pak už volná pohodička.

Spropitné. Celkem slušné spropitné ve výši 12 USD na osobu/den (s alokací \$6.10 na jídelny, \$3.90 za kabinové služby a \$2 za další služby jako je zábava) se automaticky napočítává a přidává k účtu a dokonce je možné si tuto celou částku předplatit před naloděním. Není to úplně málo a je třeba s tím počítat – tj. ta cena, kterou si člověk vykliká na webových stránkách, není zdaleka finální. A co je hnůj, spropitné platí i malé děti. Prý je možné - v případě nespokojenosti se službami – s výší předepsaného spropitného nesouhlasit a jít se hádat na péči o zákazníky, ale tuhle možnost jsme nevyzkoušeli.

Zábava na lodi. Na lodi je spousta zábavy. Samozřejmě to, že nejsme nativní mluvčí, seznam použitelných akcí pro nás a hlavně naše děti, limituje. Například na výběr je spousta vědomostních kvízů a soutěží, nebo i divadelních her a komedií, které jsme kvůli tomu vynechali. Taktéž jsme se nezúčastnili karaoke, binga, nehráli jsme arkádové hry, nehráli jsme v kasinu a neúčastnili se různých prodejních šou. Taktéž jsme nevyslali Martinku do soutěže o nejchlupatější hrudník, protože to by v této konkurenci opic rozhodně nevyhrála. Zato jsme rádi chodili do kina, do baru na kafičko/pitíčko, do bazénů, vířivek a na skluzavku. Každý den se odehrávalo kolem 40-50 plánovaných aktivit, kterých bylo možné se zúčastnit. V tom není započítáno nic ze stálých volnočasových možností (SPA, posilovna, koupání, chlastání atd.). Na horní palubě je i poměrně dlouhá běžecká dráha (9 okruhů do 1 míle), minigolfové hřiště a další možnosti pro sportovce, jako jsme my.

Děti na lodi. Na lodi je dětský kemp, kam rodiče mohou zdarma odložit malé děti a ty se nebudou zlobit (asi). Děti jsou rozdělené do 2 skupin podle věku a každý den mají rozplánován zábavný program plný her a tvořivých aktivit. Popis vypadal opravdu fantasticky, ale nevyužili jsme této možnosti. Jednak protože naše slunička neumí anglicky a druhak protože si s sebou

nevozíme děti, abychom se jich pak zbavovali, jak mi často opakuje moje Martinka v reakci na mé návrhy, co bychom tak mohli dělat dneska. Pro noční pařmeny je na lodi program hlídání nazvaný „noční sovy“, kam je možné upíchnout děti po 10. hodině večerní a nechat je pod dozorem zkušených a certifikovaných vychovatelů spinkat, až dokud starouši nedopaří. To už je ale za nějaký poplatek.

WiFi na lodi. Celá loď je perfektně pokrytá WiFi signálem, to aby všichni hosté mohli používat aplikaci do chytrého telefonu zvanou „Carnival HUB“. Aplikace je opravdu perfektní, jsou v ní aktuální informace o tom, co se kde koná, uživatel má vlastní profil a může si dělat seznam oblíbených aktivit, které by chtěl navštívit a ono ho to upozorňuje jako budiček. Takhle je možné plánovat si každý den, je možné si prohlédnout mapu lodi a je možné si kontrolovat stav utracených peněz, objednávat placené služby atd. Aplikaci každý den hojně využíváme.

Internet na lodi je placená služba navíc, ale je třeba si uvědomit, že je pouze přes satelit a tedy s dlouhou latencí neboli pomalý. Uživatel toužící po internetu si může vybrat jednu ze 3 možností od varianty pouze „sociál“ limitující přístup k sociálním sítím, přes „value“ umožňující neomezené surfování, ale blokující Skype a streamování hudby/video a nebo „prémium“ bez omezení. My bereme „value“ na celý pobyt. Internet není nijak omezen na počet zařízení ale s tím, že v každém jednom okamžiku může být přihlášeno pouze jedno zařízení (tj. pořád se hádáme, že to ten druhý blokuje).

Nakupování na lodi. Na lodi je asi 15 různých obchodů se šperky, hodinkami, kabelkami, suvenýry, sladkostmi atd. Všechny se inzerují jako „duty free“ a nabízejí různé slevy. My jsme porovnávali ceny jak s cenami v navštívených přístavech (taktéž duty-free) tak i na internetu a bylo to opravdu výhodné. Pořídili jsme tam alkohol, který ale není určený ke konzumaci na lodi (respektive tam je za úplně jinou cenu) a po nákupu je okamžitě konfiskován a vydán až poslední den ráno v návratovém přístavu. To samé se děje s nakoupeným alkoholem v nějakém navštíveném přístavu a alkohol není dovoleno si přinášet s sebou na loď ani první den při nalodování (kromě jedné lahve vína na dospělé osobu).

Exkurze v přístavech. Během plavby se staví v několika přístavech; doba každé takové návštěvy je nějak časově omezená a liší se přístav od přístavu. Je na každém, jak si zvolí, že takový den stráví. Možnosti zahrnují půjčení auta z nějaké místní autopůjčovny, vzít si v přístavu taxi/organizovanou túru, projít se po svých, anebo využít některou z exkurzí, které plavební společnost nabízí. Ty je možné si nakupovat buď již dopředu přes svůj profil na internetu, anebo až na místě (krámk s exkurzemi na naší lodi je ve 3. patře). Ceny jsme také srovnávali, a pokud rozhodnutí je brát nějakou placenou exkurzi/organizovanou aktivitu, tak je opravdu výhodnější to koupit přes plavební společnost.

Dost řečí a vyplouváme!

D15 – Odplouváme z Miami – 30. 4. – sobota

Dnes nám začíná poslední etapa naší dovolené – plavba na palubě parníku Carnival Glory po východním Karibiku.

Budík nás budí ve čtvrt na 9. Musíme si dobalit pyžama a skočit s jedním kufrem s už nepotřebnými věcmi (a tedy rovnou zabaleným k finálnímu odbavení) do letištní úschovny, která je hned vedle hotelové recepcie. Včera večer tam už měli zavřeno a tak jsem nestihnul

ověřit cenu. Zavazadlo není malé, to nikdo netvrdil, ale chtít po mně 20 USD za den uschování? Tak to teda ne, zase tak těžký ten kufr není a za ty peníze se s ním klidně budu vláčet až na palubu naší lodi.

Holčičky snídají naposledy křupinky a po 9. ráno se vykodrcáváme z hotelu celkem naložení (Amálka drží velký rozprašovač vodní mlhy pořízený v Disney Worldu, Martinka má batoh a tlačí kočárek s Amálkou, Eliška tlačí nový kufr a já táhnu 2 maxi kufry).

Taxíky odjíždějí z prvního patra letiště. Trošku máme strach, jestli se vůbec do něčeho vejde, ale zkušený pán v zelené vestě nám přivolává jedno větší auto, kam se naskládáme úplně v pohodě. Cesta taxíkem z MIA letiště do miamského přístavu je za fixní sazbu 27 USD. Už z dálky vidíme naši obří loď, u které nás pan taxikář vyklápí. Je přesně 10:00 ráno a tedy půl hodiny před naším oficiálním boarding-timem, který jsme si dopředu zvolili přes internet. Z lodi ještě pořád proudí lidé, kteří se právě z plavby vrátili.

Jako první odevzdáváme zavazadla, která později najdeme v našem pokoji a jdeme přes systém několika bezpečnostních kontrol podobně jako na letišti do útrob velké haly, kde probíhá check-in a později boarding. Při check-in paní hledá v našich cestovních pasech tu ESTU, o které už všichni slyšeli, ale ještě jí nikdo na vlastní oči neviděl (minimálně ne v pasu) a diví se, jak to, že tam ta ESTA nikde není, že to není nějaké razítko, vízum nebo něco jiného viditelného. Chvilku se jí to snažíme vysvětlit, pak ji dáváme alespoň vytištěný papír z webových stránek ESTA, samozřejmě v češtině. Paní na to nevěřícně kouká asi 2 minuty, než se usměje a prohlásí, že to je OK. Konečně už ví, co je to ta ESTA. Dává nám naše palubní kartičky a instrukce, že boarding začíná asi za hodinu a máme se zatím někam posadit. Žádný problém, hala je téměř prázdná a jsme jedni z prvních na místě.

Jenže čas se vleče. Zatímco maminka obhospodařuje děti, které vyžadují stále novou elektroniku na hraní, tatínek využívá čas k sepsání poznámek z cest, aby náhodou na něco nezapomněl. Za avizovanou hodinu se nic neděje a celou další hodinu se také nic neděje, tedy kromě toho, že hala se totálně zaplní a lidé si nemají kam sednout. Na nás teda nekoukejte a to ani důchodci nad hrobem!

Vlastní boarding začíná až o půl jedné, ale nejdříve jdou svatebčané, potom VIP, potom ti, co si včas zakoupili Faster-to-the-fun (jakýsi místní Fastpas+) a potom to jde podle toho, kdo kdy přišel.

A my jsme hned v jedné z prvních boardovacích skupin. Jelikož náš pokoj ještě není připravený, jdeme nejdříve na oběd do restaurace Lido (termín „Lido“ označuje místo u bazénu nebo vody, kde se lidé opalují) na 9. podlaží. Martinka s Amálkou si sedají ke stolu a vysílají mě s Elindou nabrat jídlo. Nejdříve nabíráme v hlavní restauraci takové ty jedlé běžnosti a následně ještě jdeme do Blue Iguana baru na mexické speciality – bereme jedno burrito s krevetami a jedno s hovězím. Je nám jasné, že tady hladý rozhodně neumřeme.

Po jídle jdeme do kabiny zkontrolovat, zda už nám přijely kufry. Nepřijely a nepřijedou ani do večera.

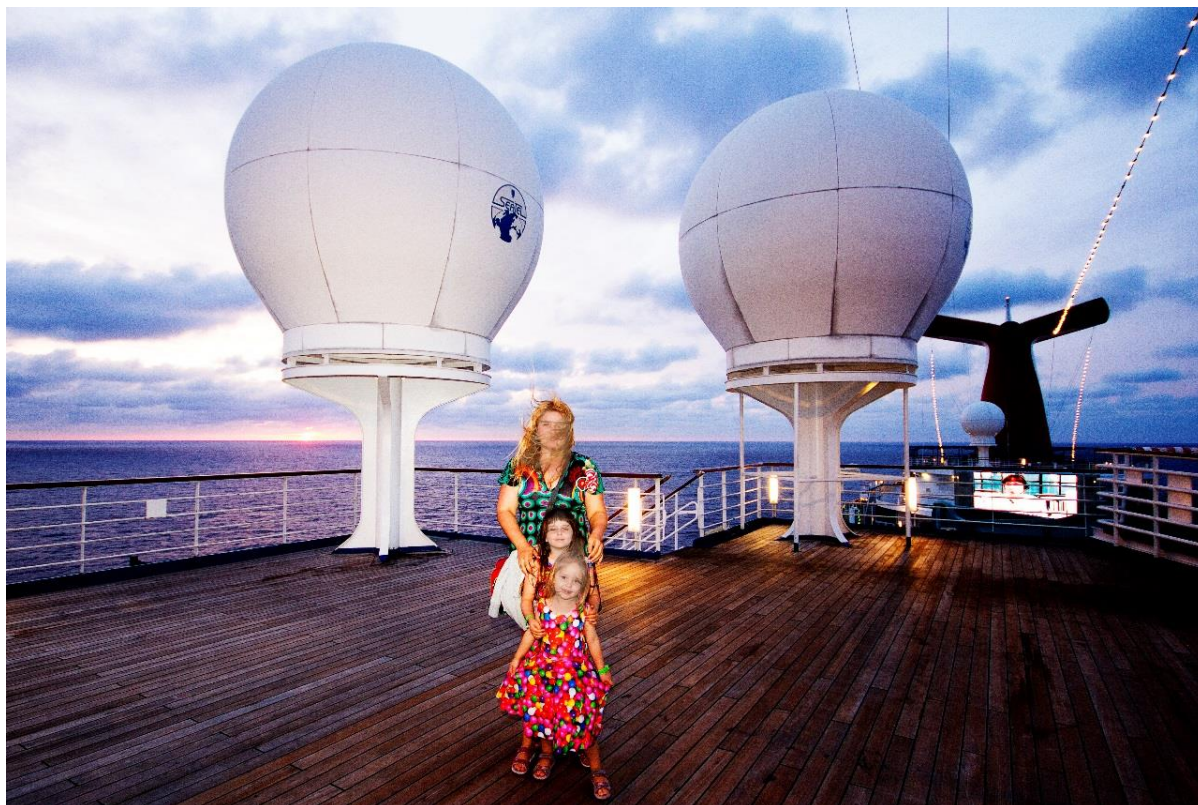
Nejdříve inspektujeme náš pokoj s krásným číslem 7373, který se nachází na 7. poschodí na levé straně lodi uprostřed. Máme vlastní balkón, jsou tam 2 postele a ještě lze vybalit jednu palandovou postel, na jejíž otevření budeme potřebovat místního plavčíka nebo – jak se později ukazuje – indonéského uklízeče. Pořád jsme zaparkováni v miamském přístavu, okolí jsme

shlédl z vrcholku paluby a tak vyhodnocujeme, že nejlepší, co můžeme teď udělat, je dát si hodinovou chrupku. Všichni, kromě Elišky, která nemá ráda odpolední chrupky. Ještě než nás stihne vzbudit budíček, ozve se kapitán lodi, že probíhá nacvičování pro případ katastrofy a evakuace lodi. Musíme si zkontrolovat plovací vesty a nastoupit na sběrné místo “G” v blízkosti našich záchranných člunů. Děti dostávají na ručičky nesundatelné náramky s označením sběrného bodu – to aby se rodiny sešly u stejného člunu, protože rodiny prý v případě potopení lodi pojedou společně a nebudou rozděleni. Dobrá zpráva, budu s bejby a holkama až do poslední chvíle a budu stejně „cool“ jako Leoš Caproš v Titaniku!

Po nácvičku záchrany se loď rozjíždí a my utíkáme na 12-tou lodní palubu ze 14 (13. paluba se z pověřivosti na lodích nevyskytuje) se podívat, jak se nám vzdaluje Miami s mrakodrapy a krásnými plážemi. Zároveň na lodi vypuká veselice, šou a velká párty, roztleskávačky burcují lidi k společnému tanci. Are you having fun? My mizíme na pokoj umýt holčičkám i sobě hlavy a připravit se na večeři, která pro nás začíná už v 6 večer (objednali jsme se na časný večeráček).

Na večeři jdou holčičky v jejich nových krásných „lentilkových“ šatičkách a i my se oblékáme celkem slušně, jak zde bývá doporučováno. Hlavní večerová „zlatá“ restaurace se rozkládá na 2 patrech a my máme rezervovaný stůl číslo 344, obsluhuje nás trojice sympatických Indonésanů, s kterými se rychle seznamujeme, a budou to naši věrní obsluhovači po celou naši cestu. Jeden z Indonésanů se nám hned chlubí zářezy milenek z Čech i ze Slovenska a okamžitě nás ohromuje svými jazykovými znalostmi. Když jsme mu říkali, že jsme v USA na 3 týdny, prohlásil “máťe vel’a peňazí, hej?” a úroveň služby ještě poskočila o stupínek nahoru. Indonésané se zdá tvoří převážnou část lodního personálu a nelze než prohlásit, že to je skvělá volba, protože Indonésané jsou přirozeně milí a usměvaví. Večeře sestává z předkrmů, hlavního chodu a zákusků a vybírá se z menu, které se má každý den obměňovat. Je to trošku jako v lepší restauraci, kdy porce jsou spíše menší s důrazem na hezkou prezentaci na talíři. Během večeře Amálka stihne umazat jak svoje krásné nové šatičky, tak šaty od Martinky, která se tím pádem rozčiluje, protože tohle už jsou její druhé hodobožové, ale co naděleš, zabít to nemůžeš. K zákuskům si dáváme i kafičko vylepšené Jamajským rumem.

Po večeři jdeme na palubu se podívat na západ slunce a udělat si fotku holčiček v šatičkách.

Pak jdeme pořídit drinky na pokoj a jdeme do kajuty, která je už připravená na noční spinkání (rozdělaná stropní palanda pro Elišku). A konečně už máme všechny naše zavazadla na pokoji.

Po pacifikaci holčiček jdeme s Martinkou na balkón konzumovat drinky a přebírat fotky doposud v USA nastřílené, které jsem zatím stáhnul z foťáku do počítače, abychom oddělili zrno od plev a pak jich nebylo ke zpracování tolik.

D16 – Den na moři I – 1. 5. – neděle

Dnešní den jsem začínal jako lyžařský instruktor a pak jsem zachraňoval kamaráda Enrica před mafiánama. Bylo to fakt hustý. Spaní na lodi je totiž kontinuální snění a já se těším, co mě ještě čeká za sny – moje bejby má totiž už zítra narozeniny! Ale ještě to budu muset den vydržet, než ji nechám zazpívat od našich Indonésanů „heppy berday tu jũũũũ“ - což sice nesnáší, ale bude to určitě stejně sranda. Do té doby mám ale jiný problém a to sehnat tady na lodi někde rozkvetlou třešni. Martinka se jí vyloženě dožaduje. Dnes je první máj, lásky čas a Martinky zve ku lásce hlas.

Problém s rozkvetlou třešní se vyřešil poměrně záhy; dnes je jeden ze dvou dnů, které strávíme jenom na moři, a o tyto dny se pořádá v „platinovém“ sále na 3. podlaží brunch (kombinace pozdní snídaně s obědem) od 8:30 ráno do jedné odpoledne. Během brunchu je možné si objednat steak nebo i něco lehčího. Protože je pořád ráno, Elišce objednáváme vaječnou omeletku s rajčátky a houbičkami a Amálce palačinky s javorovým sirupem a dospěláci si dávají mexické „huevo ranchero“, což je tortilla s pikantním masem, na tom volské voko a kolem sada pálivých omáček. No, ale abych nezapomněl, výzdoba platinového sálu je v japonském stylu s namalovanými rozkvetlými třešněmi všude po zdech i na stropě a tak první úkol dnešního dne je perfektně splněný.

Z restaurace si jdeme prohlédnout pátou palubu naší lodi, kde se nachází většina barů, kasino, arkádová herna, různé obchody, atd. a je zde také vstup do Jantarového paláce, jak se nazývá místní divadlo pro 1500 diváků – od 11:45 zde mají být poskytovány nějaké informace o výhodném nakupování na naší cestě a to nás samozřejmě zajímá.

Ještě než ale půjdeme na tuto divadelní hru, čeká nás otestování místních bazénů. Na lodi jsou 3 bazény a několik vířivek. V bazénech je mořská voda, která není nijak vyhřívána a tak rozmazlenější část naší osádky jí vyhodnocuje jako studenou a preferuje rochnění se ve vířivce. Záměrně nejmenuji. My zatím s Eliškou jdeme jezdit na tobogán. Nástup je ze 14. paluby a je pěkně dlouhá. Pravděpodobně jsem dnes jediný dospělák skluzavku využívající, ale to neubírá nic na srandě, jaká na takovýchto skluzavkách přeci bývá. Po sklouzávání se přidáváme k zbývajícím holkám do vířivky, odkud se nám nechce, a zvedáme se, až když si k nám přisedne otlýl Američan s velkou chutí si pěkně popovídat.

Po převléknutí do suchého jdeme na informační akci o nakupování, kde se nám a dalším několika stům lidem snaží vysvětlit, že přeci nejlepší suvenýr z dovolené jsou diamanty a samozřejmě paní přednášející ví, kde je koupíme nejvýhodněji. Tohle nás teda příliš nebaví, protože máme mnoho příbuzných toužících po nějakém tom suvenýrku z našich cest, a kdybychom měli každému kupovat diamant, kam bychom to přišli a tak jdeme radši rychle zpátky na 9. Lido poschodí, kde už půl hodiny jedou na plno všechny výkrmy. Na dnešek vybíráme hamburgárnu zastřešenou americkým celebritním kuchařem Guy Fierym, který je pro Amíky něco jako Pohlreich pro našince. Dáváme si 3 férové burgry s různou náloží omáček, slaninek, salátků a dalších dobrot a jsme velmi spokojeni. Zajídáme to dezerty z hlavní bufetové restaurace, které nám vybere Martinka, a nakonec ještě s Élou jdeme pro zmrzlinku. Dnes je opravdu šťastný den - Amálka si vůbec nepokecala šatičky.

Procházíme ještě loď, než jdeme na pokoj dát odpolední chrupku, které se dožaduje nejvíc moje bejby, která snědla preventivně několik kinedrilů, kdyby se náhodou loď začala houpat, tak ať je pak vysmátá, zatímco my ostatní popírači houpacích lodí budeme trpět mořskou nemocí.

Odpolední chrupka slečen se celkem protáhla, čehož využívám k osvěžení informací o našich plánovaných zastávkách v dalších dnech. Po probuzení si pak jdeme všichni umýt hlavy, čeká nás dneska první slavnostní večeře na lodi (celkem mají být 2) tak ať vypadáme, jak nejlépe to umíme, a když mně to nepomůže, tak alespoň holčičky to doženou. Martinka i holky si berou krásné šaty, já беру novou košili a dlouhé kalhoty a Amálka mi potěší tvrzením, že prý vypadám jako princ. Ta je tak krásně slad'oučká, úplně se tetelím.

Večeře je od 6 večer, my jsme v půl šesté večerní připraveni a tak se jdeme na horní palubu vyfotit. Jenže tam fouká dost silný vítr, holčičkám zvedá šatičky a nutí je mhouřit očička, takže toho moc nenafoťme, a raději jdeme obhlédnout, co budou papat ti, co se rozhodli obětovat slavnostní večeři ve prospěch šortek a trička v restauracích na deváté palubě. No, nevypadá to vůbec zle, možná to také příště zvážíme.

Jdeme na slavnostní večeři, kde nás obsluhuje skupina našich kámošů původem z Indonésie; v jejich čele je jejich československý mluvčí, který nás hned zkušeně zdraví “dobré jutro” a ptá se holčiček “ako sa máš?”. Holčičky zvyklé mému anglickému drillu ihned odpovídají, že “dobže”.

Většina lidí v sále je ještě o třídu lépe oblečených, než jsme my. Muži mají saka a kravaty a ženy večerní plesové róby. Uprostřed večere vystoupí s krátkým motivačním proslovem kapitán a zatancuje nám obsluhující personál nacvičenou taneční sestavu. Je to pěkný.

Dneska Amálka sedí vedle mě a nedávám jí žádnou šanci se umazat. Má na volbu buď se nechat krmit ode mě, nebo nejíst. Funguje to. Martinka pak zkouší, že když mě to s tou Amálkou tak dobře jde, tak od teď může sedět vedle mě napořád, ale já to prokouknul a na tenhle trik jí rozhodně neskočím a budeme se férově střídat. O slavnostních večerech bude sedět vedle mě, ve všech ostatních případech u Martinky.

Po večeri se jdeme převléknout do dělnického a pospícháme všichni na horní palubu do kina, kde právě začali promítat poslední Popelku. Zatímco holčičky hltají poučný příběh, jak ze šmudly se stát princeznou, já dávám Martince dárek k jejím zítřejším kulatým narozeninám. Co, to se neříká, ale mocinky dlouho brečela, než se z toho úplně vzpamatovala a menší tik z toho má dodnes.

Film končí o půl desáté večer, jdeme do pokojíčku, kde si holčičky jdou ještě hrát svoje oblíbené hry na tabletech a my s Martinkou jdeme slavit její narozenky na balkón.

D17 – Amber Cove (Dominikánská Republika) – 2. 5. – pondělí

Dnes máme připlouvat v 8:00 do přístavu Amber Cove v Dominikánské Republice. Abychom všechno pěkně stihli, dáváme si budíka na 7:40. Budí mě tedy telefon ukazující čas 7:40, ale podle čeho se seřídil, to netuším, protože loď se má řídit časem americkým, a tam je touhle dobou teprve 3:40 ráno. Než se mi podaří najít Martinky telefon a přemluvit jí, ať mi buď dá k němu heslo nebo sama budíka přeřídí, jsem úplně vzhůru a potřebuji další 2 hodinky na usnutí. Pak se stejně budím v 7:15, protože loď parkuje v přístavu. Jsem nevyspalý a je mi jasné, že můj dnešní “biorytmus” je na hodnotě minus 15.

Usuzujeme, že i když jsme v přístavu, zatím není žádný spěch. Odjezd na naší dnešní placenou atrakci vodní svět “Ocean World” je až v 10 ráno a tak jdeme v klidu na snídani a po snídani ještě na půl hodinky na pokoj. Na pokoji zpíváme celá rodina Martince “hodně štěstí zdraví”. Ona má dnes narozeniny a my máme přání jediný .... A přidává se ke zpěvu i Eliška, která tuhle písničku nesnáší. Naopak Amálka ji miluje. Vždycky něco Elišce sebere, Eliška se hlasitě dožaduje navrácení, my zakřičíme na Amálku, ať to Elišce okamžitě dá zpátky a ta jí to teda pomalu vrací, ale předává jí to slavnostně jako dárek k narozeninám až po gratulaci a skončení popěvku “hodně štěstí, zdraví”, což obvykle komentuje Éla: “grrrrr, tohle fakt nesnáším!”.

Po 9. už chceme vyrazit na pevninu, ale záhy se tvoří fronta u našeho pokojového záchodku a tak z pokoje nevylézáme dalších 15 minut. Potom zjišťujeme kudy z lodi ven, a je nám porazeno, že ven se vylézá z nultého podlaží. Jenže jak se tam dostat, když všechny výtahy, co známe, nejedou níž než do 3. patra? Zoufale se ptáme, jak to máme udělat a dostáváme spásnou radu, ať prý sjedeme do 3. a pak ty zbývající 3 patra sejdem po schodech. Jak prosté. Jdeme úplně v klidu z lodi, nikde se netvoří žádné fronty, všechno probíhá naprosto v pohodě.

Na naší vstupence do Ocean Worldu je napsáno, že místo setkání je “na konci mola”; jenže na kterém, když má molo 2 konce? Tak se pro jistotu ptám a dostávám logickou odpověď, že na tom druhém než je loď přece. Biorytmus se v průběhu času nijak nelepší.

Jdeme na druhou stranu mola a můžeme si konečně nerušeně prohlédnout naši kolosální loď v plné kráse. To křídlo, co trčí z horní paluby a vypouští kouř, tak to budou asi komíny, spekuluju.

Na konci mola nikdo není, ale je tam dutý a frý obchod. Procházíme ho a za ním už stojí snědí, opálení mládenci s obrovskou cedulí “Ocean World” – našli jsme to! Vyměňujeme naše vstupenky za modré pásky na ruku, třídí nás do skupinek a přesně v 10 ráno odjíždíme autobusem směr Ocean World, což má být kombinace delfinária (chlubí se titulem největší umělý chov delfínů na světě) a vodního parku. My jsme už delfíny na naší cestě viděli, tak se těšíme hlavně do toho parku. V autobuse jede s námi průvodce jménem Neo (nebo si tak alespoň říká) a dává nám užitečné informace, jako že nemáme lechtat delfíny v podbřišku, protože pak dělají divoké věci a to je za extra příplatek. Taký se dozvídáme, že místní vodní svět patří nějakému staršímu Němcovi, který vlastnil několik benzínových čerpacích stanic, pak jel sem na dovču, místo se mu zalíbilo, a už tu zůstal, benzínky prodal a tohle si tu postavil. Tahle byla skoro jako včera o té popelce.

Do parku přicházíme právě včas, abychom šli na lachtaní šou. Je to fantastické – lachtani jsou jak dokonale vycvičení pejskové, jen mnohem chytřejší a šikovnější. Jsme z toho hrozně nadšení. Sotva končí šou lachtanů, máme jen 5 minut na přesun do jiného místa na další šou žraloků – to jsme ještě nikdy neviděli a ani neslyšeli, že by se něco takového konalo.

Ze šou žraloků se ale brzy vyklubalo šou tří místních černochů, kteří stáli po pás ve vodě a ano, byli s nimi ve vodě i žraloci. Nejdříve 10 minut kluci jenom žvanili ve španělštině a smáli se u toho a následně každý nalákal k sobě dvoumetrového žraloka na chcípé rybičky a kluci střídavě žraloky zvedali do vzduchu, anebo s nimi lekali lidi v první řadě. Žraloci sami nic nepředvedli, ale co by taky člověk chtěl od nějaké hloupé paryby. Navíc Martinka má teorii, že žraloci měli vymláčené zuby, aby kluky nekousli, protože jinak to není možné.

Sotva skončila žraločí zábava, začala delfíní šou. V tomhle momentě se mi vzepřel zbytek rodiny, že na to nejdou, protože jsme už delfíních šou viděli hodně a chtějí se radši koupat. Já se teda delfíních představení nikdy nepřejím, ale vzhledem k mému dnešnímu biorytmu jsem se nechtěl moc hádat. Místo toho tedy jdeme na místní vyhlášenou pláž se koupat. Pravda je, že polední vedro už slušně smažilo do hlavy a tak osvěžení ve vodě mělo něco do sebe. Jenže ouha, koupací pláž byla uzavřená pro veřejnost. Koupací pláž, která byla součástí oceánového světa, nebyla do volného moře, ale byl to takový další obrovský mořský bazén u moře obehnaný plotem, ve kterém zrovna probíhalo plavání s delfíny pro ty, co si to připlatili. Delfíni s plavci sice byli na druhé straně této laguny asi 80 metrů od nás, ale prý jakmile vlezeme do vody my, tak delfíni se na platicí turisty vyprdnou a půjdou si raději hrát s námi, protože mají silné sociální citění – tak mi to alespoň vysvětlil místní snědoch. Ještě zbývala varianta bazén. Součástí světa Oceán Worldu jsou 2 bazény a jeden korálový šnorchlovací útes, což je spíš akvárium pro děti. Jenže jedna Američanka stejně nakrklá jako my nám hned říká, ať bazén ani nezkoušíme, že tam strčila jeden prst u nohy a utekla za hrozivého křiku, protože nic tak ledového na vlastní kůži ještě nezažila. Tak jsem se hrozně rozčílil a pustil jsem se do poločernocho, že se jdeme prostě koupat a delfíni nás vůbec nezajímají, načež někam volal vysílačkou, požádal nás o strpení na 2 minuty, delfíny a plavací turisty přesunuli za plot do vedlejší části tohoto obřího mořského bazénu a my jsme se mohli v klidu jít koupat.

Zabrali jsme hned 4 lehátka pod největším slunečníkem a šli jsme do vody, kde jsme vydrželi hodinu a půl – voda byla krásně teploučká a tedy ráj i pro jinak věčně zmrzlou Amálku. Vylezli jsme, když se nám zdálo, že nám chce někdo okupovat naše krásná lehátka pod nejkrásnějším slunečníkem, ale to jen skupinka důchodců na elektrických vozičkách se snažila schovat před sluníčkem a tak se nám tísnili kolem našich lehátek. Byli celkem v pohodě, jen se mi zdálo, že jeden dědek nám chtěl ukrást ručník, protože si na něj hodil svojí čepici a tvářil se, že lehátko je jeho i s naším ručníkem. Jenže nás neoblbnul, my jsme rychle poznali, že ten ručník není jeho, ale náš (jó, není nad to mít ručník s českým krtečkem a ještě k tomu podepsaný). Nicméně lehátka jsme charitativně uvolnili důchodcům, zabalili si věci a šli jsme se podívat, jestli nejede nějaký časnější autobus, protože už nás to tu neba. Zrovna jeden jel, když jsme tam přišli. Ten náš s Neoem měl jet až v 14:30, tenhle jel o půl hodinky dříve. Perfektně jsme se do něj vešli a dokonce jsme měli stejná místa jako dnes ráno – tedy úplně vepředu. Jen nějací 4 cizí lidé se už do toho autobusu nevešli a museli je vykázat, aby si počkali na ten další autobus. S holčičkami jsme jim potom společně zamávali, aby jim to nebylo líto.

Při příjezdu do přístavu probíhaly kontroly palubních kartiček celkem ve 4 vlnách, aby snad nějaký migrant se nepropašoval na loď. Nechci vypadat snad jako rasista, ale nelze než s uspokojením konstatovat, že náš světlý obličej občas fungoval jako vstupní kartička.

Na lodi jdeme na pozdní lehčí oběd a pak si dát naši oblíbenou odpolední chrupku na pokoji, která zajišťuje delší výdrž dětí večer. Dneska totiž dávají v místním letním kině na horní palubě nové Hvězdné války a to rozhodně není krátkometrážní snímek na půl hodiny.

Kvůli Hvězdným válkám, které začínají už v 19:00, utíkáme o něco dříve z dnešní večere; tedy těsně po tom, co jsme si dali 6 předkrmů a 3 hlavní chody. Přišli jsme tím jednak o desert, ale hlavně o zazpívání “happy birthday” Martince. S mým dnešním biorytmem mi to samozřejmě hned nedocvaklo, to bych si radši nechal utéct Hvězdné války, ale Martinka mi to hned, jak jsme odešli, triumfálně připomněla a nemělo cenu jí tahat za vlasy zpátky.

Přicházíme do kina přesně včas na naše lehátka zabraná těsně před večeří (asi nemusím dodávat, že je poznáváme podle našeho krtečka na ručníku). Tatínek ještě skočí holkám pro popcorn a sobě pro pivíčko a dokonalý kinozážitek může začít. Holčičkám jsme pro jistotu vzali s sebou tablety, to kdyby je Hvězdné války náhodou nebavily. Elišku bavily a hodně, jak se mi později svěřila, když maminka nebyla v dosahu.

Kino končí v půl desáté a my jdeme ještě projít místní bufety, zda nezbyly nějaké salámky a sýrečky, které bychom v tuto pozdnější hodinku mohli sezobat. Zbyly.

Jdeme na pokoj, kde dětem pomáháme násilím do pyžámek a zatímco děti koukají v postýlce na pohádky, my jdeme s Martinkou na náš balkón pocucávat víno a vychutnávat mořskou romantiku. Jen občas nám to pokazí soused z vedlejšího pokoje, který chodí pravidelně na balkón krkat a prdět.

D18 – St. Thomas – 3. 5. – úterý

Dnes nás čeká jeden ze zlatých hřebů naší dovolené, ostrov Svatý Tomáš, který je součástí Panenských ostrovů (US Virgin Islands). Má mít hodně krásných pláží a radí se na seznam míst, kam se člověk musí podívat, ještě než zaklepe bačkorami. Když jsem to plánoval z klidu domova, díval jsem se, jaké jsou nejlepší možnosti na prozkoumání ostrova - zda existují nějaké

organizované túry, kolik stojí taxi atd. Po důkladném zestudování a vyhodnocení asi 20 obdržených emailových nabídek lokálních poskytovatelů všemožných i nemožných služeb jsem došel k závěru, že nejlepší pro nás bude půjčit si auto a projet si to autem. Člověk má tak úplnou svobodu kam jet, není ničím omezován a navíc bude ještě spousta legrace s řízením auta na levé straně – ano, tady se jezdí stejně jako v Anglii. Navíc, půjčovna aut Budget sídlí přímo na molu, u kterého bude parkovat naše loď (kromě Budgetu je tam i pobočka Avisu, ale přes stránky Avisu se na ní nedalo doklikat). Takže jsem hned zarezervoval kompaktní auto s dostatkem dveří pro naše holčičky a nezbývalo než se těšit na dnešní den. A teď je tady!

Na St. Tomášovi dnes máme být podle plánu 11-17 hodin a tedy žádná křeč co se týká ranního vstávání. Budík nařízený na 9 ráno ani nepotřebujeme a svěží vyskakujeme už ve tři čtvrtě na devět. Oblékáme se, holčičky se poperou a jdeme na snídani – dnes bereme tu lepší s obsluhou, dáváme si vajíčka Benedikt a holčičkám dopřáváme kečup s troškou míchaných vajíček. Musíme být tvrdí na Amálku. Za jednu lžičku vajíček si smí nabrat dvě lžičky kečupu, jinak by jedla jenom kečup.

V půl jedenácté jsme nasnídaní, zuby vyčištěné, Eliška vykakaná a tedy naprosto připraveni vyrazit pro auto. Ale loď ještě pořád pluje a kapitán hlásí, že budeme mít 15 minut zpoždění, protože měl v noci silné větry. To chápeme.

Chceme být první z lodi venku, jak bývá naším dobrým zvykem, a tak se snažíme dostat do patra nula. Dneska nás ale zřízenci nechtějí pustit k východu a pořád nás vyhání do 5. anebo 9. lodního patra, kde prý máme počkat, až se ohlásí vyloďování. Škoda, že nerozumíme moc dobře anglicky, protože jinak bychom tam určitě šli, jako ti ostatní Američané, co je také vyháněli. Ale to bychom zase nebyli první venku ani první v autopůjčovně. Tak ti vlastně ani nevím, co je správně.

V autopůjčovně se mi tlustá černoška snažila vysvětlit, že mám smůlu, protože mám jenom debetní a ne kreditní platební kartu, protože mě bude muset jednak okrást o pár dolarů navíc a ještě k tomu mi strhne z účtu 300USD, který mi vrátí až 21 dní po transakci. Paráda, miluju půjčovnu Budget a i nadále plánuju využívat jejich služeb. Ne, teď si dělám srandu.

Dostáváme auto Toyota Corolla a ze všeho nejdříve natáčíme na kameru na mobilu stav jejího otřískání pro případné pozdější reklamace. A pak vyrážíme do ulic. A je to adrenalin. A je to hustý. Martinka říkala, že jí to vzalo několik let života. Věřím jí to. Už jen se rychle přepnout na to, že se tu jezdí opačně.

Jako navigaci máme stažené off-line Google maps a nejdříve chceme na Mountain Top – nejvyšší místo Svatého Tomáše, kde je obrovský krám se suvenýry a odkud je prý báječný výhled na celý ostrov. Ulice, kterou mi Google navigace navrhuje je zavřená a nezbyvá než trochu zaimprovizovat. Jedeme další ulicí, úplně uzounkou do kopce a modlíme se, ať nic proti nám nejede. Nejde, ani nemůže, na konci jsou totiž schody a nedá se pokračovat, musíme kus zpátky couvat a pak se otáčet. Z toho místa prakticky nikam, kam nás navigace navrhuje, nejde jet, a vždy to končí nějakou slepou ulicí. Musíme úplně zpátky na začátek, ignorovat navigaci, vyjet někam dál z města a pak teprve se snažit donavigovat. Prvních 20 minut řízení po hlavním městě ostrova Svatého Tomáše zvaného Charlotte Amálie bylo opravdu zážitkových. Pak jsme se už chytli a celkem i jeli, i když třeba do super prudkého stoupání s prudkými zatáčkami, ve kterých jsme s tím nízkým autem každou chvíli škrtali o podvozek.

Dojeli jsme na Mountain Top, kde prý dělají nejlepší banánové daiquiri na světě, ale protože já tuhle celou cestu absolvuju tak trochu jakože za abstinenta, tak jsem si řekl NE a koupil jsem si místo toho novou kšiltovku, protože ta stará už je asi prošoupaná, každopádně mám spálenou lebku od sluníčka. Kšiltovka je moc pěkná, jen později večer v přístavu mají za stejnou cenu 2, ale to teď ještě nemůžu vědět. Kromě kšiltovky kupujeme i 3 přívěsky, z toho 2 pro holčičky, které je moc chtěly, a další půl hodinky se pak brečelo, že vlastně chtěly každá úplně jiný.

Ještě hledáme na Mountain Topu ty božské výhledy, ale všude dokola je buď hustá džungle, nebo varování o psech hlídajících soukromé pozemky. Na druhou stranu je to ideální místo, kde jít s holčičkami nerušeně na záchod.

Dalším a hlavním cílem naší cesty je Magen Bay Beach, zátoka s asi nejslavnější pláží ostrova, která je podle National Geographics na seznamu top 10 pláží světa a také je jediná, kde se vybírá vstupné za vjezd (5 USD za dospělého + 2 USD za auto); všechny ostatní pláže jsou zdarma. Dojet tam z Mountain Topu trvá asi 15 minut a protože už je poledne, jdeme nejdříve do místní restaurace pořídit sýrovou pizzu, ať nasýtíme hladová volátka našich sluníček. Pláž má téměř 2 kilometry a tak po obědě popojíždíme autem ještě o kousek dál, kde není tolik lidí a jsou tam sprchy a převlékárny. Převlékáme se do plavek a hurá do moře, které je v této zátoce klidné jak jezero a holčičky nijak neprotestují. Koupeme se, a následně s Elinkou šnorchlujeme a to až do 3 odpoledne, kdy se rozhodneme to zabalit, protože navíc zalezlo sluníčko za mraky a začíná být ve vodě i trochu zima (a Amálka nám zase nějak divně pokašlává). Jdeme se osprchovat místní sprchou, která je slaná a tedy to tak trochu postrádá smysl a pak se převlékáme do suchého. Rádi bychom si nejkrásnější pláž vyfotili, ale sluníčko potvora zalezlo za mraky a ne a ne vylézt.

Jedeme zpátky do Charlotte Amálie, kde v 16:00 vracíme vypůjčené auto. Jak ráno slíbila, černá paní mě okradla a oproti ceně, kterou jsem si vyklíkal na internetu, platím o 20USD více s pochybným důvodem příplatku za debetní kartu. Tak jsem jí slušně poděkoval.

Jdeme si projít obchody, které jsou všude podél mola, kde parkuje naše loď.

Na St. Tomášovi jsou 2 přístavy pro trajekty. Jeden se jmenuje West India Company Docks (lidově se mu říká Heavensight) – tam, kde parkuje i naše loď dnes ještě s lodí Norwegian Escape, která má ještě asi o polovinu větší kapacitu než naše loď. Druhý přístav se nazývá Crown Bay, tam dnes parkuje loď Oasis of the Seas s kapacitou dokonce 5 500 cestujících. Lodě do St. Tomáše přijíždí každý den, protože to je oblíbená destinace v karibských plavebních itinerářích; každý den se tak vyvalí na 20 000 turistů na ostrov, kde žije 50 000 obyvatel a ostrov to dokáže vstřebat. Svatý Tomáš je také rájem duty-free nakupování s možností bezcelně vyvézt zboží za 1600 USD na osobu a to i včetně dětí.

A tak se vrháme do uliček Heavensight Mallu, nákupního městečka, které je ve stínu naší zaparkované lodi. Pořizujeme další 2 kšiltovky pro tatínka (nekup to, když je to tu tak levné ve srovnání s Mountain Topem) a krabičky z mušlí jako dárek pro babičky a také novou fešáckou tašku na pláž s nápisem St. Thomas; škoda jen, že ji v nejbližším období už asi mockrát nevyužijeme. Jo a taky kupujeme nové pohledy a známky (staré pohledy koupené na Floridě nám přeci snědla Amálka), pohledy hned vypisujeme a posíláme v doufání, že 2 místní známky na jeden pohled budou pro odeslání do Evropy stačit. Stačily. Pohledy došly. Jen prý u kamaráda trošku vyvolala rozepří ta krásná nahatá paní na pohlednici, když jí našel jejich 7 letý syn a za žádnou cenu jí nechtěl tatínkovi vydat. Prý musí být jeho, protože paní na pohledu se jmenuje stejně jako on, tedy Tomáš.

Jdeme k lodi, kde už je slušná fronta na kontrolu dokladů a lodních průkazek, ale jde to celkem rychle. Do pokoje dorazíme v půl šesté a v šest už jsme v naší restauraci u našeho stolu a u našich indonéských bratří. Martinka před večeří ještě stihá vygooglit, jak jim správně poděkovat v jejich rodné indonézštině. Oni na nás mluví slovensky a Eliška jim za jejich služby děkuje “terima kasi”. Kluci jí za to vyrobí z papíru skákající žabu. I dnes dáváme pro 4 lidi 6 předkrmů a 3 hlavní chody a navíc 2 dezerty. A s dezerty to přichází. Martinka tomu stejně neunikla. Že to bylo už včera, nikoho nezajímá, “heppy berdej tu jũũũũ” bejby, a ještě k tomu dortík se svíčkou. Nádherný, v očích se mi lesknou slzy smíchu. Škoda jen, že jsem to nenahrál na kameru.

Z restaurace jdeme do místního lodního duty-free shopu se přesvědčit, že jsem viděl dobře a ceny jsou tu lepší než na St. Tomášovi. Jsou. Kupuju hned 2 láhve rumu, ty ale budou až na doma, za tyhle super ceny mi je vydají až v den vyloďení se v přístavu.

Ještě než půjdeme na pokoj, jdeme do baru zužitkovat Martinky narozeniny. Dostala totiž voucher na 25 USD na láhev vína a mně už zásoby dovezené z Miami dávno došly, takže se to perfektně hodí. Děkuju a heppy berdej Martinko.

Dnes dávají v místním kině poslední díl Hladových her, což jsme nedávno viděli a tak dnes večer dáváme raději přednost klidu a pohodě (děkujeme za zvukotěsné dveře na balkón). Krásný to večer.

D19 – San Juan (Portoriko) – 4. 5. – středa

Dnes je na programu návštěva Portorika a jeho hlavního města San Juanu. Naše loď přistává v centru hlavního města již v 7:30 ráno a zase odjíždí relativně brzy odpoledne v 15:30.

My se dnes nikam neženeme, máme v plánu projít si v klidu staré hlavní město, které je zařazeno na seznam UNESCO (a to mám rád) po vlastní ose a vlastních nohách – tedy alespoň část z nás, protože děti se zase většinou času povevou na kočárku, který bude mít dnes pravděpodobně svůj životní derniéru. Podle našeho plánu nám stačí, když vyrazíme z lodi v 10 ráno a tak nevstáváme dříve jak před půl devátou a možná bychom vstávali ještě později, kdyby nás pořád nerušili hlášení v místním rozhlase s instrukcemi k vyloďování a pozdějšímu nalodování.

Na snídani dnes plánujeme zajít do velmi kulturní platinové restaurace na 3. palubě, ale ouha, dneska zavírá už v 9:00 a tak musíme nahoru na Lido do lido-vých výkrmů. Po snídani jdeme na pokoj dobalit, holčičkám nasadit nové šatičky, aby jim to slušelo na fotkách, tatínek si bere novou kšiltovku a doufá, že ho také dneska někdo vyfotí – zatím má z výletu jenom samé helmutovské fotky s princeznami a nerad by, aby to tak zůstalo na věky. Martinka si bere také své sváteční černobílé šatičky, ze kterých se jí podařilo odstranit v koupelně většinu fleků z poslední sváteční večeře. Aby si snad někdo nemyslel, ty fleky si neudělala sama, ale udělala jí je Amálka, alespoň takhle jsem to nakoupil.

Bereme kočárek a po 10. ráno vyjíždíme do víru rozpáleného Svatého Chuana. První naše kroky vedou do turistických informací, které jsou naproti molu číslo 1 (Carnival prý vždy parkuje u mola číslo 3) a kde nám mají pomoci s plánováním naší cesty starým městem na míru, jak jsem se dočetl před naší cestou a poznamenal do jednoho z našich 3 ultimátních průvodců, které vláčíme všude s sebou a uctíváme jako svaté písmo tohoto výletu. Paní v turistické kanceláři

nám opravdu dává mapu a na základě mých pokynů, že cesta by neměla být náročná, protože máme kočárek a neměla by trvat více jak 3-4 hodiny, tak zaškrtnula celou mapu s vysvětlením, že z kraje na kraj mapy je to maximálně půl kilometru. Mě se to líbí - máme mapu, máme trasu a můžeme vyrazit.

Nejdříve jdeme po "Paseo de la Princesa", kde se nachází dětské hřiště, a my musíme vysvětlit našim dětem, že tam nemají chytit, protože to je dělané pro zlobivé děti, aby si za trest spálili zadečky od rozpálených skluzavek. Po chvíli narážíme na fontánu zvanou "Raices", která má symbolizovat kulturní kořeny ostrova – tak to alespoň píšou v průvodci. Mě se zdá, že na to tam chybí na sousoší poněkud více pirátů a kriminálníků, protože jak každý ví, ač ne každý kriminálník je z Portorika, každý z Portorika je kriminálník. Tedy kromě těch policistů, co na každém rohu dbají na bezpečnost turistů, což je výjimka potvrzující pravidlo. U fontány fotíme holčičky, kterým to dnes mimořádně sekne.

Dalším křížkem na naší piškvorkové mapě je nedaleké dětské muzeum, kam se snažíme marně dobouchat a tak se jdeme alespoň zchladit do protější hlavní sanchuanské katedrály, která je 450 let stará a je v ní pochován Ponce De Leon, o kterém jsme už někde slyšeli. Katedrála je hezká a v jedné skleněné rakvi tam spí i Sněhurka, kterou zase známe z Disney Worldu.

Jdeme směrem k hradu El Morro a po cestě míjíme bar a tedy čas na menší svačinku. Holčičky dostávají zmrzlinku a tatínek studené ceviche (syrové ryby nakládané v limetkové šťávě). Amálka následně zmazává svoje nové šaty čokoládou, tatínek rozčilením zvrhává pívko mamce do klína na její čerstvě vyprané šaty a je jasné, že dnes bude opět krásný sluníčkový den. Holčičky musí po svačince navštívit povinně místní záchodky. Na baru vyzvedávám pro ně klíč, který je pevně přidělán k metrovému prknu, aby ho nikdo neukradl – to perfektně sedí k mé teorii o Portoričanech.

Pokračujeme dál směrem k pevnosti El Morro. Míjíme dřevěný totem, který zde kdysi udělali místní indiáni, ale bohužel buď už opršel, nebo z něj Portoričané ukradli veškerou výzdobu.

Hrad El Morro je před námi, na vyvýšeném pahorku, ke kterému vede cesta přes trávnickový park, na kterém místní děti pouštějí každý den draky, protože tu krásně fouká vítr od moře. Pevnost El Morro byla postavena v 16. století s vnějšími masivními hradbami přidanými v polovině 18 století, pokud by to někoho zajímalo.

Z pevnosti pokračujeme podél severních hradeb, odkud je výhled na krásný hřbitov s Kristovou kaplí a kde děláme další sadu foteček našich holčiček a i na tatínka tentokrát došlo. Jdeme zpátky před park k oloupanému totemu, kde je vodní fontána, přes kterou přebíhají malé černé děti a jsou tedy totálně zmáčené. Snažíme se přesvědčit naše děti, aby se šly také osvěžit, ale nechce se jim a nepomáhá ani, když jim jde tatínek příkladem. Ten si pak hlasitě nadává do neinteligentů, protože kromě sebe vykoupal i telefon v kapse.

Odtud jdeme podél moře k další pevnosti Castillo De San Christobal, která je největší španělskou pevností postavenou v Karibiku a datuje se do poloviny 17. století. Pak ještě procházíme uličky starého San Juanu, kde je na 400 zrestaurovaných koloniálních a typicky pestrobarevných budov ze 16.-17. století. Na tržišti pořizujeme nějaké suvenýrky a dárečky, kterých není nikdy dost, a občerstvujeme se mlíčkem z čerstvého kokosu, které naštěstí nikomu jinému - než mně - nechutná.

Jsou 2 hodiny odpoledne a my máme pocit, že San Juanu jsme spravedlivě věnovali, co si zasloužil. Teda trošku mě mrzí, že jsme ještě nestihli udělat túru po největší továrně na rum na světě, světoznámé Bacardi. Rumérie je také v San Juanu, ale je poměrně vzdálená od starého centra a museli bychom se tam nějak pracně dostávat + jsem byl důrazně ujištěn, že by to nikdo

jiný z rodiny neocenil. Ještě, že na mě čekají ty 2 litrovky rumu Bacardi pořízené včera večer na lodi, ty mně určitě neřeknou ne.

Po vystání krátké fronty na kontrolu našich lodních průkazek jdeme nejdříve na pokoj zbavit se kočárku, převléci holčičky do oblečení vhodného na oběd a hurá na Lido palubu. Zatímco holčičky hlídají naše krásné místo, Martinka jde nabírat americký buffet a já jdu do mexické kantýny nabrat dvě mísy smažených krevet, z toho pro jistotu tu jednu nechávám pokapat tou nejpálivější mexickou omáčkou, která je k mání, aby taky něco zbylo na mě. U oběda se s námi zapřádá do hovoru místní servírka z Barmy a je nadšená, když jí vyprávíme, kde jsme všude v Myanmaru byli a co jsme tam všechno dělali. Je s námi dobrých 10 minut, a pak vyrobí holčičkám z hadrových ubrousků skákající zvířátko (asi něco Barmsky endemického).

Po obědě jdeme relaxovat a chrupkat do pokojíčku a to prakticky až do večere. Na večer plánujeme opět kino. Dnes dávají poslední Avengers a rádi bychom - v rámci přípravy plánovaného výletu do Orlanda za 7 let - seznámili holčičky s marvelovskými superhrdiny. Na večeri se tedy oblékáme tak, abychom rovnou z večere mohli jít na horní palubu sledovat film, bereme s sebou tašku s ručníky a u výtahů se rozdělujeme. Tatínek jede nahoru blokovat sedačky, zatímco maminka s dětmi jedou dolů do restaurace. Jenže ouha, na horní palubě je slejvák, z kina dnes nic nebude. Je to první a jediný déšť, který jsme na naší celé cestě potkali.

V restauraci pokračujeme v našich dobrých zvycích najíst se výtečnými předkrmy před tím, než dorazí hlavní chody. Zapřádáme se také do debaty s naším oblíbeným asijským stewardem a ptáme se ho, copak dělá přes den, jestli má třeba válečku nebo tak. Prý od 7 ráno do 1 odpoledne drhne s kolegy horní palubu, pak má do 17 volno, kdy jde do města - když to jde - a od 5 odpoledne do 11 večer má šichtu v restauraci. 7 dní v týdnu, 7 měsíců v kuse; pak má 2 měsíce dovolené, kdy letí domů na Bali. Na dotaz na výplatu jsme ještě zatím nesebrali dost odvahy.

Po večeri jdeme na pokoj a přemýšlíme, zda se nenechat jít vyfotografovat, protože Martinka dostala v rámci narozeninového balíčku další vouchery jako 50 USD slevu na masáže nebo voucher na jednu fotku od místního profesionálního fotografa, kterých je na lodi alespoň 10. Jdeme si prohlédnout, jaké fotky lze za ten voucher pořídit a vyhodnocujeme to jako zbytečnou ztrátu času. Podobně zřejmě dopadne kupón na masáže, k těm 50 USD je třeba ještě doplatit dalších 150 USD, aby z toho vzniklo něco zajímavého, to radši udělám Martince masáž zdarma na našem balkóně.

Jdeme na horní Lido palubu na drink, kterým si Amálka polévá své krásné nové šatičky a v 10 večer se odebíráme do pokoje – dospěláci relaxovat na balkon a děti sledovat pohádku na tabletu do postýlky. Při převlékání si začínají stěžovat děti, že cesta je už moc dlouhá, stýská se jim po babičkách (Elišce) a po pokojíčku s hračkami (Amálce). Kdy už pojedeme domu? Už brzy děti, nebojte, už brzy.

D20 – Grand Turk (Turks & Caicos) – 5. 5. – čtvrtek

Včerejší odpolední chrupka do půl šesté má své následky. Děti usínají téměř v 1 po půlnoci a dospěláci ještě o hodinu později. Ještě, že dnes ráno není nutné brzo vstávat. Na Grand Turk, hlavní ostrov souostroví Turks & Caicos, máme dnes dorazit až kolem 11 ráno.

Turks & Caicos jsou britská zámořská teritoria teoreticky nepatřící do Karibiku, neboť jej omývají ze všech stran vody Atlantského oceánu. Leží podél jednoho z největších korálových

útesů na světě, a tedy jsou rájem pro potápěče. Populace je zde pouhých 5000 obyvatel a každý zde zná každého stejně jako u nás na Kladně. Na trase okružních plaveb se objevila teprve poté, co společnost Carnival corp. zainvestovala do výstavby přístavů pro velké lodě. Vejdou se zde maximálně 2 lodě najednou, ale dnes zde budeme sami a čeká nás překrásný slunečkový den plný karibské pohody a koktejlů. To ale ještě v tenhle moment nevíme.

Na snídani jdeme v půl desáté ráno do naší oblíbené platinové restaurace, kde dělají fantastické vajíčka podle receptu pana Benedicta s přílohou do křupava opečené slaniny. Martinka preferuje zdravější formu a tedy lososa s philadelphia a dětičky dostávají cereálie s mlíčkem a jahodový jogurtík a všichni jsme happy, včetně našeho dnešního roztomilého indonéského servíra, který na mě pořád mrká a hladí vždy, když jde okolo. Následně dostávám sprda od Martinky, když to teplo z něj vyzařující glosuji před dětmi s humorem sobě vlastním.

Po snídani se jedeme výtahem podívat na horní palubu, zda už je náš ostrov v dohledu. Po cestě výtahem musíme už celkem po 137 na této lodi odpovídat nějakým cizím lidem nestarajícím se jen o sami o sebe na otázku: “are you having fun?”. Snad všichni na lodi jsou touhle otázkou posedlí a už chápu, proč se lodi říká “fun ship”. Dnes po 63. odpovídáme americky “Yes, we are!” s profesionálním strojeným úsměvem od ucha k uchu. Ve zbylých případech jsme odpovídali “No speaking english, Czechoslovakia”, abychom taky trochu si udělali “having fun” sami pro sebe. Z nějakého důvodu nás všichni automaticky považují za Američany; Martinka si myslí, že je to tím, že máme americky božské figury, já si myslím, že je to tím, že jsme prostě jenom bílý.

V 10:40 opět hlásí, že lidé mají jít čekat na vylodění buď na promenádě (5. patro) nebo na Lido a a my opět doporučení neuposlechneme, jdeme rovnou dolů a vylézáme jako první z naší lodě. Před námi je molo, na jehož konci začíná nádherná pláž, která se táhne na sever několik

kilometrů. Na pláži jsou lehátka zdarma připravená pro nás a za příplatek je možné si pořídit slunečník. My spěcháme kousek dále, ať se nemačkáme s masou lidí – můžeme si vybírat a vybíráme nádherná 4 lehátka pod obrovským slunečníkem malinko odsunutá od ostatních a coby dup do nedalekého baru. Jenže si nevšímáme obrovské reprobedny, která je kousek od nás a za chvíli začne do nás pouštět Boba Marleyho a další černý bratry, takže nejčastější věta dnešního dne v naší rodině bude "Cože? Neslyším!".

Grand Turk a konkrétně naše pláž v Margaretville perfektně naplňují představy, jak by měl vypadat dokonalý Karibik. Písek je běloučký, nádherně jemný, pláž je široká, rostou zde palmy, moře je teplé a tyrkysově modré, prostě idylka.

Táhnu s sebou foťák, abych si vyfotil místní pláž a naši loď a po pár minutách a několika nastřílených fotkách se rozhoduju jít vrátit foťák na loď, ať se o něj nemusím přes den bát. Holčičky se jdou zatím koupat do moře.

Po návratu z lodě se připojuji ke koupací skupině a pak se stávám jejím vůdcem, zatímco Martinka jde poslouchat na lehátko reggae. Nenecháváme jí v tom dlouho samotnou a po chvíli jdeme za ní držet s ní basu. Obklopuje nás vůně kvalitní trávy, kterou místní rastafariáni hulí a perfektně tak doladuje atmosféru navozenou hudbou linoucí se z repráku: "no women, no cry, no women, no cry". V nedalekém baru vyrábí míchané koktejly a tak necháváme namíchat pici dobroty jak pro děti, tak pro tatínka, který dnes nemusí řídit auto, jak všem dokola připomíná. Pak se jdeme zase koupat a poté šnorchlovat – speciálně Elinka se stává opravdovou mistryní ve šnorchlování a hlavu z vody nevystřečí alespoň hodinu. Ve vodě jsou totiž stovky pestrých i poměrně velkých ryb a dnes je skvělá viditelnost.

Takhle to probíhá prakticky celý den. Když Elince uschnou vlásy, necháváme jí je u místní paní černošky zaplést na černošský styl mnoha malých copánků. Tiše závidím.

Šnorchlování si oblíbí i maminka, která mi pak nechce potápěčské brýle a šnorchl vůbec vrátit. Za trest ji nateče voda do uší tak, že přestane na jedno ucho slyšet.

Po čtvrté hodině odpolední to balíme u moře a jdeme zpátky na naši loď. Po cestě jdeme přes suvenýry a já se marně domáhám toho, že zatím nemám žádný pořádný suvenýr pro sebe, který by nám připomínal tuto dovolenou a přitom minulý rok jsme si toho přivezli z Kuby hromadu a teď nic a to prostě není fér. Dostávám tak povolení si koupit na památku takovou tu cinkací věc do průvanu, co má na sobě ptáka plameňáka a zespodu nápis Made in China. Teď nám visí doma v Kladně uprostřed obýváku na lustru, pořád do ní nechtěně boucháme hlavou a tím pádem pořád zvoní a my si pokaždé vzpomeneme. Jééé, tam to bylo krásný.

V kajutě ze sebe smýváme písek, který máme úplně všude a teď to myslím fakt vážně. Jdeme nahoru na Lido vyzkoušet místní pizzy a jsou hodně dobré. Dojíždáme, je 5 hodin, rozjíždí se loď a my odjíždíme z naší poslední karibské destinace.

Jdeme do pokojíčku, kde se dohadujeme, zda se oblékneme elegantně a půjdeme na druhou slavnostní večeři, anebo se na to dneska vybodneme, zůstaneme v šortkách a v tričku, najíme se v bufáci a od 19 půjdeme do kina skouknout Zorra s Antonio Banderasem v jeho životní formě. Plán B vyhrává, jen je nutné udržet Amálku nespící a zatím se zdá, že bez sirek pod víčka to nepůjde. Nakonec tento úkol chytře delegujeme na Elišku s žádostí, ať jí uspi - ta už se umí postarat o sestřičku, aby nám neusnula.

Před 7 večerní vyrazíme na horní palubu, kde zatím žádný velký přetlak kinodiváků se nekoná. Kdo by také koukal na 20 let starý film. K filmu nabíráme 2 férové kornouty popcornu.

Zorro pořád dobrý; scéna, jak svléká kordem Katarinu Zetu Jones, mi vždycky uroní nějakou tu slzičku. Martinka při filmu pracovala na notebooku a zvedla oko jen při tanečnické scéně a to zase ukápla slzička smutku jí. No dobrá, tancovat neumím, ale zase mám jiný přednost, třeba plánování dovolených nebo focení s princeznami.

Sotva film končí, spouští se na horní palubě malý deštiček – perfektní timing. Jdeme nabrat ještě něco málo do pusy a po jídle jdeme na zákaznický servis se zeptat, proč nám příplatek za zítřejší speciální snídani s chlupatým kocourem připsali na účet 2x. Prý omyl, který se napraví.

Odbyla desátá večerní a my jdeme do pokoje. Určitě na nás bude v pokoji čekat nějaké nové zvířátko. Co to asi dneska bude?

Náš indonéský pokojový uklízeč totiž každý večer vyrábí nějaké nové zvířátko z ručníků a vypadá to opravdu dokonale. Už jsme měli opici, rejnoka, psa a slona. No a dneska na nás čeká humr. Životnost těchto zvířátek obvykle nebývá dlouhá – než stihnu vytáhnout mobil s foťákem, abych si to zvěčnil, Eliška prohlásí, že bere hlavu a bere hlavu a Amálka bere nohy a zvíře je fuč. Jediná opice vydržela o něco déle, neboť se houpala u stropu a holky na ní jednoduše nedosáhly, dokud si sami nevykutily žebřík.

Studujeme ještě tištěné lodní noviny s programem na zítra, které nám připravil pan uklízeč, a pak se dělíme na skupiny, co jdou na záchod, do postele a na balkón. Dneska nebyla odpolední chrupka a snídane s chlupatým kocourem je zítra už v 9 ráno, takže je potřeba jít včas spát. Proti tomu ale mluví stav naplněnosti Martinčiny narozeninové láhve vína, která potřebuje být do zítřka vypitá. To je krásně ambivalentní.

D21 – Den na moři II – 6. 5. – pátek

Zítřka už letíme domů. To znamená, že dnes musíme zabalit kufry. To znamená, že dnes je prakticky poslední den naší dovolené. To znamená, že dnes je celý den na moři a musíme si to pořádně užít. Holky, vstávat, “are you having fun?” Jestli ne, tak já se vám už o to postarám, to si pište!

Dnešní “fun” začíná snídani s chlupatým kocourem v klobouku, který se jmenuje Dr. Seus a jak se zdá, tak je to nějaká velmi známá pohádková postava, které jsme zatím unikali. Dnešním dnem se to ovšem změní. Snídaně s chlupatým kocourem nese název “zelená vajíčka se šunkou” a tedy máme jakousi představu, co asi budeme jíst. Koná se v zlaté restauraci na 3. palubě a my vyrážíme před 9. hodinou, abychom tam byli včas; přesto musíme vystát krátkou frontu – o kocoura je dnes evidentně zájem. Celá místnost je nádherně vyzdobená s červenobílým pruhovaným kloboukem na každém stole, s barevným prostíráním a sochami chlupatého kocoura na každém rohu. V restauraci zjišťujeme, že veškerý personál přeci jen nebude z Indonésie, ale máme tu kluky z Filipín a servírky z Bosny a Ukrajiny.

K jídlu si nakonec jedovatá zelená vajíčka dávám jenom já a překvapivě dnes nikdo ani nejeví zájem si ode mě kousek zobnout. Holčičky si dávají cereálie a maminka barevné wafle. Já říkal holčičkám, dejte si taky waffle, ale ne, mě nikdo neposlouchá. Takže když přinesli wafle mamince, tak se po nich začaly holčičky sápat a vznikla u stolu menší bitka, kdy mamince málem vytryskly slzy, když zjistila, že svaly jsou jí na nic, rychlost se počítá.

Mezitím přišly do restaurace pohádkové postavy z pohádky Dr. Seus (to je ten hlavní figura - chlupatý kocour s kloboukem). Nejdříve přišly něco jako 2 lvové s modrou hřívou a nápisem "věc 1" a "věc 2" na zádech, pak kocour a nakonec takový přihlouplý kačer, který dělal při focení bordel a strkal mi pořád nějaké cizí dítě, které jsem tvrdošijně odmítal vyfotit.

Snídaně se nám všem moc líbila. Po snídani se převlékáme do plavek a jdeme na horní palubu zabrat lehátko pro odložení ručníků a skočit do jednoho z místních 3 bazénů. Po chvíli koupání jdeme na třípatrovou vodní skluzavku a bereme s sebou tentokrát i Amálku, která doposud na takhle velké skluzavce nikdy nejela. Rozhodujeme se tam dojít bosí s tím, že Amálku ponesu a Eliška půjde po svých. Hodně hloupý nápad. Rozpálená paluba pálí pekelně do chodidel, zhruba v polovině cesty se dává Eliška do pláče a musím jí vzít také do ruky, takže nesu 2 holčičky najednou, nohy pálí jako čert a čekají mě ještě černé schody na 14. palubu. Rozhoduju se radši vrátit zpátky pro pantofle. Proti nám jde zrovna nějaká cizí maminka s malou holčičkou a dělají úplně stejnou chybu - jdou na skluzavku bosí. Po cestě zpátky nahoru už s pantoflema na nohou je znovu potkáváme, tentokrát se krčí ve stínu, který našly a holčička pláče. Klouzání nám jde celkem dobře, Amálka má jen problém, že se po cestě dolů vždycky přetočí ze sedu na břicho hlavou dolů a někdo ji musí po dojezdu včas vytáhnout, aby se neutopila. Eliška jezdí už jako drak a ani já se nenechám moc zahanbit a užívám si status největšího stříkače vody na lodi

nacházející se blízko dojezdové dráhy. Martinka má z toho také radost. Po skluzavce jdeme ještě do vířivky, pak zase na skluzavku, pak zase do vířivky no a pak je půl jedné odpoledne a rozhodujeme se to u bazénu zapíchnout, jít se převléknout na pokoj a skočit si na obídek.

Parkujeme holčičky u stolu a jdeme nabírat. Zatímco já si dávám k obědu poslední místní hambáč tentokráté naládovaný všemožnými dobrotami, Martinka se rozhoduje pro zdravější stravu z místního bufetu. Holčičky se mezitím nenudily, jak nám reportuje paní od vedlejšího stolu žalující na Elišku, že zatímco my jsme tam nebyli, tak ta větší holčička mlátila tu menší roztomilou holčičku. Děkujeme za informaci.

Po obědě jdeme na pokoj dát hodinovou relaxádu, při které Amálka spí, Eliška si hraje na tabletu, maminka zase pracuje na internetu a tatínek se marně snaží na chvilku zdřímnout, aby večer vydržel dlouho koukat na pohádky. Dneska totiž bude v kině speciální program pro rodinky; na program jsou 2 velké pohádky a ta druhá končí až o půlnoci. Usnout se nedaří a tak následuje to, co víme, že jednou musí přijít. Balení našich zavazadel.

Zhruba v půl páté jsou kufry sbalené a zavazadlová váha nám radostně ukazuje, že kufry jsou v limitu definovaném společností Austria airlines. Tak snad jim to vydrží.

Amálka už je vzhůru, holčinky si spolu hezky hrají a já se jdu podívat na zákaznický servis, jak se nejlépe poprat s výdaji na lodi – v mém profilu mají údaje k mé Mastercard kartě, takže když nic neudělám, tak mi to strhnou z účtu, ale já bych se radši zbavil hotových dolarů, když nám nějaké pořád zbývají. Chvilí se snažím stát ve frontě, ale to fakt nejde. Fronta se vůbec nehýbá, protože lidi se strašně vykecávají. Jdu vyzkoušet místní samoobslužný kiosk a ta elektronická potvora umí všechno možné včetně polykání bankovek. Nakrmil jsem a teď doufám, že mi strhnou už jenom pár drobáků.

Podle rozpisu večerního programu v chytré aplikaci má první dnešní večerní film začít už v 7pm a tak před večerí nejprve spěcháme zabrat pěkná lehátka na kinopalubě a potom utíkáme na naší poslední večeři na lodi. V kapse kalhot mám připravené spropitné nad rámec toho povinného automaticky zaúčtovaného pro naše 3 indonéské kamarády, kteří si ho rozhodně zaslouží a tak v průběhu večeře jen čekám na vhodný nenápadný moment, až budou všichni tři pohromadě a bez ostatních kolegů, ať jim ho můžu v klidu podšoupnout. Kluci to vyčetli z mých upřímných očí a nenápadným zamrknáním mi naznačili, že už konečně můžu. Tak jsem si to rozmyslel a nic jsem jim nedal. Ne, kecám, dal jsem jim ho a kluci měli radost, jako když jim zavedli doma proud.

Po večerí spěcháme do pokoje se tepleji obléknout a v 19:00 už sedíme na našich lehátkách a netrpělivě sledujeme velkou obrazovku, až to začne. Takhle tam sedíme dalších 30 minut a ono pořád nic. Jediné, co nás uklidňuje je, že nejsme sami, kdo si myslel, že to začne už v 7. Navíc ani není popcorn, který bude také až v půl osmé; ještě že tam alespoň točí pívko.

A pak to přišlo. Kung Fu Panda 3 přišel, viděl a zvítězil nad zlým Kakajem. S námi to ale bylo o něco horší. Nějak se ochladilo, a tak jsem v průběhu filmu běhal vypůjčit další a další teplé kinodeky, do kterých se všichni balili, aby jim nebyla zima. Ještě, že už jedeme zítra domů. Asi 15 minut před koncem filmu to z důvodu zimy vzdávají Martinka s Amálkou (přenechávají nám jejich deky) a tak slavné vítězství Kungfu pandy sledujeme jenom já s Elinkou. Po skončení pandy utíkáme ihned na pokoj, druhý rodinný film dneska odpískáváme.

Na pokoji si holčičky pustí nějakou alternativní pohádku na tabletu a tatínek s maminkou si dají poslední 3 minuty romantického posezení na balkóně, než je vyžene zima, která už i tam dorazila.

Vystrkáváme naše kufry za dveře kajuty. Měli bychom se s nimi setkat zítra brzy ráno v přístavu v Miami před tím, než půjdeme přes US celní kontrolu.

Jdeme spát, zítra vstáváme ráno už v 6:30 a na to jsme si nějak odvykli. Důvodem našeho ranního vstávání je exkurze, kterou jsme si pořídili ještě z tepla domova při plánování dovči. Na den příjezdu byla v nabídce exkurzí pořádaných lodní společností Carnival do Miami exkurze do národního parku Everglades. Měla pro nás několik výhod; jednak ten poslední den nebude úplně nevyužitý, druhak exkurze končí na MIA letišti a tedy máme zajištěnou dopravu na letiště a třeták účast na této exkurzi nám zajišťuje přednostní vyloďení a vyhneme se tak nudnému čekání na některém z čekacích pater.

D22 – Everglades II a odlet domů – 7. 5. – sobota

Dnes v noci se mi zdá, že jsem kungfu panda a v spirituálním světě ovládám své “chichi”, pak se sen mění, objevují se nějaké “čiči” a pak se z toho hned budím, pět minut před budičkem. No nic, den odletu je tady, “fun is over”.

Kromě těch divokých snů dneska celá noc byla taková nějaká divná a Martinka si toho také všimla. Přičítám to prostě blížící se cestě domů a neklidnému moři. Normálně bych přece 3x za noc z postele nespadnul a 4x se nepraštil do hlavy.

Zatímco holčičkám dopřáváme pár minut spánku navíc, Martinka dobalívává a já si jdu vyzvednout láhve rumu nakoupené na lodi. Jenže fronta na vyzvednutí lahví se táhne dobrých 80 metrů a začínám být z toho dost nervózní. Naštěstí se objevuje taková výrazná postarší černoška, které jsme si všimli už při naloďování, díky půlmetrovému kříži v uchu. No a černoška vysvětluje jiné černošce ve frontě přede mnou, že fronta se uvnitř baru rozdvouje – delší je pro ty, co nakoupili alkohol mimo loď v přístavech a zabavili jim ho při naloďování a menší fronta je pro ty, co si nakoupili pití jenom v místním “fun shoppu”. To jsem přece já, takže utíkám předběhnout tu dlouhou frontu a stoupnout si rovnou dovnitř do té kratší fronty. Uspořená hodinka času.

Protože venku právě vychází sluníčko, jdu i s láhvemi se ještě rychle podívat na palubu na ranním sluncem ozářenou siluetu miamských mrakodrapů a pak spěchám za holčičí osádkou pokoje.

V 7:10 ráno jsme všichni připraveni udělat pokoji pápá. Bereme kočárek a všechno ostatní s sebou a jdeme na snídani na 9. podlaží; dneska dáváme jenom takovou lehčí snídaničku bez nálože vajíček a slaniny. Je třeba si zase začít zvykat.

Po snídani jdeme do jantarového paláce, kde je sraz účastníků všech dnešních exkurzí a po chvíli dostáváme instrukce opustit loď. S holčičkami se nahlas loučíme s naší lodí a po mostě přecházíme na pevninu miamského přístavu. Nejdříve musíme vyzvednout zavazadla v přístavní hale, která jezdí dokola na pásech podobně jak na letišti a pak teprve přes celní kontrolu. Problém je, že nám přijely jenom 2 kufry z 3 a ten poslední ne a ne přijet. Čekáme tam půl hodiny a začínáme být celkem nervózní. Kontrolujeme i ostatní pásy, ale nikde nic. Jdu si stěžovat, protože začínáme mít strach, že nám ujede autobus. Paní se ptá, jestli jsme náhodou zkontrolovali, jestli to někdo nesundal z pásu někde jinde. Nezkontrolovali, náš kufr nějaký aktivista sundal a navíc někde úplně v rohu – snad se z toho pro příště poučíme. Pospícháme přes pohodovou kontrolu a pak k autobusům. Jsme úplně poslední, zabíráme poslední volná místa a autobus ihned vyrazí.

Máme s sebou průvodce, který nám po cestě dává informace o Miami a dalších místech, která zrovna míjíme. Dozvídáme se tak, že řetězec Burger King pochází z Miami, že ta vysoká budova nalevo je nejvyšší obytná budova od New Yorku na jih, že na tom baseballovém stadionu napravo měla minulý týden koncert zpěvačka Beyonce a další podobně důležité věci. Zhruba po 40 minutách jízdy míjíme kasino patřící indiánům z kmene Mikyšky, kteří si zde takto vydělávají peníze na ohnivou vodu. V autobuse sedíme rozesazeni. Zatímco já sedím vzadu s dětmi kolem sebe, Martinka sedí vedle nějakého svalnatého lovce medvědů, alespoň jí to tvrdí, že je lovec a dost možná kecá a je to ve skutečnosti bezdomovec. I teď, po příjezdu domů, si pořád píšou na facebooku – to teda nechápu, co je na tom za srandu. Asi si také zřídím účet na facebooku a budu si s ním psát.

Je 9:45 hodin ráno a náš autobus parkuje u cedule Everglades Safari. Od našeho průvodce se dozvídáme, že nejdříve pojedeme po evergladeských močálech na vznášedlech (airboat), pak bude aligátorí šou, pak procházka po mokřadech a pak si něco můžeme koupit v místním krámku, než se všichni znovu sejdeme v 11:45 u autobusu.

Jízda na vznášedle je vynikající zážitek. Alespoň já jsem si to užil. Je ale pravda, že mohlo sehrát jistou roli i to, že jsem trochu nahluchlým příznivcem heavy metalu. Ještě před naloděním na airboat dostáváme každý sice špunty do uší, ale motory vznášedel řvou opravdu hodně. Jakmile jsme se rozjeli, holčičky si začaly stěžovat na hluk a na zimu. Horko úplně nebylo, to nepopírám. Tak jsme je za jízdy oblékali do dalších a dalších vrstev, které Martinka zázračně vytahovala jak kouzelník z klobouku. Do toho se mi asi snažila vysvětlit, že jí se to taky vůbec nelíbí. Já měl ale špunty v uších a mně se to

opravdu líbilo. Nejradši jsem měl zatačky, kdy to vznášedlo krásně driftovalo, jelo dopředu smykem bokem a tím jak se vznášelo, tak to nijak nedrhlo. Jezdili jsme přes mokřady evergladeského parku (abych to upřesnil, byli jsme těsně za hranicemi národního parku Everglades, protože do národního parku vznášedla nesmí, protože to stresuje tamní zvířata, ale tady jim to nevadí), lítali jsme přes trávu a lekníny a bylo to boží. Po celou cestu vznášedlem jsem měl na hlavě kšiltovku, kterou bylo nutné malinko utáhnout, aby mi větrem nespadla. Teď jen doufám, že mi ten otláčený pruh na hlavě někdy zmizí. Uprostřed jízdy jsme měli pětiminutovou zastávku, kdy motory ztichly a pan řidič nám vyprávěl o ekosystému národního parku Everglades a o aligátorech, na které jsme se všichni moc těšili, ale zatím je pořád ještě neviděli. Nakonec jsme jeli hodně pomalu vodním kanálem mezi mangrovy a pár kousků aligátorů jsme přeci jenom viděli. Když pak pan řidič natahoval ruku pro spropitné, neotočili jsme se k němu zadkem.

Po asi 40 minutové jízdě na airboatu jdeme hned na avizovanou šou s aligátory, což úplně nenaplnilo naše očekávání. Doufal jsem, že aligátorům přivedou něco velkého živého (minimálně ovcí, ať nežeru) a aligátoři se o ní poperou, vzduchem budou lítat kosti a stříkat krev, diváci budou omdlévat, prostě bude to další zážitek s velkým Z, o který bych se mohl v hospodě podělit s kamarády. Místo toho tamní ranger nejdříve obcházela obecnost s pohubkým hrozným, malým aligátorkem a ještě nějakou krysou a pak šel mezi ty velké líné aligátory do výběhu a tahal je za ocasy a za hlavu, aby nám dokázal, že vůbec žijou a nejsou to jen gumové atrapy. Dozvídáme se přitom, jak rozpoznat aligátora od krokodýla – jednak podle kulatějšího obličejce, dále aligátor má vidět jenom zuby z horní čelisti, zatímco krokodýl má vidět zuby z obou čelistí a nakonec tohle tahání za ocas by u krokodýla jen tak lehce neprošlo.

Po šou nabízí místní ranger možnost nechat se vyfotit s malým aligátorem, ale jelikož má svázanou pusou, aby nekousal, vyhodnocujeme to všichni pod naší úroveň. Místo toho si jdeme radši zblízka vyfotit jednoho obřího aligátora, který právě vylezl z Everglades a tedy není od nás oddělený žádným plotem. Je od nás méně než metr. Amálku přitom raději pevně držíme, ať ho nepokouše.

Jdeme navštívit místní záchody, gift shop a restauraci, kde doplňujeme vitamíny hot dogem a jen tak tak stíháme autobus, který vyrazí přesně ve 12:00 a ve 12:40 nás vysazuje u mezinárodního letiště. I zde se očekává nějaký ten drobný dolar pro pana průvodce dříve, než mu řekneme “gudbáj”.

Jdeme do letištní haly a hledáme, kde se kulturně převléknout do oblečení do letadla. Díky jízdě na airboatu holčičky už jsou prakticky převlečené a mají na sobě kalhoty; horší je to s tatínkem a s maminkou, kteří musí při převlékání jít až do slipů. Nacházíme krásné klidné místo v letištní hale, kde není moc diváků pro tento neveřejný úkon a v klidu se dopřevlékáme a doladujeme narvaná zavazadla. Naposledy kontrolně vážíme velké kufry a s úsměvem jdeme na odbavení zavazadel. Checked-in už jsme, to jsme stihli udělat včera na lodi přes internet, kdy jsme si opět zarezervovali místa 2+2 vedle sebe přes uličku. Po odbavení kufřů a bezpečnostní kontrole, kde i holčičky musí sundávat svoje malé botičky, jdeme na další doplnění energie do místní sendvičárny a do Starbucksu. Boarduje se v 16:00. Díky malým dětem neváháme využít možnosti přednostního boardingu a v 5 odpoledne jsme už několik kilometrů ve vzduchu nad Miami Beach. Pápá Ameriko.

Cesta letadlem má očekávaný průběh bez mimořádných excesů. Tatínek aplikuje svůj mnohokrát osvědčený recept na rychlou anestezii pro lepší přežití dlouhého letu, což

nevybíravými termíny kritizuje maminka, která pak za trest celou cestu nemůže usnout, na rozdíl od tatínka, který si dáchnul dobrých 6 hodin z 9-ti hodinového letu. A pak kdo je chytřejší, cháchá.

D23 – Sláva vlasti výletu – 8. 5. – neděle

Ráno před přistáním ještě stíhám skouknout 7 statečných a pak s dalšími 3 statečnými slečnami přecházíme na Vídeňském letišti na jiný terminál, kde už čeká malé letadélko, aby nás odneslo bezpečně do Prahy. Letadélko je vrtulové a hlukem i vzhledem hodně připomíná včerejší vznášedlo, jen se vznáší podstatně výše.

Na cestě do Prahy vedle mě sedí Amálka, na vedlejší dvojce spinká maminka s Elinkou. Teda já bych taky ještě spinkal, ale Amálka se zdá je krásně vyspinkaná a nechat mě spát nemá v úmyslu. Když letíme nad Vídní, vysvětluje mi, že ty domečky dole je postavené Lego Friends. To se mi líbí. Já jí za to naopak vysvětluji, že ta žlutá řepková políčka všude pod námi jsou lízátková pole, kde zrovna kvetou citrónová lízátka. Tahle informace jí opravdu udělala radost, protože později, když nás vezl děda z letiště domů, tak to vyprávěla Elišce, která tomu nechtěla věřit a Áma by se za pravdu bila snad až do krve, kdybychom to včas nepískli.

Domů jsme dorazili v poledne našeho českého času. Dnes k obědu bude pravá svíčková od babičky, žádný burger, žádné hranolky, žádný kečup.

Epilog

Tak co? Jaký to bylo? Myslím to vyprávění. Dlouhý, co? Občas sranda, občas trošku nuda. Ale takový je prostě život, s nikým se nemazlí. Zato my se s ním mazlíme a to moc rádi. A tady na té dovolené jsme se něco namazlili. Myslím jako s tím životem. Kumulace zážitků, na které se bude dlouho vzpomínat. Teď je měsíc a půl po návratu a není den, kdy by si holčičky na něco nevzpomněly. A my samozřejmě taky. Navíc na nás pořád odněkud vypadávají mušle.

Ta rozmanitost a pestrost z toho dělá dovolenou, která se těžko srovnává s jinými našimi dovolenými. Ani se nedá říct, co se nám líbilo nejvíc. Miami Beach bylo super, Sanibel byl super, Disney World byl super a Karibik je prostě Karibik a tedy super už od podstaty. A černoši na Floridě jsou taky super, ať si kdo chce, co chce, povídá. Škoda jen, že už jsou takový trochu utržený ze řetězu.

A nám nezbývá než doufat, že i naše další dovolené budou podobně super. Tím, jak nám nastupuje Eliška od září už do školy, tak se budeme muset přizpůsobit období letních prázdnin. Ale to je jenom drobné omezení, které je třeba neignorovat při plánování naší další cesty. A kam to bude? To ještě nevíme. Jůůů, jak já se těším, až to začneme zase plánovat. A kdy to začneme plánovat? No přece hned, jak dopíšu tuhle poslední větu!

Plán cesty (původní)

Day	Date	Day of Week	Do What	Driving Distance	Go to sleep where
1	16.4.2016	Saturday	Flight to Miami, rent a car, drive to Miami Beach	15 miles/45 min	Miami, Grand Beach Hotel
2	17.4.2016	Sunday	Dopoledne na plazi, na obed vylet do Key Biscane do Boater's Grill v No Name harbour	Z Miami beach do Key Biscayne je to 45 minut/17mil	Miami, Grand Beach Hotel
3	18.4.2016	Monday	Everglades, odpoledne outlet Florida keys	Z Miami Beach do Everglades 50 mil/2 hod	Miami, Grand Beach Hotel
4	19.4.2016	Tuesday	Dopoledne vylet do Miami, odpoledne plaz & relax		Miami, Grand Beach Hotel
5	20.4.2016	Wednesday	Cesta na keys, spat na Islamorada	Z Miami na Key west je to 4hod/160mil Z Key West na Islamorada je to 2 hod/80 mil	Florida Keys, Sands of Islamorada
6	21.4.2016	Thursday	Cesta na Sanibel	Z Islamorada do Sanibel je to 4 hodiny (230 mil)	Sanibel, Beachview Cottages
7	22.4.2016	Friday	Sanibel	Ze Sanibel do Fort Meyers je to 45min/20 mil	Sanibel, Beachview Cottages
8	23.4.2016	Saturday	Cesta do St. Pete + St. Pete	Ze Sanibel do St. Pete 2,5 hodiny/150 mil	St. Pete, Dolphin Beach
9	24.4.2016	Sunday	St. Pete + cesta do Orlanda	Ze St. Pete do Orlanda je to 2Hod/140 mil	Orlando, Disney-all-star-sport hotel
10	25.4.2016	Monday	Animal Kingdom, Magic Hours 8:00-9:00am	Walt Disney World	Orlando, Disney-all-star-sport hotel
11	26.4.2016	Tuesday	Epcot; Magic Hours 9pm -11pm		Orlando, Disney-all-star-sport hotel
12	27.4.2016	Wednesday	Magic Kingdom; Dinner 8:10 royal table Magic Hours 10pm-12 am		Orlando, Disney-all-star-sport hotel
13	28.4.2016	Thursday	Magic Kingdom		Orlando, Disney-all-star-sport hotel
14	29.4.2016	Friday	Cesta do Miami, posledni nakupy	Z Orlanda do Miami je to 4 hod/240 mil	Miami, Hotel Miami Airport
15	30.4.2016	Saturday	Miami, nalodeni se na lod	Taxi z letiste do pristavu 45min	Carnival Glory, boarding 10:30
16	1.5.2016	Sunday	Na mori	Carnival Glory Cruise	Carnival Glory
17	2.5.2016	Monday	Amber Cove (Dominican Republic) 8am-4pm		Carnival Glory
18	3.5.2016	Tuesday	Charlotte Amalie (St. Thomas, US Virgin Islands) 11am-7pm		Carnival Glory
19	4.5.2016	Wednesday	San Juan (Puerto Rico) 7:30am-3:30pm		Carnival Glory
20	5.5.2016	Thursday	Grand Turk (Turks- und Caicos) 11am-5:30pm		Carnival Glory
21	6.5.2016	Friday	Na mori		Carnival Glory
22	7.5.2016	Saturday	Vylodeni se v Miami, Everglades airboat trip, odlet		Letadlo
23	8.5.2016	Sunday	Prilet domu	0	Kladno